

Skandinavija 2012

potopis »avtodomarja«

Avtor: Mitja

2012

NEKAJ BESED ZA UVOD

Besedilo, ki ga boste prebrali, je v večji meri nastajalo na poti, iz dneva v dan, sem skušal strniti svoje vtise o tem, kaj smo na poti doživeli in videli. Ne gre za klasičen potopis, tako v pogledu običajnega bralca kot tudi ne v pogledu avtodomarja, prepletajo se osebna videnja in izkušnje skupaj z uporabnimi podatki, ki jih bo morebiti iskal kateri avtodomar.

Sama želja po obisku Skandinavije se je pojavila že nekaj let nazaj, načrt za obisk pa je zorel tudi kar precej dolgo obdobje, prvič smo se hoteli odpraviti na daljni sever že v letu 2011, zaradi objektivnih okoliščin takrat ni šlo, že pozimi pa smo letošnjo turo dokončno potrdili. Vsak ima svoja pričakovanja glede potovanja, sam zase lahko rečem, da sem pričakoval predvsem neokrnjeno naravo, velike prostranosti in polnočno sonce. Dobil sem to in še veliko več, v mesecu dni, smo doživeli veliko raznolikega, domov prišli bogatejši za nepozabno potovanje, potopis v nadaljevanju je povzetek dogodivščin ...

1. dan - 3.7.2012 – Torek

Stanje števca: 22074

Že dan prej so se začele zadnje priprave, Fordya (uporabljamo Carado T345, platforma Ford, letnik 2009, motor 2.2 tdc, 115 KM, aka. Fordy ☺) je bilo treba opremiti še z zadnjimi malenkostmi, dodati še zadnje količine hrane, naliti svežo vodo, pripraviti wc za uporabo in tako dalje. Zjutraj malo po 6.00 vstajanje, potem zajtrk pri babici in dediju, okoli 8.00 sva bila že na poti ... Šmarje pri Jelšah – Šentjur – Maribor – Šentilj, prva pavza za dolivanje goriva in še male nakupe, preverim še tlak v gumah in bruuuum v Avstrijo, mimo Graza je šlo razmeroma hitro, potem pa malce počasneje, delo na cesti eno za drugim, pa predori, nekaj enocevnih skratka ni ravno šlo hitro, a vsaj eno je dobro, vreme se je ohladilo iz začetnih 30+ v Sloveniji na dobrih 23-24 v Avstriji. Malo po 13.00 pavza še v Avstriji za kavo, tik za tem prestop meje in že sva bila v Nemčiji, mimo Passaua proti Regensburgu tam zavoj in naprej proti Leipzigu. To je bil načelni cilj prvega dne, malo pred Leipzigm spet delo na cesti, tovornjak pred mano je načel obcestni plastični stebriček zamajalo ga je in ko sem pripeljal mimo je grdo počilo, vedel sem, da je udaril v desni rob avtodoma, kolikšna je škoda še nisem vedel. Malo naprej ustavim, dobro ni sile, nekaj gume, ki jo hitro obrišem in pa ena počena plastika, majhen del precej nizko, žal nič nisem mogel storiti. Vožnja ni preveč naporna, pri Leipzigu ponovno dolijeva gorivo, 1,4€ na liter na Shellu ni slaba cena, poln tank in gremo dalje, proti Berlinu, vmes šale na račun kako »bogi« so poštarji v Nemčiji in kakšne težave imajo pri dostavljanju pošte, ko pa se prav vsak kraj v Nemčiji imenuje »Ausfarth« ☺ pa pogovor, kdaj jutri na trajekt, kaj če bo polno in podobno, skleneva greva čim bližje trajektu in jutri skušava ujeti jutranjega, pri Krakow am See sva rezervirala kamp (N: 53° 40' 13" E: 12° 16' 24"), a ko sva lastniku po telefonu povedala kdaj prideva in greva je rekel kar parkirajta na uvozu zastonj, za to vama res nebom računal. Okoli 22.30 parkirava, pojeva in zaspiva, budilka je bila nastavljena zelo zgodaj, prvi dan 1154 kilometrov, več kot dovolj.

2. dan - 4.7.2012 – Sreda

Stanje števca: 23228

Zgodnja budnica ob 4.45, ob 5.05 sva že na poti proti Rostocku, kakšna ura vožnje in potem kupljena karta, avtodom in dva potnika 164€ za 6 ur plovbe do Trellebourg. V luki preden naju vkrcajo pojeva zajtrk, potem pa plovba, prvih nekaj minut, ko še vidiš obalo je zanimivo, zunaj lepo vreme, temperatura kakšnih 15-16 stopinj in sonce, narediva nekaj slik in malo se sprehodiva po ladji.

... začetek plovbe iz Rostocka proti Trellebourgu ...

Potem sva zavila v predel kjer so tako imenovani letalski sedeži, kjer lahko vsaj malo zadremava. Seveda, meni gre bolje navajen sem vse te avtobusne gimnastike, tako da se na tak ali drugačen sedež že nekako zvijem in zaspim. Plovba se je precej vlekla, kdo bi si mislil, da lahko 6 ur tako traja, zdelo se je kot večnost. Malo po 14.00 uri pristanemo na Švedskih tleh, takoj greva naprej, mimo Malma proti Goteborgu vendar že pred tem skreneva desno proti osrednji Švedski, dogovoriva se današnji cilj je Jonkoping, med vožnjo neskončni gozdovi in cesta ravna kot puščica, vmes 2x izvedeva letečo menjavo in nadaljujemo, tukaj so sredi ničesar Švedi postavili številne ogromne tovarne, tako recimo srečava osrednjo tovarno Ikea, Elektroluxa in jasno Volva. Ko smo ravno pri avtomobilih, tukaj se narodni ponos res pozna, skoraj vsi vozijo Volva, najbolj smešni pa so z meglenkami, velika večina vozil ima spredaj na odbijaču pritrjene vsaj 3 velikanske meglenke, premera vsaj 20 ali več centimetrov. Okoli 18.30 prideva do simpatičnega kampa (N 57° 47' 14" E 14° 13' 05") na robu mesta Jonkoping, čeprav sva prevozila »le« 396 kilometrov sva opravila velik kos poti tudi s trajektom. Večerni klepet ob domačem pečenem krompirčku, pa solati se kar malo zavleče, ure tukaj minevajo drugače, sončni zahod sva ujela nekje okoli 22.30, zares stemnilo se ni vse tja do 23.30.

... sončni zahod v Jonkopingu ...

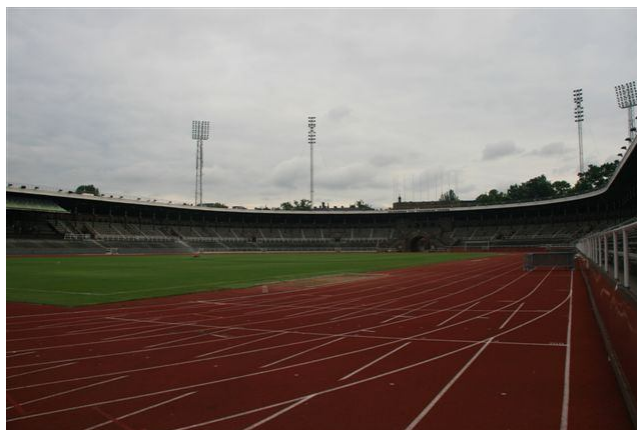
Kamp je imel internetno povezavo, zato sva veselo brskala po spletu in se javila domačim preko skypa. Počasi načrtujeva najino nadaljevanje poti, predvsem za trajekt Stockholm – Turku je veliko težav s prostorom. Vseeno okoli polnoči zaspiva kot ubita, dva dneva na poti sta se kar vlekla, od tod dalje se začne res pravo avtodomarstvo.

3. dan - 5.7.2012 – Četrtek

Stanje števca: 23624

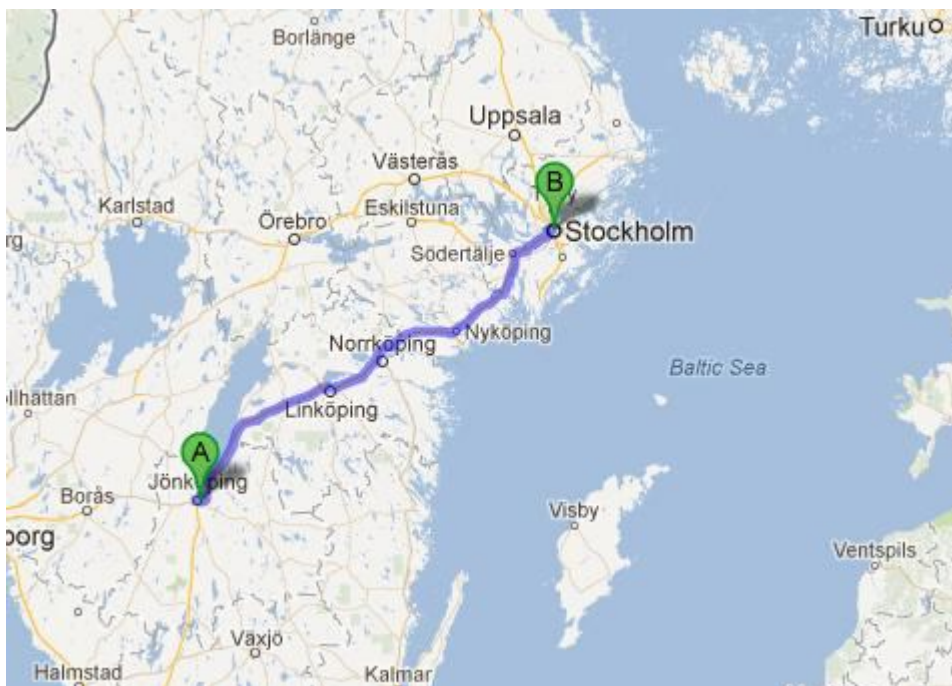
Jutro v Jonkopingu začneva z zajtrkom potem pa se zapeljeva v center zelo simpatičnega mesta z okoli 90.000 prebivalci, kratek sprehod potem pa vožnja še do Jonkoping University, eden mojih prijateljev je nekoč predavnimi leti tukaj študiral, pa me je zanimalo, kako zgleda zadeva. Okoli 11.30 obrneva proti Stockholmu, še debelih 300 kilometrov naju loči do tja, vmes postanek za kosilo, še dobro, da je babi toliko nakuhala nama za sabo, da ja nebo lakote ☺ in okoli 14.30 prispeva v пристаниšče v Stockholmu, najprej sva zavila tja, saj preko interneta nikakor nisva dobila normalnega prostora, pri prvem ponudniku ni sreče, malo obupana se odpraviva pa nama na parkirišču prijazni uslužbenec vseeno pove, kar pridite pa počakajte v vrsti na dan, ko bi želeli pluti, včasih pa se najde kakšno mesto, vendar garancije ni. Vseeno se odločiva preveriti še drugega ponudnika, garmin naju potegne do druge luke povsem čez center mesta, tako imava poleg prevoza še nekaj časa, da si zadevo ogledava. V drugi luki pa najprej velik nasmešek na mojem obrazu, poznan avtobus ... Slovenski ... Palmina skupina in vedel sem kdo je voznik a on ni vedel, da sem jaz tukaj, parkiram za njim pridem do vrat in ga pozdravim, ja Mirka je skoraj kap! Kratek klepet potem greva midva v terminalno zgradbo gneča za popizdit, prideva kaj kmalu ven, brez informacij a s telefonsko število, pokličeva, trajekt, ki bi si ga želela midva ni na voljo, zato se zadovoljiva s tistim nekaj ur pred tem, namesto nočnega bo dnevni, jebiga ne gre drugače, rezervirava, plačala bova ob vkrcanju! Pogled na uro, okey okoli 15.00 imava še nekaj časa, glede na to kje imava PZA (N 59° 19' 12" E 18° 1' 55") bo bolje, da še malo zaokroživa po mestu. Najprej do razglednega stolpa, vodnik ga priporoča pa da vidimo, ni videti prav preveč poseben, poleg tega pa je vreme oblačno, ne ne greva gor, zato obrneva proti univerzitetnemu središču, pot naju zapelje mimo stadiona, na katerem je Stockholm gostil olimpijske igre 1912 na kratko se ustaviva in si pogledava zadevo, zelo impozanten stadion, brez vstopnine (jupi) potem nadaljujemo do univerze.

... olimpijski stadion v Stockholmu ...

Garmin naju pripelje direktno do glavne administrativne stavbe ☺ krasno, parkirava in se malo razgledava, ne bom rekel, da nisva pritegnila ne malo »čudnih« pogledov, češ kaj počne avtodom na kampusu ampak prav dosti se nisva sekirala. Spet vožnja čez mesto in potem se sparkirava na PZaju, pod mostom, zanimiva lokacija, ampak uporabna, to je priporočil že Jurij in potrdil Rosa, pristavljam svoj piskrček, uporabno

v centru, čeprav ne ravno poceni, saj je noč 240 SEK (cca 30€), seveda z elektriko, ker morava napolniti električna naprave (fotoaparate, kamere in telefone). Danes sva prevozila 352km. Večerja golaž iz domače zaloge, potem še radler pred avtodomom, in ja po tem je nastal le še ta zapis preden padeva v deželo sanj!

4. dan - 6.7.2012 – Petek

Stanje števca: 23976

Stockholm me je očaral, dobesedno! Zjutraj ne pretirano zgodnje vstajanje, pa potem v »recepco kampa« bolje rečeno v kontejner ob vhodu na PZA, kjer sem kupil Stockholm Card, večer pred tem debata, bi nebi bi nebi, pa klinc dajmo, sicer je cena kar zasoljena, sploh za en dan, 450 SEK (cca 55€) za odraslo osebo. Vendar če bi seštel vse vstopnine bi zapravil še precej več. Pot pod noge in kaj hitro sva na metro postaji (tudi vsi javni prevozi so vključeni v Stockholm Card!), kratka vožnja povsem do centra, še malo pred 10.00 se sprehajava po centru in nastajajo prve fotografije, mesto kljub uri še tako rekoč spi, vsaj ta del, le v trgovinice dostavljajo jutranjo robo, počasi se odpirajo prvi lokali, jah Skandinavci očitno res niso najbolj jutranji ljudje. Ravno ob 10.00 pred kraljevo palačo ujameva majhno menjava straže, glavna menjava je malo čez poldne, na trgu ob palači, pred tem pa greva najprej na ogled kraljevih apartmajev (vstopnina 150 SEK) kraljevi apartmaji so lepi, ni kaj dodati, vendar počasi se ti pojavi misel, če sem videl že toliko gradov po svetu ali sploh lahko vidim še kaj novega, pa sem, videl sem fantastično urejeno sobo z lestencem, ki me je popolnoma prevzel, soba je imenovana soba moderne kraljevine in res je bila urejena ob jubileju kralja leta 2001 sicer že res, da izžareva ves prestiž kraljevine, a na povsem drugačen absolutno bolj moderen način. Nadaljevala sva do muzeja kron in nato še do kapele. Potem pa misija nemogoče, najti WC v kraljevi palači, izkaže se, da je le eden, tam kjer prodajajo karte za vstop, tam gneča brez konca. Zavijeva v bližnji muzej Alfreda Nobela (vstopnina 110 SEK), ja vsi poznamo Nobelovo nagrado, ampak mene je najprej zanimal njihov WC, uspešno ga najdem in opravi svoje, brez Nobelove nagrade ☺. Potem ogled muzeja, simpatično urejen, vendar nič tako grozno posebnega. Ob 12.00 se skupaj z nepregledno množico

drenjava pred kraljevo palačo, da bi videla menjavo straže, vojska, vojaška godba, nekaj »dretja« in fantje so se zamenjali, spet kot pri vsebini palače, »videl eno videl vse«, saj ne rečem, da ni zanimivo, a mogoče bolj zanimivo za nekoga, ki kaj takega še ni videl. Nadaljujeva svojo pot v center mesta. Pogledat greva, kdaj vozi ladjica, ki jo imava plačano v okviru Stockholm Carda. Prezgodaj, da bi se kar vkrcala na ladjo, se sprehodiva preko parka do tramvajske linije, tam na tramvaj in do muzeja Vasa, preden prideva v Vaso zavijeva še v muzej Nordica (vstopnina 100 SEK) muzej je posvečen vsem ljudem, ki bivajo v nordijskih državah, njihovim navadam, njihovem načinu življenja in zgodovini boja z naravo, ki mora biti pozimi tu res neizprosna, čeprav poletja so vsaj za zdaj odlična. Muzej je vreden ogleda, sploh če bi bil v Stockholmu več, dni bi si verjetno zanj vzel še nekaj več časa. Nadaljujeva do Vasa muzeja (110 SEK), vsi pravijo, to je to to je top v Stockholmu ... jap gužva na vratih pravi isto ... malo »blakanizma oziroma izigravanja majmuna« grem do blagajne kjer ni nikogar a jasno piše, da je tu vstop za skupine, vprašam, kam lahko grem s Stockholm Cardom in povem, da v kraljevi palači imajo posebno vrsto zato tudi tukaj nisem čakal, prijazno mi povedo, da bi moral v to neskončno vrsto, potem malo zabodenega pogleda in ker so ravno odprli novo vrsto se postavlja vanjo nekako prideva do kart kar tam, uspelo je! Že ob vhodu veličasten prizor, Vasa je pravzaprav vojaška ladja, iz 17. stoletja, ki je potonila na svoji prvi plovbi še v zalivu Stockholma, veličastno razbitino je konec 50tih let našel lokalni potapljač in ker je bil tedanji kralj velik navdušenec nad zgodovino je odobril denar za dvig razbitine. Šlo je za dolg in naporen proces a danes v muzeju stoji skoraj popolnoma ohranjena ladja, ki jo je mulj morskega dna neverjetno konzerviral, ob tem, ko so jo potegnili na površje so našli preko 14.000 različnih kosov orodja, pribora, oblačil in podobnega, kar so mornarji imeli na krovu. Muzej je tudi dobro zasnovan, tako, da kljub neskončni gneči uspeva kar dobro priti naokrog in videti velik del ladje.

... ladja v Vasa muzeju ...

Po Vasa muzeju, že precej utrujena obsediva na klopi v parku, kam naprej, po kratkem oddihu vztrajam, da greva pogledat še muzej žganih pijač, ki je čisto blizu, ker okoli Vase nekaj urejajo nisva bila prepričana kam morava zaviti, zato sem kar vodičko, ki sem jo videl, da čaka na svoje goste povprašal kam, bila je namreč domačinka a glej ga zlomka, ni vedela (?!), hitro pove, da gre za novo stvar v Stockholmu in po skupnem pogledu na mapo mi svetuje kako naprej, pot naju pelje preko pokopališča, le ta so tukaj kar malo strašljiva, saj gre za parke, kjer precej

neurejeno ležijo grobovi, tu ni poti in tega, grobovi so precej naključno razpršeni med drevesi, pokopališče pa omejuje obzidje. Končno najdeva pot do muzeja (vstopnina 80 SEK) povsem drugačna reč je tale muzej, precej moderne zasnove, pravzaprav je bolj umetnostna galerija kot muzej a za kratek obisk, ki je bil zaradi Stockholm Carda zastonj vsekakor vredno nekaj minut. Čas je bil, da se vrneva nazaj do пристanišča, v planu imava še ladjico, ki v slabi uri obkroži vse glavne mestne znamenitosti. Spet na tramvaj nazaj v mesto in sprehod skozi park, zavijeva še do osrednje cerkve in opere, ki sta čisto blizu, potem res v pristanišče. Do naslednjega odhoda ladjice je še debele pol ure prevzamem vstopnici (100 SEK) in potem sedeva na pomol, malo počitka kar prija, čas nameniva temu, da spiševa prve kartice domačim. Potem na ladjico, Stockholm je zrasel na 14 otokih in je zato neločljivo povezan z vodo, vožnja z ladjico pa omogoča, da vidiš številne mestne znamenitosti, vse skupaj popestrjeno še z razlago v več svetovnih jezikih.

... panorama Stockholma ...

Po slabi uri nazaj na kopnem, tik ob centru mesta, dan se že preveša v večer, vsaj po uri, čeprav je zunaj še povsem svetlo, sprehod skozi strogi center, kjer nakupiva nekaj spominkov in oddava napisane kartice, potem nazaj na metro in v »kamp«. Ko prideva do avtodoma kot lačna volkova planeva na hrano, ne gre več s tole v naprej skuhano hrano, ki sva jo prinesla od doma, narediva si testenine, tista zadnja porcija golaža pa bo počakala v hladilniku na jutri skleneva. Po večerji malo počitka, nato tuširanje, čeprav je to PZA ima tuše in WCje, in to kar solidne, zato jih izkoristiva, nato še nekaj pospravljanja po avtodomu in počasi priprave na jutri, sledi premik na Finsko, če bo rezervacija za trajekt le držala. Ta dan sva prevozila 0 kilometrov, prehodila precej več, če pogledam nazaj je Stockholm Card bil kupljen upravičeno, 650 SEK bi zapravila samo na vstopninah, še 115 SEK bi znesel metro, za tramvaj niti ne vem. Skratka dober nakup, čeprav sva spočetka malo oklevala. Zdaj pa spat, jutri bo spet zgodnja in dolga!

5. dan – 7.7.2012 - Sobota

Stanje števca: 23976

Jutranja budnica ob 5.00, zgodaj, brez zajtrka kreneva v pristanišče, vožnja čez popolnoma prazen Stockholm je zanimiva in hitra, kot bi mignil sva v luki, kjer ravno pristaja ladja s katero bova odplula, precej dolga kolona vozil čaka na vstop, glede na to, da imava samo rezervacijo ne pa še karte grem peš mimo kolone do okenca, tam me uslužbenka vpraša kje imam vozilo pa rečem, da tam daleč zadaj v koloni, ona me na sicer prijazen način opozori naj ne delam »po domače« in lepo počakam na vrsto, pa sem se z dolgim nosom vrnil. Ni trajalo dolgo pa sva prišla na vrsto, odločiva se, da bova vseeno vzela najcenejšo kabino, pot je dolga 11 ur in na krovu bi neprijetno, poleg tega zunaj celo malo dežuje, cena 1932 SEK (cca 260€), avtodom do 7m, 2 odrasla in kabina pod »gladino vode«, ni slabo, avtodom parkirava in greva v kabino, odloživa stvari in kreneva na krov, da malo vidiva izplutje vendar vreme ni najbolj prijazno, zato se hitro vrneva v kabino, prenosni računalnik + filmi pa bo šlo rečeva in začneva gledat film, vmes jaz tudi malo zaspim. Ladja se med potjo ustavi enkrat na majhnem otočju (Alandsko otočje), ki je v Finski lasti in leži nekako na pol poti med Švedsko in Finsko, mimogrede, tukaj je najsevernejša točka v Evropi, kjer še gojijo vinsko trto.

... pogled s trajekta na Alandsko otočje ...

Postanek je kratek potem nadaljujemo plovbo proti Finski, vreme se ustali zato še en sprehod po krovu, tudi wi-fi imajo, vendar dela neskončno počasi, zato si prav veliko ne moreva pomagati z internetom, bova že našla nekaj za prespati, ko prideva preko. Z nekaj minutno zamudo prispemo v Turku (Evropska prestolnica kulture 2011), med prvimi se izkrcava in zapeljeva direktno v mesto, lokalni turistično informacijski center je zaprt, a vseeno imajo pred vrati nastavljene zemljevide, opremiva se in začneva iskati primeren parking. Med potjo od pristanišča do centra sem na desni strani opazil kar nekaj parkiranih avtodomov, zavijem tja, ugotovim, da gre za javno parkirišče vendar je v večerno/nočnem času zastoj, poleg tega pa še dovolj prostora in kar nekaj avtodomarjev, ja tu parkirava.

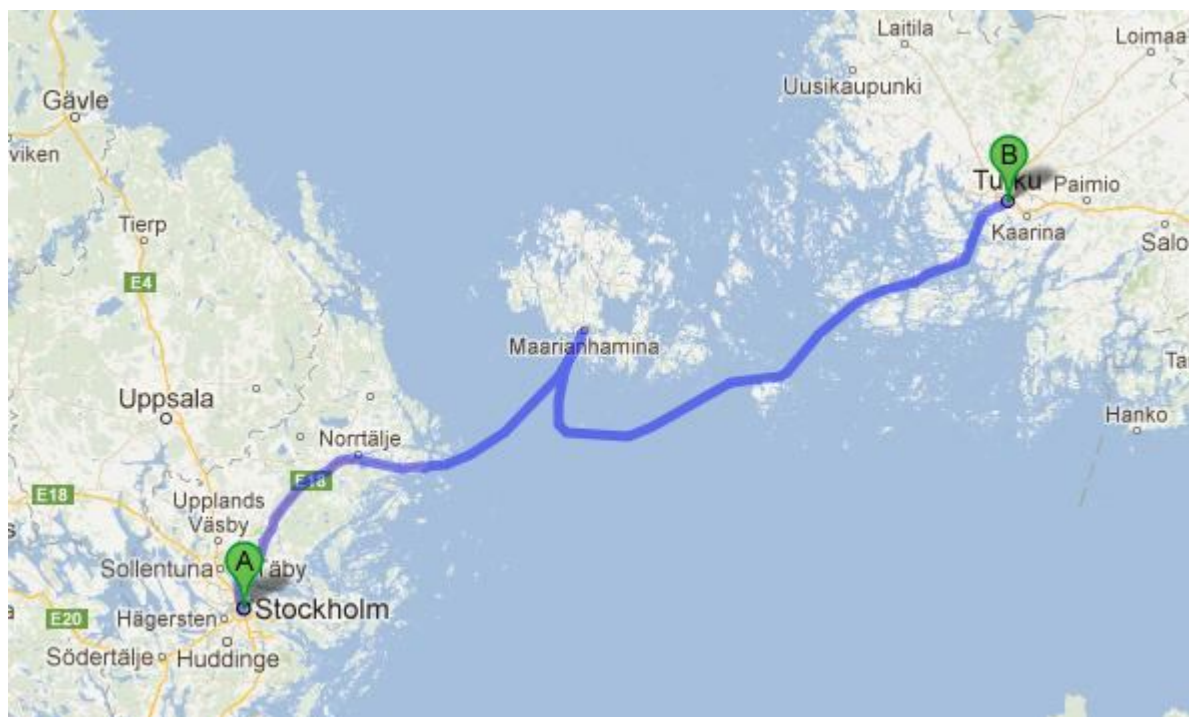
... parking / prenočišče v Turkuju ...

Potem pot pod noge in gremo nazaj v mesto, ni daleč, pa tudi mesto ni prav veliko, a vsekakor vredno postanka in ogleda, če je človek že ravno tukaj. Center mesta se razteza vzdolž kanala reke, vse skupaj zgleda malce podobno Ljubljani, vendar širše. Ker je sobota, na nabrežju reke posedajo vsi, stari in mladi. Vzdolž nabrežja je zasidranih tudi precej ladji, nekatere so zelo stare in so spremenjene v restavracije, to je dandanes pravzaprav posebnost Turkuja. Midva večerjava ne zunaj, zakaj bi če pa kuhinjo in vse dobrote voziva s seboj, privoščiva pa si sladoled in sprehod ob nabrežju. Za Turku pravijo, da je mesto brez starih stavb, do neke mere to celo drži, saj je veliki požar 1827 uničil praktično celotno mesto, vse stare lesene zgradbe in mesto so po tem datumu zgradili tako rekoč na novo. Veličastna in res impresivna je tudi katedrala, sprehodiva se še do tja, saj je vreme lepo, toplo in kljub večerni uri se veliko dogaja.

... čudovita katedrala v Turkuju ...

Za katedralo leži področje Univerze v Turkuju, ki je najstarejša na Finskem, tudi tukaj kar nekaj stavb vrednih ogleda. Počasi se vračava proti avtodomu in debatirava kaj storiti, ali poiskati kakšen kamp ali kar prespati, kjer sva parkirala. Ko prideva do avtodoma si najprej narediva večerjo potem se odločiva, da bova prespala kar na parkingu (N 60° 26' 33" E 22° 15' 1"). Preden zaspiva še pogledam in uredim zapiske, danes prevoženih neverjetnih 14 kilometrov ☺

6. dan – 8.7.2012 - Nedelja

Stanje števca: 23990

Noč bi bila zagotovo bolj mirna, če nebi bila ravno noč iz sobote na nedeljo, pa še sredi poletja. Prave teme pravzaprav ni bilo, tudi sprehajalci so vztrajali vse do jutra, vseeno sva se solidno naspala. Vstal sem zgodaj, vroče je bilo v avtodomu in po tem, ko sem se prebudil nekako nisem mogel zaspiti. Zunaj je bilo svetlo in vleklo me je na pot, danes so na vrsti Helsinki, zgodaj že ob 5.00 po lokalnem času (na Finskem je +1 ura od Slovenskega!) sva krenila proti Helsinkom, po poti sva dolila gorivo (1,509€/liter), vendar ker sva vedela, da so cene še nižje sva dolila samo slabih dvajset litrov. Avtocesta med Turkujem in Helsinki je bila povsem prazna in zelo dobra, zadnji del so končali šele leta 2009. Na črpalki pred Helsinki izprazniva WC avtodoma in opereva sprednjo šipo, vsaj za silo, saj je bila že res katastrofalna. Na avtocestnem počivališču vidiva tudi, da so postavljena stojala z električno in oznake, da so to parkirna mesta namenjena posebej za počitniške prikolice, dobro urejeno ni kaj! Zaradi vseh postankov prispeva v Helsinke šele okoli 8.00 zjutraj, parkirava v pristanišču, (žal koordinat nimam, pozabil sem jih zapisati, a opis bo dovolj, parkirišče je v pristanišču, tik ob terminalu prevoznika Viking Line in v neposredni bližini predsedniške palače). Parkiranje je precej drago, 4€/ura, a ker je nedelja je brezplačno, in za povrh je tukaj še steber z električno na katerega se priklopiva, da napolniva malo baterije. Po kavi in zajtrku je čas za raziskovanje Helsinkov. Druga skandinavska prestolnica na najini poti, hitro ugotoviva, da je značilno za te

prestonice, da nimajo prav veliko monumentalnih zgradb, po katerih bi si jih človek zapomnil prav tako je značilno, da je velika večina pomembnih mestnih znamenitosti skoncentrirana na samem kupu.

... Helsinki ...

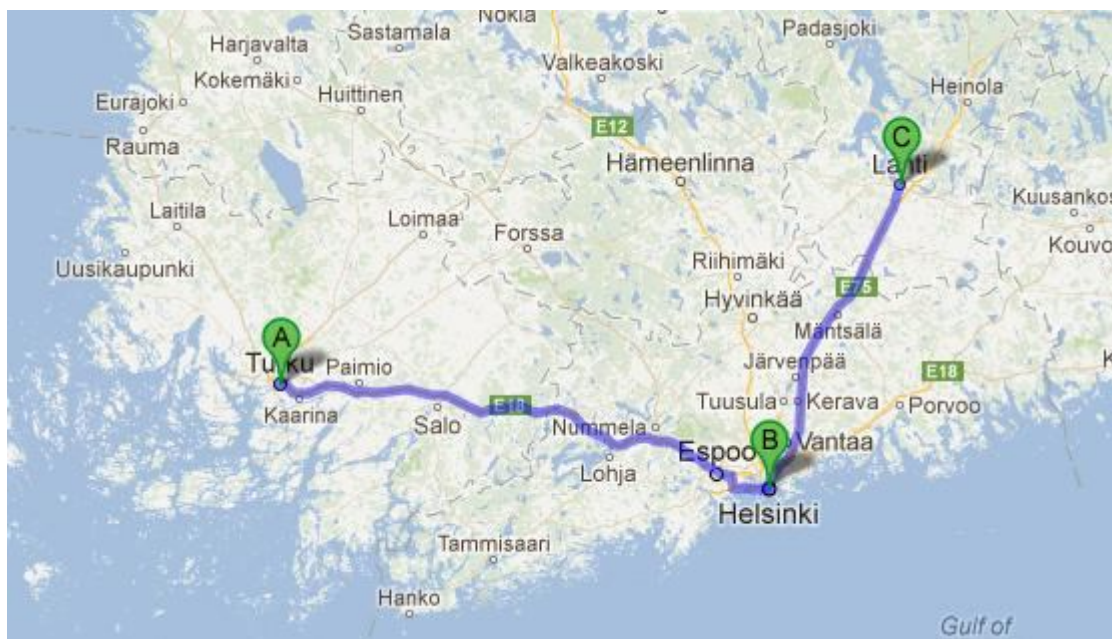
Začneva pri info centru, ki je kljub nedelji odprt, in odlično založen, tudi uslužbenka nama prijazno pomaga potem pa nadaljujeva s sprehodom skozi mestni park, lepo urejen in seveda ker je nedelja poln obiskovalcev, vsi se nastavljajo sončnim žarkom, mimogrede, vreme za sedaj ocenjujeva lahko le z odlično, čeprav je bila napoved kislavseeno vse lepo in dobro. Potem zavijeva mimo največje veleblagovnice na Finskem Stockmann, zadeva zgleda tako kot Nama v Ljubljani, le precej večja je, potem jo mahneva do glavne železniške postaje, krasen star objekt, lepo vzdrževan, pa naprej do parlamenta, mogoče edina vsaj nekoliko monumentalna zgradba v mestu. Nasproti parlamenta je na novo urejen park, veliko sonca in zato se odločiva, da je to pravi kotiček za malo počitka. Vmes prebirava vodnik o tem in onem, oba rahlo presenečena ugotoviva, da so Finci svojo samostojnost dobili šele leta 1917, pred tem so bili več kot 500 let pod nadvlado Švedov in več kot 100 let pod nadvlado Rusov. Blizu parlamenta je tudi zanimiva cerkev zgrajena na granitni skali, ki sestavlja tudi notranjost cerkve danes. Od tam se počasi obrneva nazaj proti centru, predaleč je da bi peš odšla do olimpijskega predela mesta, to skleneva obiskati kasneje z avtodomom. Med povratkom proti centru zavijeva v ogromno knjigarno, po sprehodu skozi njo pa naju popade sveta lakota, naletiva na lokal z pizzami, ki so videti dobre, tudi cene so solidne, pade odločitev, pizza, zato, da lahko dlje ostaneva v mestu in se ne vračava v avtodom na kosilo. Po kosilu pa kreneva še do Helsinške katedrale, mogoče še eden izmed bolj monumentalnih objektov. Veličastna katedrala na griču v centru mesta izraža nekakšen preplet zgodovine dežele, že na daleč je čutiti vpliv Ruskega stila gradnje a pridih dajo tudi domačini. Iz griča se spustiva nazaj proti pristanišču, vmes še obvezni nakupi majhnih spominkov potem pa zavijeva na drugo stran, do katedrale Uspenski, gre za osrednjo rusko ortodoksno cerkev v mestu, tudi ta je res vredna ogleda. Spustiva se nazaj do avtodoma, precej utrujena a čaka naju še del poti. Odpraviva se do olimpijskega stadiona, Helsinki so le nekaj dni pred najinim prihodom (konec junija 2012) znotraj tega kompleksa gostili Evropsko prvenstvo v atletiki, tako, da je dogajanje okoli objektov še vedno živahno. Helsinki so olimpijado gostili 1952 leta. Dan se preveša v pozno popoldne, do Lahtija, znanega po smučarskih skokih ni prav daleč, kakšnih 100 kilometrov, zato se odločiva za premik do tja tako ali tako je na najini nadaljnji trasi poti. Tudi tukaj je cesta

odlična, in v dobri uri sva tik pred Lahtijem, dotočiva poln rezervoar goriva, tokrat po boljši ceni, (1,448€/liter) in se odpraviva proti kampu, že pred tem sva klicala a se nihče ni javil, ko pa sva prišla do tja je bila recepcija videti zaprta, zato sva naivno zapeljala za Fincem s prikolico, ki je vozil pred nama. V kampu Mukkula (N 61° 1' 8" E 25° 38' 12") so gostili ta vikend velik rock koncert, tako da je zadeva videti kot vojno območje, povsod prazne pločevinke, pa raztrgani štori, tu in tam še skupina mladih, ki noče končati zabavnega vikenda, ja med vožnjo pristopi upravitelj kampa, ki pove, da je kamp naslednja 2 dni zaprt, saj morajo nujno očistiti reči, bil je pravi Kamp »Katastrofa« ni kaj, pozicija sicer dobra, tik ob obali jezera in tik ob mestu a tu je vladalo opustošenje. Ni kaj morava naprej, zato poiščeva alternativni kamp, iz previdnosti pokličeva in povedo, da imajo dovolj prostora, da sva dobrodošla. Do kampa je približno 15 kilometrov, pot pa me zapelje povsem mimo skakalnic v Lahtiju, če sem že tu grem pogledat kakopak. Skakalne naprave so mogočne, tukaj ni le ena skakalnica, temveč jih je cela kopica, vse od 7 m naprave do 130 m naprave. Ko se vzpenjava proti doskočišču iz parkirišča, rečem spodaj bo bazen boš videla, nekaj smeja a ko sva prišla nekaj korakov naprej se je smejala meni, res je v doskočišču skakalnic olimpijski bazen, noro, seveda fotoaparat v roke in že fotografiram.

... skakalni center v Lahtiju ...

Potem vprašanje ali si vedel? Po pravici povem ne nisem vedel, zdelo pa se mi je, da bo tu nekje bazen, saj sta nama nasproti prišla dva najstnika oblečena še v kopalne hlače, z mokrimi lasmi in brisačo okoli vratu, to mi je dalo misliti, da bi lahko bil spodaj bazen ☺. Nadaljujemo do drugega kampa blizu Lahtija – Messilan Camping (N 61° 1' 5" E 25° 33' 46"), tukaj najdeva povsem drugačno sliko, prijeten kamp, urejen, umirjen, prav tako ob obali jezera Vesijarvi, le nekoliko dlje je od mesta, tu bo današnja noč, tudi cena solidna, 2 odrasla, avtodom + elektrika 27€ na noč. Ko sva se ustalila sva si pripravila osvežujočo solato za večerjo, potem je nastal še ta zapis, pogledal sem tudi kilometre, danes jih je bilo vseeno malo več kot včeraj, 306 kilometrov je bilo danes, povsem dovolj, jutri pa naprej, k Roku, prijatelju in sodelavcu, žena je Finka in vsako poletje preživita tu, pa greva »na kavo«.

7. dan – 9.7.2012 - Ponedeljek

Stanje števca: 24296

Jutro v Lahtiju, oziroma njegovi okolici je bilo precej oblačno, ta dan nisva imela prav posebnih planov glede ogledov, danes je bil v načrtu obisk pri Roku. Zjutraj se odpraviva še do lokalne trgovine in hitro ugotoviva, da so nekateri izdelki po pravzaprav povsem isti ceni kot pri nas (primer jogurt 0,48€/lonček) nekateri pa prav nesramno dragi (primer kruh 2,5€ / kilogram) vendar midva ne nakupujeva prav veliko, le malenkosti in potem že hitiva naprej. Zjutraj sva se kar malo obirala v kampu, še dolivanje sveže vode in praznjenje odpadne pa seveda praznjenje WC-ja, zato sva šele okoli 12.00 prišla do Roka, pa čeprav sva imela le dobrih 120 kilometrov do tja. Rok naju je pričakal ob glavni cesti in rekel veš cesta je malo bolj ozka ampak na koncu se da obrniti, no če se da obrniti potem problema ni sem rekel in zapeljal za njim. Tokrat smo šli res povsem na Finsko podeželje, počitniška hišica, v lasti Rokove tašče je povsem ob jezeru, idilično urejeno posestvo tik na meji med gozdom in jezerom, ravno dovolj odmaknjeno, da tukaj vlada res božji mir in hkrati ravno dovolj blizu prvega mesta, da če že moraš po kakšne potrebščine ni ravno (pre)daleč. Med klepetom nama Rok razkaže okolico in pove malo več o življenju v teh koncih. Nahajamo se blizu mesta Tampere, v osrednji Finski. Pravi, da so počitniške hišice, kot je ta zelo popularne, sicer v zadnjem obdobju zelo drage a vseeno zelo popularne. Domačini tukaj preživijo večino »svetlega dela leta« torej poletja. Sem se umaknejo iz »vročih« mest in uživajo v miru, vsaka hiša ima tradicionalno zraven ločeno postavljeno sauno, ja to je dežela saunanja kakopak in seveda imajo tako urejeno tudi oni. Čeprav je vreme oblačno se spravimo na verando, kjer klepetamo, med tem, ko Rok na žaru obrača dobrote. Ni bilo prav dolgo pa smo na mizi že imeli pravo pravcato Finsko pojedino. Poleti tu vlada žar, pa sveže solate in raznorazne priloge. Tako smo se mastili z perutnino iz žara, pa pečenimi šampinjoni, v »oblicah« kuhanem krompirju, zraven pa specialiteta, rdeča pesa v smetani in sveži koščki ribe v omaki, ki je bila preplet med majonezo in zenfom, ampak odličnega okusa! Solate so posebnost, vedno pripravijo živo-pisane solate tako se recimo v eni skledi znajde, zelena solata, rdeča paprika, grozdne jagode, melona in še kaj, solate tukaj ne

mešajo, temveč pripravijo različne prelive s katerimi si potem vsak ustvarja svoj okus.

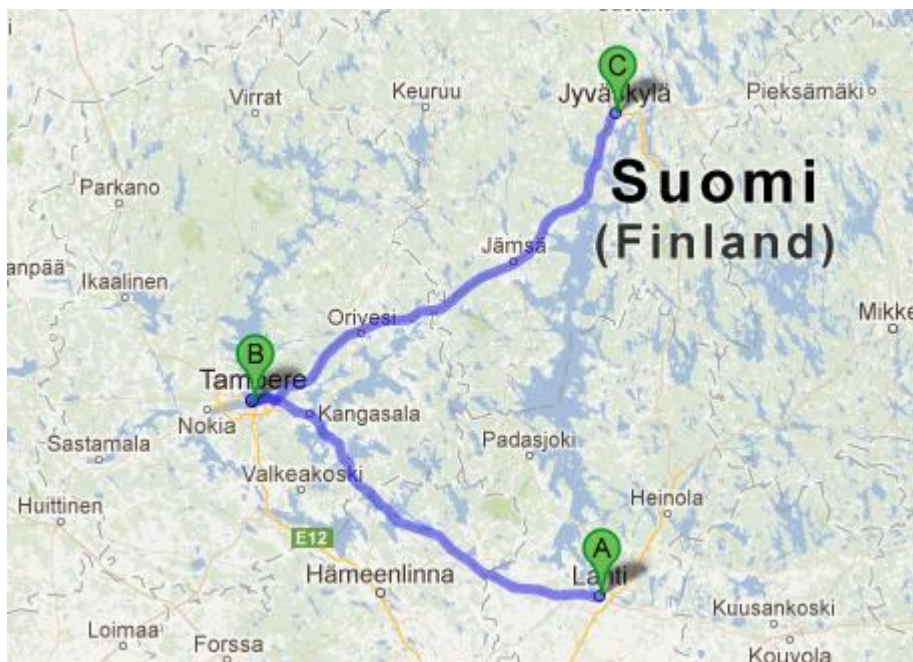
... kosilo po »Finsko« ...

Kosilo je bilo odlično, po tem še obvezna kavica, ne vem ali ste vedeli ampak Finci veljajo za največje »pivce« kave na svetu, zraven še sladica, kot nekakšen krof polnjen s smetano, zanimivo in dobro. Klepet je bil prijeten, a počasi sva morala naprej, preden sva krenila še fotografiranje in pa zanimiva Finska navada, če te nekdo obišče, se vpiše v knjigo gostov, kjer mora zapisati svoje občutke na obisku. Potem si vendarle sežemo v roko in počasi kreneva naprej, naslednji cilj Tampere, Rok je svetoval razgledni stolp, s katerega se na 140m višine odlično vidi pokrajino, ko pa sva prišla do tja je prav grdo deževalo, tudi oblaki so se spustili silno nizko, zato sva se odločila nadaljevati najino pot, na sever, kamor sva tako namenjena. Zapeljeva se še čez Tampere, ki velja za »rdeče mesto« v več pomenih, veliko stavb je obloženih z rdečo fasadno opeko, prav tako je bilo to nekoč predvsem delavsko (tovarniško) mesto, ki je tudi politično »gravitiralo« na »rdečo« stran.

... neskončno ravne ceste Finske ...

Pot nadaljujeva proti Jyväskylä še eno zanimivo mesto, po poti naju precej opere dež a izbrala sva kamp nekoliko izven mesta ob jezeru, kamor prispeva pozno, a kamp je skoraj prazen, cena solidna in po nekaj dneh končno spet dostop do interneta, ja to bo to prenočila bova tukaj v kampu Hankala Lomakeskus (N 62° 35' 7" E 25° 50' 38"), danes sva prevozila 368 kilometrov, ni slabo glede na to, da sva večji del dneva preživela pri Roku in njegovi družini in se veliko naučila o Finski. Glede na to, da imava dostop do interneta, bo večer še dolg, treba je urediti nekatere stvari, prednjo jutri spet nadaljujeva, proti Laponski, greva pogledat če je Božiček doma ☺!

8. dan – 10.7.2012 - Torek

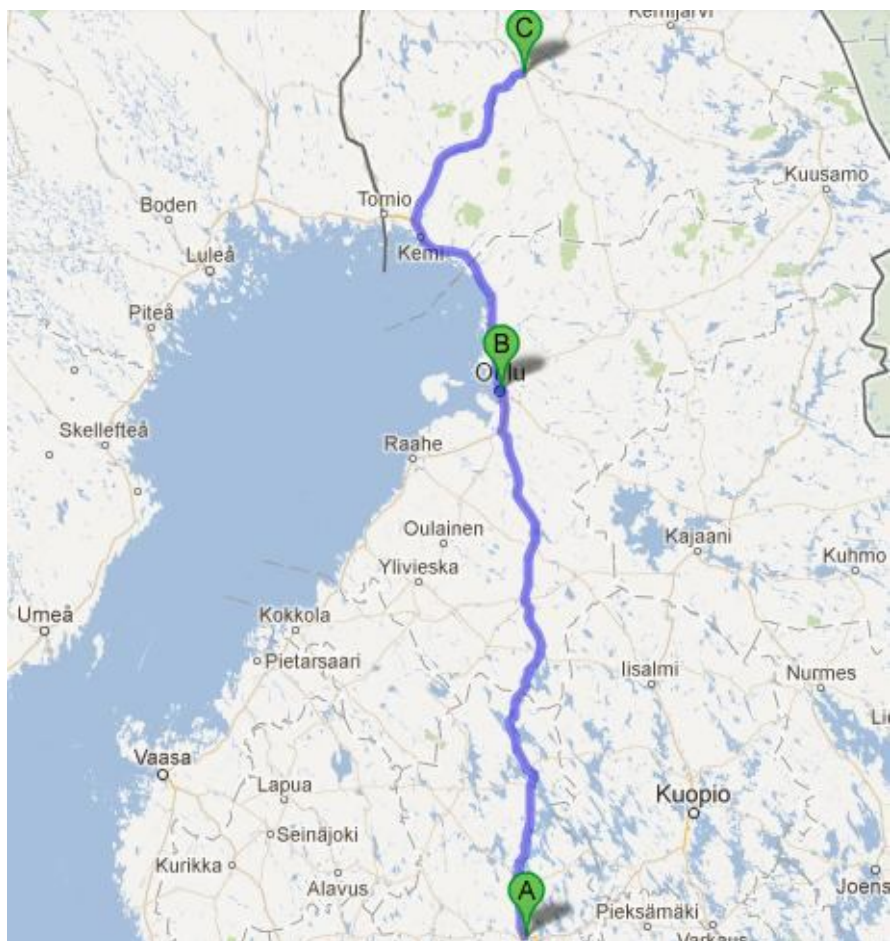
Stanje števca: 24664

Jutro je bilo deževno, čemerno in hladno, čeprav sva zaspala šele okoli pol druge ure zjutraj po lokalnem času oziroma okoli pol ene po Slovenskem, sva vstala razmeroma zgodaj okoli osme ure lokalno. Kar stiskalo me je v grlu, tako močno sem si želel, da nebi deževalo, kamp je bil na čudoviti lokaciji, kljub komarjem zelo lepo, ampak žal vreme nama vsaj danes ni bilo naklonjeno, upajmo, da bo naprej bolje. Krenila sva v smeri Ouluja, do kamor sva imela nekaj več kot 300 kilometrov. Pokrajina je lepa, čeprav na trenutke mogoče že malo monotona, vse je ravno, polno gozdov in za vsakim drugim ovinkom se skriva večje ali manjše jezero. Ob poti povsem naključno ustaviva na bencinski črpalki, pravzaprav nisva ustavila zaradi goriva, tega je bilo še slabe pol tanka ampak zaradi velikih cerkvenih zvonov, ki so viseli ob cesti. Ugotovila sva, da imajo na postajališču tudi poceni gorivo (1,404 € / liter) zato sva napolnila poln rezervoar. Potem sva stopila še do zvonov (N 63° 42' 49" E 25° 55' 06"), velikanski zvonovi, pravi cerkveni, letnice na njih vse okoli 1940, v trgovinici, ki služi hkrati za okrepčevalnico sva povprašala kaj je s temi zvonovi in prijazna prodajalka nama je povedala, da je te zvonove kupil oče njenega moža, gre za železne zvonove, ki so jih kot nadomestek vlili za tiste, ki so jih pretopili za izdelavo krogel, za Nemško vojsko. Zvonove je pred dobrimi 20 leti kupil za ceno teže železa, torej zelo poceni in jih namestil sem, najtežji je težak nekaj 10 ton, se še hiti pohvaliti. Res zanimiv postanek, povsem naključen a vseeno zanimiv.

... železni zvonovi ...

Ta dan nama vreme ni bilo usojeno, kakor sva vozila je deževalo, ko sva se ustavila tudi, bežala sva na nek način pred dežjem, vendar vsaj v prvi polovici dneva ne prav preveč uspešno. Približno 60 kilometrov pred Oulujem na cesti E75 sem malo opazoval ravnino, nič več in nič manj kot 10 kilometrov povsem ravne ceste, kot puščica, rahlo monotono za vožnjo vsekakor, še vedno naju pere dež. V Ouluju sva zapeljala povsem v center mesta, najprej na parkirišče, kjer sva si skuhala kosilo (pašta!!!) potem pa ker je začelo deževati (ja spet! ☺) kreneva kar z avtodomom po mestu, da poslikava nekaj lepih objektov. Verjetno najbolj zanimiva pa je hidroelektrarna, ki so jo zgradili povsem sredi mesta, s tem ustvarili umetno jezero, ki ga obdaja lep park. Ker sva želela pobegniti dežju sva krenila naprej, proti Rovaniemiju, iskat Božička. Cesta od Oulouja proti Kemiju je dobra, precej prometna sicer, Kemi pa mesto tik ob meji s Švedsko, tukaj imajo prav zanimivo golf igrišče, prvih 9 lukenj odigrate na Finskem, drugih 9 na Švedskem, ponujajo pa tudi polnočni golf v času poletja, ko sonce komajda malo zaide. Od Kemija nadaljujeva proti Rovaniemiju, cesta še vedno dobra tudi prometa je manj, tako, da kar nekako teče. V Rovanijemi prispeva okoli 19.30, in se utaboriva v kampu Napapiirin Saarituvat Camping (N 66° 31' 1" E 25° 50' 48"), cena zelo dobra, 2 osebi, avtodom, elektrika, sauna, internet ... 25 € na noč! Danes sva prevozila precej zajetnih 542 kilometrov, nekateri kilometri so bili prav pošteno »zajebani« zaradi dežja a na koncu v Rovanjemiju sonce, žal je komarjev preveč, da bi lahko jedla zunaj, čeprav je toplo. Ko tole pišem je ura okoli 22.00, sonce je še precej visoko na nebu, sva 14 kilometrov južno od polarnega kroga, kjer sonce ne zaide več, tu bo »noč« trajala približno 30 minut, ko sonca nebo videti. Jutri naprej, k Božičku, pa v preko polarne meje, da vidimo kako je, ko sonce ne zaide več! Še dobrih 700 kilometrov do Alte, na Norveškem, od tam naprej potujemo trije!

9. dan – 11.7.2012 - Sreda

Stanje števca: 25206

Jutro v dežju, spet, po Finskem ravno nimava sreče z vremenom, vstaneva nekoliko bolj pozno okoli 9.00 po Finskem času, zajtrk in potem počasi na pot, glede na vreme in napoved, da bo popoldan lepše najprej zavijeva v center Rovaniemija, tam je arktični muzej, imenovan Arktikum (N 66° 30' 25" E 25° 43' 30"). Vstopnina ni pretirana, 12€ za odrasle, 8€ študentje, otroci, upokojenci, kupiva karte in kreneva v notranjost.

... v muzeju Arktikum ...

Gre za muzej posvečen vsem ljudem, ki živijo znotraj arktičnega kroga in še zdaleč ne samo Fincem oziroma Laponcem, ki živijo tu zgoraj. V sprejemni avli je nekaj fantastičnih posnetkov pokrajine, tako dnevnih, kot tudi nočnih, oziroma bolj rečeno posnetkov poletja in zime, potem nadaljujeva skozi nekaj stalnih razstav, ki so res vredne ogleda, tu je mogoče najti orodja in opise življenja v teh vremensko res zahtevnih pogojih. Del muzeja je posvečen tudi prebivalcem mesta, ki so se med drugo svetovno vojno uprli okupatorju, tukaj sta bila okupatorja kar dva, nacistična Nemčija in Sovjetska zveza. Nemci so leta 1944 uničili kar 90% vseh hiš v Rovaniemiju. Vendar mesto se je po vojni postavilo nazaj na noge, zanimivo je bilo tudi videti, da je Finska ena izmed tistih držav, ki po drugi svetovni vojni ni prejela nobenih odškodnin, prav tako tudi ni prejela nobene direktne finančne pomoči za obnovo. Muzej je vreden ogleda sva zaključila! Po ogledu zunaj še vedno dež, odločiva se, da greva še v trgovino, da dokupiva nekaj stvari, tukaj je zadnje večje mesto, od tod dalje do Norveške velikih mest ni več. V K Supermaktru (N 66° 29' 27" E 25° 41' 26") nakupiva nekaj reči in kupiva tudi že pečena piščančja stegna in solato, cena stegen neverjetna, 1 stegno celo, ne samo spodnji del, pečeno je 1,2€, torej za manj kot 5€ se oba najeva! Po kosilu se vreme le malo a počasi začne izboljševati, odpraviva se do Božičkove vasi in arktičnega kroga (N 66° 32' 34" E 25° 50' 40").

... 66° 32' 34" ... prečkala sva polarni krog ...

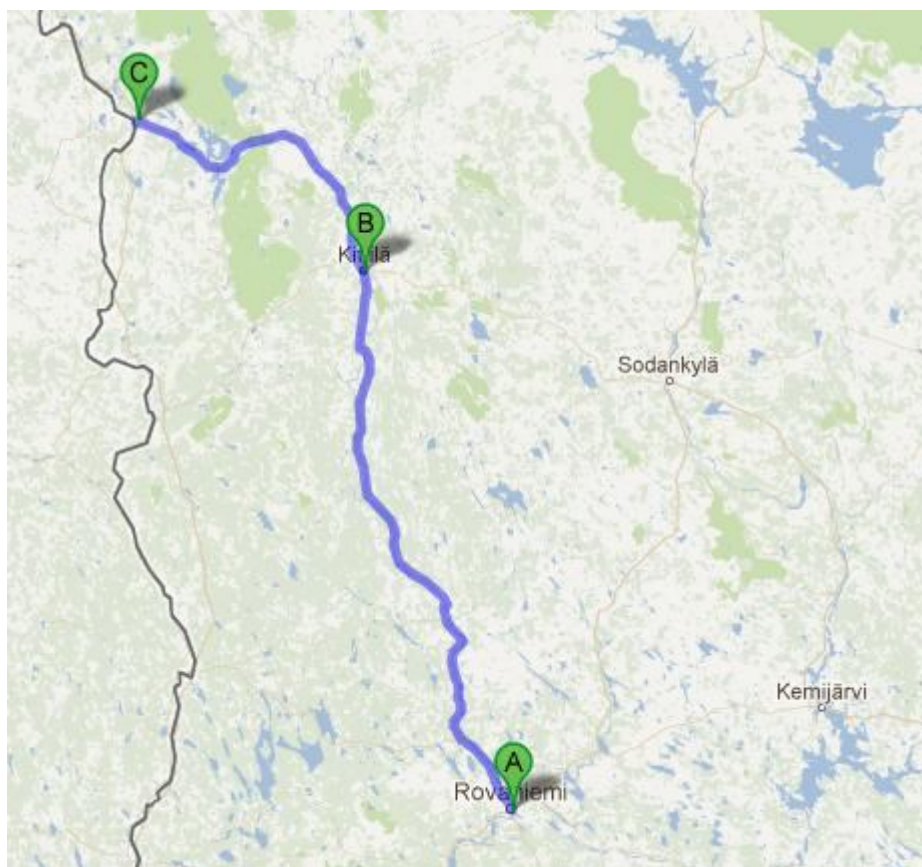
Parkirava in se najprej malo razgledava po okolici, trgovina za trgovino, vse ponujajo podobne artikle, cene so kar zasoljene. Potem zavijeva k Božičku, tukaj tudi »sredi poletja« ustvarijo občutek kot, da je božič tik pred vrati, povsod okraske, pa lučke in podobno, le s težavo si predstavljam, kako fantastično tole zgleda v času božiča. Pri Božičku danes ni prav velike gneče. Vseeno malo počakava nekaj ljudi je pred nama, ko končno prideva na vrsto, Božiček najprej vpraša od kod prihajava, poveva mu, da

prihajava iz Slovenije, potem naju pozdravi v slovenščini!!! Povpraša ali sva iz Maribora (zanimivo, najprej se spomni na Štajersko prestolnico, pa saj nisva jezna, ko pa sva ravno Štajerca!), poveva mu, da ne ampak da Maribor ni daleč, potem še nekaj vljudnostnih besed, tudi zahvali se nama za obisk in se poslovijo v slovenščini! Presenečena nad prijaznostjo se na koncu odločiva, da vseeno kupiva spominsko fotografijo, kjer te slikajo z Božičkom, čeprav je cena zelo zasoljena! V tej vasi je tudi označen arktični krog. Seveda narediva nekaj posnetkov in pametno ugotoviva, da je Božičkovo domovanje tik za črto. Ja seveda, saj Božiček vendar živi v arktičnem delu! V avtodomu napiševa še kartice, ki jih odnesem na Božičkovo pošto, tukaj še eno presenečenje, imajo dva nabiralnika v rumenem pošta odide naprej takoj, v rdečem pa šele pred božičem, naj vseeno gredo kartice naprej takoj si rečem in jih oddam. Vreme se je vendarle malo umirilo, še vedno je oblačno, ko nadaljujema pot, proti Finskemu smučarskemu središču Levi (N 67° 48' 18" E 24° 48' 07"), kjer potekajo tudi tekme svetovnega pokala, pravzaprav edini pravi hrib na Finskem in nič čudnega ni, da so ga takole izkoristili. Ob poti srečava prve lose, povsem ležerno se sprehajajo ob in po cesti, precej paziti je potrebno na njih, a v tem letnem času so »grdi« saj ravno menjujejo dlako. Ob prihodu sonce, končno, prav vesela sva ga in ob vznožju gondole se sprehodiva po soncu in posediva na klopi.

... v Finskem Leviju ...

Mestece se v zadnjem obdobju očitno razvija s svetlobno hitrostjo, nič čudnega smo dobrih 150 kilometrov severno od arktičnega kroga, tukaj sneg pade že zgodaj jeseni in ostane dolgo v pomlad. Kratek sprehod potem nadaljujema, še 60 kilometrov naprej, do mesteca Muonio, tik ob meji s Švedsko sva, tukaj v kampu Harrinivan (N 67° 56' 00" E 23° 39' 27"), prenočujeva po smešni ceni 16€ za avtodom na noč, tokrat brez elektrike, doplačilo je 9€, nateguni!!! Popoldan se je vreme več kot očitno obrnilo na bolje, danes teme ne bo, tudi sonce bo ostalo ves čas na obzorju, vseeno se bova naspala, jutri pa greva na Norveško, v Alto. Prevoženih kilometrov ni bilo prav veliko, 267 čisto natančno, a vseeno Nordkapp je vse bližje in bližje!

10. dan – 12.7.2012 - Četrtek

Stanje števca: 25473

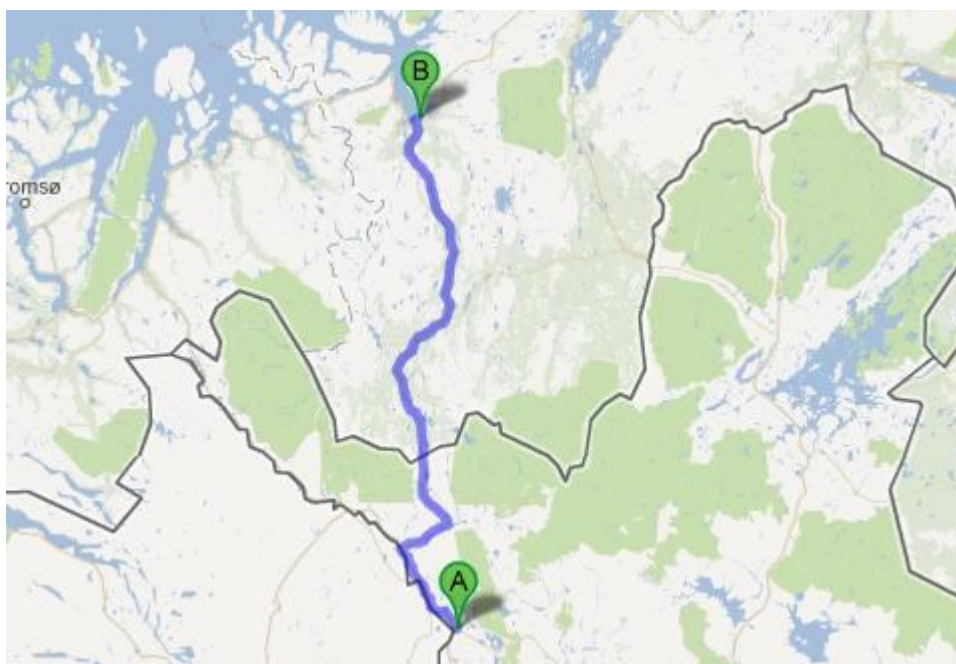
Jutro v Muoniju je bilo rahlo oblačno, napovedoval pa se je lep dan, saj je bilo že zjutraj precej toplo. Po jutranjem ritualu umivanja, zajtrka in kave se odpraviva na pot. Čisto blizu kampa je most, kjer stoji stari mejni prehod med Finsko in Švedsko (N 67° 56' 22" E 23° 39' 57"), ker sta obe državi članici EU danes meje seveda ne kontrolira nihče več, a vseeno se malo sprehodiva, narediva nekaj fotografij in potem nadaljujemo pot, današnji cilj je Alta na Norveškem.

... mejna reka med Švedsko in Finsko ...

Pokrajina postaja vse bolj in bolj monotona, gozdovi vse bolj redki in drevesa vse bolj suha, ja pozna se, daleč na severu sva že. Vožnja je na trenutke že malo dolgočasna,

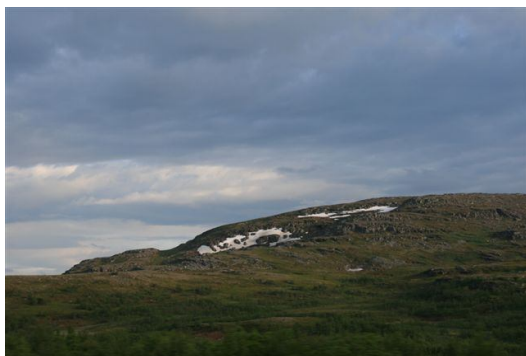
zato ko zagledam znak za letališče zavijem tja, Letališče Enontekio (N 68° 21' 34" E 23° 25' 36"), je najsevernejše letališče na Laponskem, vsako leto kljub temu, da deluje le v poletnih mesecih, preko njega potuje okoli 16.000 potnikov izveva, imajo pa le eno linijo, za Helsinke, nekaj fotografij. Malo pretegneva noge in že nadaljujeva! Cesta je dobra in prometa skorajda ni, zato uspešno nadaljujeva, tik pred mejo dotočiva še nekaj goriva, cena je kar visoka (1,659 € / liter) a vseeno dolijem do vrha, na Norveškem bo cena še višja, tega se zavedam! Čeprav Norveška ni članica EU meje s Finsko ne kontrolirajo, enostavno upočasnjeno zapeljeva preko in že sva na Norveškem. Do Alte naju od tod loči še več kot 150 kilometrov. Vožnja je kar naporna, cesta na Norveški strani postane nekoliko bolj ozka, tudi prometa je več. Okoli 14.00 prispeva v Alto, prvi kamp, ki sem ga »našel« na blef na Garminu sploh ni kamp, napaka v Garminu torej, zapeljeva proti letališču, vmes ustavim na črpalki, da umijem sprednjo stran avtodoma, po vseh teh kilometrih je res potrebna pranja, z veseljem bi opral celega a brez wapa ne gre. Nadaljujeva do letališča, jutri bomo od tod dalje trije, je že tako, da nekateri si ne morejo vzeti toliko dopusta, da bi lahko prepotovali celo pot, letališče je OK, tudi tukaj imajo vtičnice na parkiriščih. Sprva sva mislila, da je to za avtodomarje, sicer tudi za nas uporabno, a potem sva izvedela, da je to namenjeno temu, da pozimi priklopiš svoj osebni avtomobil na elektriko, zato so skandinavski avtomobili opremljeni s posebnim električnim grelcem, ki skrbi, da temperatura v vozilu in motorju ne pade (pre)nizko. Potem greva pogledat prvi kamp, ni prav lep tudi cena zasoljena, greva naprej, do drugega, ta ima po kamping vodniku sodeč tudi stroj za pranje, počasi bo treba oprati kakšno žehto ugotavljava. Vmes še v trgovski center, kjer je tudi pošta na kateri zamenjava denar. Provizija 10% prekleti severni nateguni!!! Pogoltneva malo sline in se hitro pobereva, v trgovini kupiva še solato, nekaj kruha in ribje hamburgerje, vse skupaj ni pretirano drago, za vse sva dala cca 12€, potem pa odhitiva naprej do kampa, naslednji kamp dober, utaboriva se v Kamp Wisloff (N 69° 55' 39" E 23° 16' 09"), cena cca 200 NOK (28€), 2 osebi, avtodom, elektrika, wi-fi, pralni in sušilni stroji, skratka vse kar potrebujeva. Danes je bil dan po kilometrih bolj skromen, ali pa tudi ne, kako se vzame, 321 sva jih naredila, jutri pa proti poznemu popoldnevu na letališče od tam pa direktno na Nordkapp, še dobrih 200 kilometrov do vrha stare celine!

11. dan – 13.7.2012 - Petek

Stanje števca: 25794

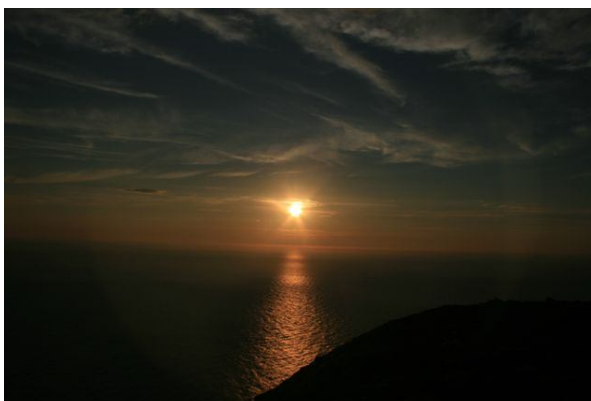
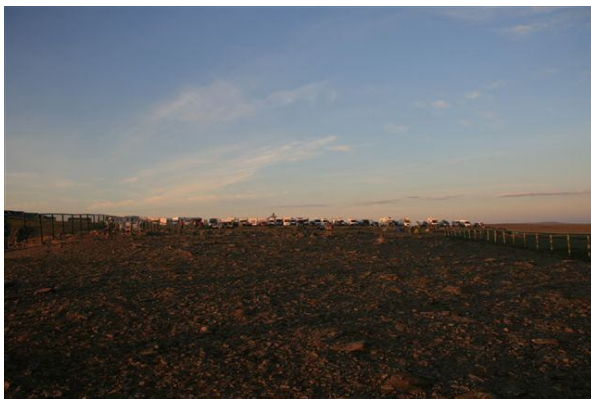
Dan se je začel jasno, tu in tam kakšen oblček, vedela sva, da imava še veliko časa. Poležavanje pred avtodomom, pa ob prihodu nekaj več oblačnosti premik nazaj v avtodom, lenoben dan bi lahko rekli, skuhala sva še nekaj hrane za nadaljevanje poti, pospravila avtodom in potem čakala, na pozno popoldne, vmes sva spremljala vreme in napoved za Nordkapp, kar stiskalo me je v grlu, cel dan in prejšnji večer je kazalo na Nordkappu na fantastično vreme in tudi je bilo, zvečer je bila napoved pooblačitev, ponoči dež, glede na to, da sem imel na voljo neomejen dostop do interneta sem preverjal verjetno vsaj pol ducata različnih vremenskih napovedi, vse so govorile isto, zvečer bo dež, le ena je kazala na to, da bi lahko bilo zvečer delno oblačno. Okoli dveh popoldne sva se premaknila iz kampa na letališče, »parkirava« ob robu letališke zgradbe, več kot 3 ure čakanja še, let bi moral pristati 17.45 vendar ima zamudo, dolgčas preganjava s igranjem kart in klepetom. Napovedan prihod letala 18.23 vidim, ko se sprehodim v letališko zgradbo, letališče je malo a očitno kar prometno. Nekaj po 18.00 začneva s pogledi iskati prihajajoče letalo. Najprej se na obzorju pokaže eno manjše, ki v precej »divjem« loku pristane, vreme se kisa iz minute v minuto je bolj oblačno, prične rahlo rosi, stiska me ob misli, da sva prišla že tako daleč in bova na koncu Nordkapp videla le v oblakih. Končno na obzorju letalo, hitro ugotovim, da pristaja precej večje letalo, kot je bilo prejšnje, avtodom imava parkiran tako, da lahko vidim direktno na stezo, kjer letalo pristane. Ker prihaja brez prtljage je v nekaj minutah najin »delavec« zunaj. Že tako smo 45 minut zadaj zaradi zamude letala, do Nordkappa pa še dobrih 230 kilometrov ne ravno briljantne ceste, vztrajam, da krenemo čim prej. Ni daleč ven iz mesta, ko se cesta začne precej strmo dvigati, tudi pokrajina se spreminja iz minute v minuto, dreves tako rekoč ni več, ostaja le reka in majhni grmički, ki se kmalu spremenijo bolj v mahove.

... surovi sever ... in najbolj znani prebivalci ...

Cesta je v prvem delu zelo dobra in napredujemo hitro, ko pridemo do obale in zavijemo levo proti Nordkappu pa cesta postaja vedno bolj zavita in slabša. Pokrajina je kljub vsemu zelo zanimiva, vedno več je kamenja, na trenutke je vse skupaj videti kot kamnita puščava. Ob poti nekaj predorov, ki še zdaleč ne ustrezajo EU standardom, ne po osvetlitvi ne po čem drugem. Potopisi, ki so jih ostali avtodomarji objavljali v povezavi z Nordkappom so govorili o precej dragem podmorskem tunelu, vendar imamo srečo, konec meseca junija 2012 so namreč nehali pobirati tunelnino, zadeva silno zanimiva, ko so tunel postavili so določili, da se pobira tunelnina tako

dolgo, da se pokrije stroške izgradnje, in okoli 15 let kasneje, so očitno pobrali dovolj denarja tako, da je pot tam skozi sedaj brezplačna. Zadnji del poti prevozimo povsem v kamniti puščavi, tako daleč na severu dejansko ne raste nič več, tu in tam kakšna zaplata zemlje na kateri najdeš kos maha. Okoli 22.00 plačamo vstopnino na Nordkapp slabih 90€ za vse tri, no ja, nekaj pač moraš plačati, če želiš videti najbolj oddaljen konček Evrope tu na severu. Avtodomov je na parkirišču malo morje, vmes nekaj prikolic, tu in tam pogumneži tudi šotorijo, tu bomo tudi prespali (N 71° 10' 07" E 25° 46' 44").

... nepozaben večer na Nordkappu ...

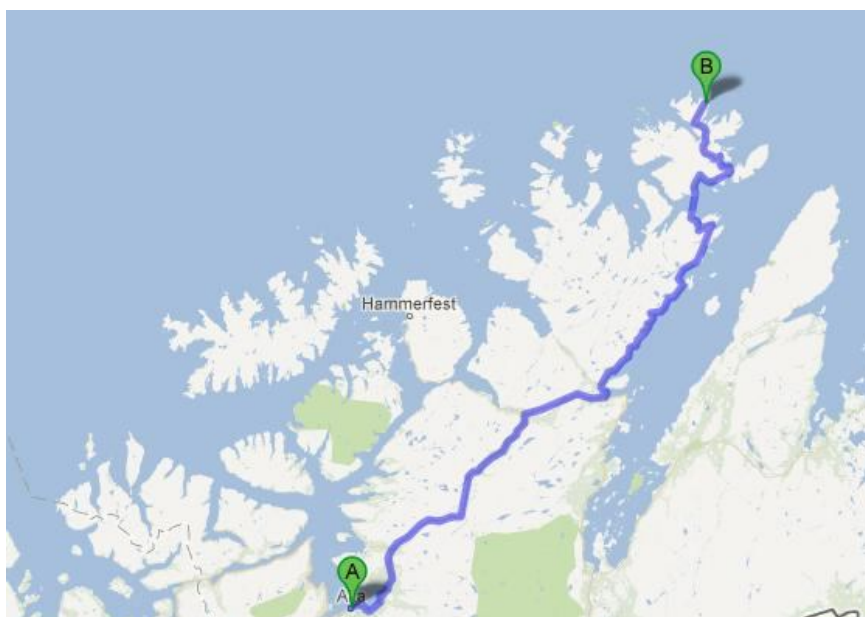
Najprej gremo na sprehod do rta, zunaj prav nesramno piha veter, nekaj po 23.00 se vrnemo v avtodom, kjer pripravim »gala« večerjo, piščanec z gobicami v omaki, testenine in zelena solata, čisto nič Norveško a vseeno okusno. Ob pol noči se ponovno odpravimo do rta, sonce je še precej nad obzorjem in tukaj prav zares dobiš občutek kaj pomeni polarni dan, ob pol noči je obiskovalcev cela poplava, res imamo srečo, kljub čemernim napovedim, smo Nordkapp ujeli v skoraj popolnem vremenu, nekaj vetra in le tu in tam se je preganjal kakšen oblček a še zdaleč ni deževalo, kot so napovedovale napovedi. S stojalom naredimo nekaj fotografij na katerih smo vsi

trije, nato pa se obiskovalci počasi odpravljajo, jaz pa čakam, kljub vetru in mrazu vztrajam, želim si določen posnetek, ki ga po kakšni uri vztrajanja tudi dobim, mogoče so mi v tistem trenutku pritekale tudi solze sreče, ali pa je bilo to od vetra, vedel sem, da je prevoženih 3963 kilometrov od doma do sem, vse s tem ciljem, ciljem, da naredim vsaj eno res dobro fotografijo, in to sedaj tudi imam.

... tista, ki sem si jo najbolj želel ... okoli 1.30 zjutraj ... nepozabno ...

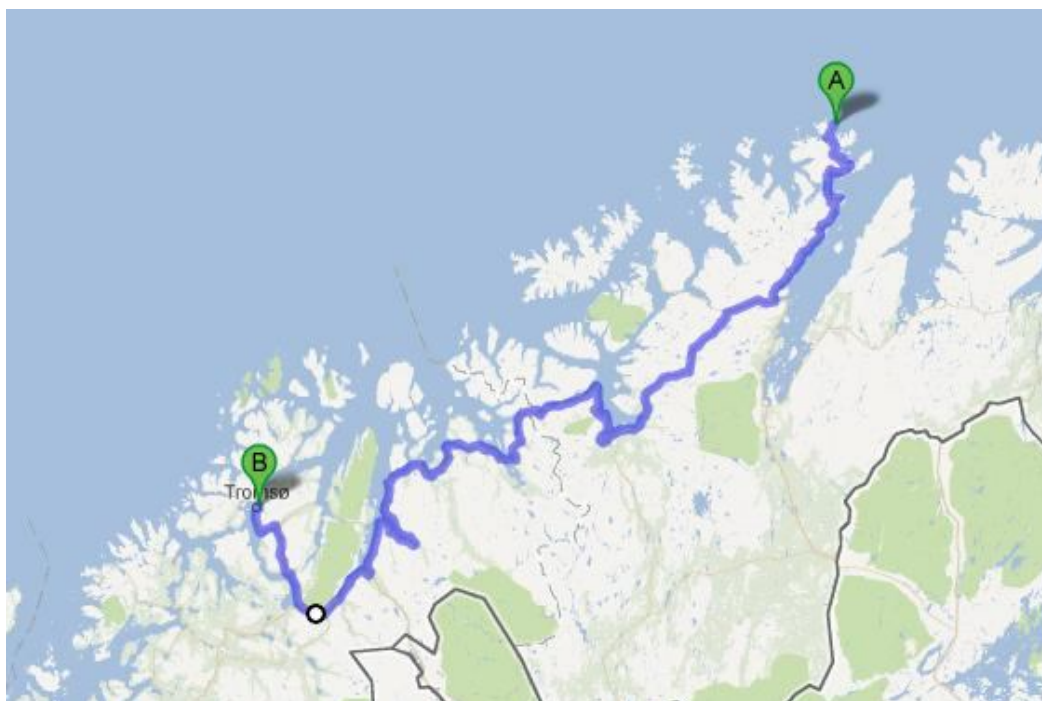
Težko je opisati občutke na Nordkappu, a našel sem vsaj en zapis, ki mislim, da pove zelo dobro, to kar sem občutil tudi sam, gre za besede Francesca Negrija italijanskega duhovnika, ki je potoval po teh koncih, in je zapisal: *»Tukaj stojim, na Nordkappu, na robu pokrajine Finnmark, in lahko rečem, da sem na robu obličja zemlje, saj od tod dalje ni več naseljene pokrajine. Moj cilj je bil dosežen, zadovoljen sem, vrnil se bom, če bo Bog tako dovolil nazaj v deželo mojega rojstva.«* (prevod avtorja tega zapisa!) Z velikim nasmeškom na obrazu in srečen, kot že dolgo ne, se vendarle okoli 2.00 padel v posteljo, vreme je bilo takrat še vedno povsem lepo, sonce pa je že intenzivno začinjalo svoj vzpon. Ta dan, kilometrov ni bilo ravno silno veliko, a vseeno dovolj glede na pozen start, prevozili smo 243 kilometrov.

12. dan – 14.7.2012 - Sobota

Stanje števca: 26037

Čeprav smo v postelje popadali šele nekaj po 2.00 zjutraj smo se zbudili zgodaj, ne zato, ker bi bilo svetlo, ali pa ker bi bili naspani ampak zaradi vetra, na pečini, 314 metrov nad morjem je neznosno pihalo, veter je bil tako močan, da je avtodom kar pozibavalo sem ter tja, občutek, kot da bi bil na ladji, ki je na nemirnem morju. Najprej smo hoteli še malo vztrajati in spati a ni šlo, po zajtrku, pa smo jo tudi kaj hitro popihali v dolino. Ustavili smo se v mestecu Honningsvåg (N 70° 59' 00" E 25° 59' 00"), kjer je vreme že nekoliko bolj prijazno, vsaj veter se je umiril, sprehod po mestecu in nakup še nekaj spominkov potem nadaljujemo pot, pravzaprav se vračamo nazaj proti Alti od koder smo dan pred tem krenili, spet obalna cesta in predori. Kosilo naredimo kar ob poti, v Alti dotočimo gorivo, prvič po Norveških cenah, kar malo zaboli, cena je 13,39 NOK / liter, ali po naše 1,8€/l. V Alti na wapu opremo tudi naš avtodom pred nadaljevanjem poti, krenemo proti Tromsu, ki je nekako naš cilj, vendar cesta je tu slaba, precej ovinkasta in ozka, zato vožnja ni ravno hitra. Pri Olderdalenu preverimo cene trajekta, pot bi bila sicer krajša za kar debelih 140 kilometrov a cena trajekta nas odvrne, sploh zato, ker smo dolgi 7m in je zato cena 2,5 večja kot za tiste, ki so dolgi le 6 metrov, ostali v potopisih sicer pravijo, da so uspeli prikriti nekaj centimetrov a pri nas bi bilo to pretežko. Tudi večerja je kar ob poti, precej pozno in v močnem dežju prispemo v Tromso, parkiramo na parkirišču (N 69° 39' 01" E 18° 59' 28"), kjer je že tako kar precej avtodomarjev, ko se spravimo spat zunaj močno dežuje. Dan je bil kilometrsko zelo bogat, prevozili smo kar 640 kilometrov po navadnih in relativno slabih cestah!

13. dan – 15.7.2012 - Nedelja

Stanje števca: 26677

Zjutraj spet dež in veter, kar malo nejevoljni smo že, a ob misli na polnočno sonce na Nordkappu se pomirimo, med zajtrkom se vreme malo umiri, dež skoraj poneha in na obrobju se kaže celo sonce, še je upanje! Krenemo na ogled, glede na vreme in na dejstvo, da je nedelja in je prometa malo, pa še parkiranje je povsod zastoj kar z avtomodom v mesto, najprej zavijemo do cerkve, čisto natančno gre za Arktično katedralo, ki so jo postavili leta 1965, skoraj v celoti je iz betona njena vzhodna stran pa je velikansko stekleno pročelje (N 69° 38' 51" E 18° 59' 18").

... veličastna arktična katedrala ...

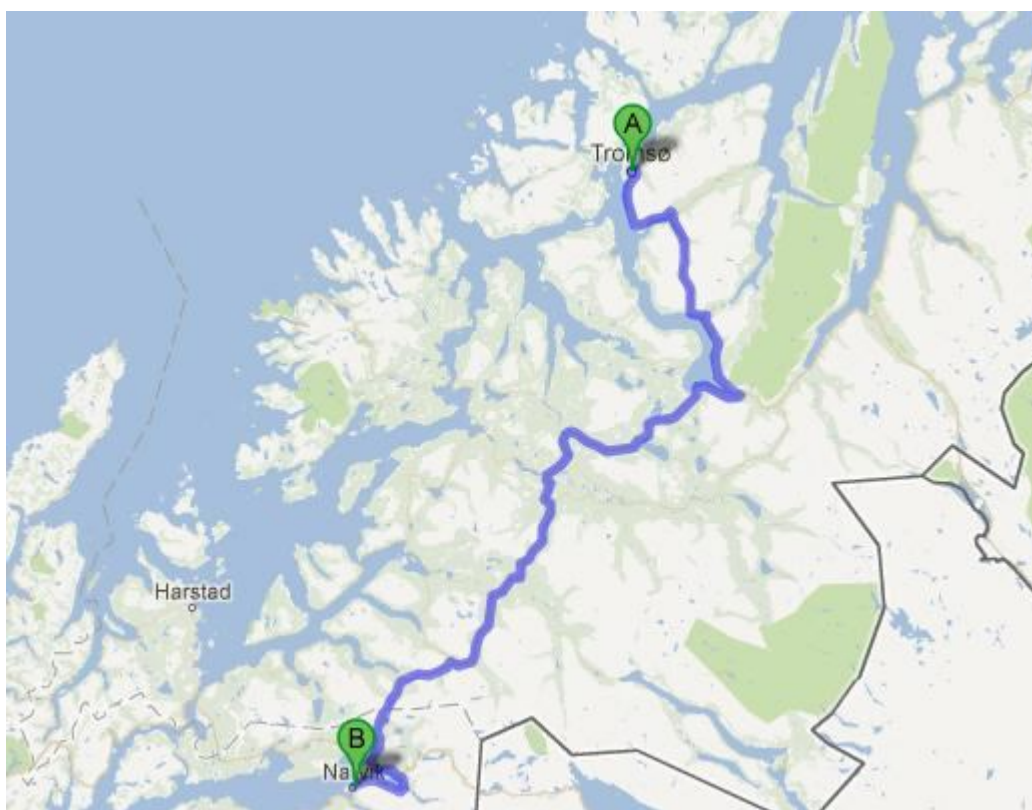
Nadaljujemo v center mesta, tu je Domkirke, stara katedrala v centru mesta povsem iz lesa, zapeljemo se še malo po mestu saj prometa tako rekoč ni, zunaj pa spet dež! Preden krenemo proti Narviku zavijem še do Polar Museuma (N 69° 39' 09" E 18° 57' 49"), zunaj zgleda lepo, a je še zaprto, ne bomo čakali, gremo naprej, loviti lepo vreme. Cesta ni kaj dosti boljša od dneva pred tem, razpravljamo o tem ali naj gremo na Lofote ali ne, pade odločitev, danes do Narvika, tam v kamp, tako ali tako moramo opremiti naš avtodom z svežo vodo, pa odliti odpadno vodo, napolniti baterije in ostalo. Med potjo se peljemo mimo kraja Bardufoss, kjer je v času 2. svetovne vojne bilo močno Nemško vojaško letališče, Nemci so letališče tudi povečali in ga uporabljali za potrebe poletov bombnikov nad Atlantik, kjer so potem le ti bombardirali konvoje pomoči na poti iz ZDA v Evropo. Še danes je ob letališču (N 69° 03' 34" E 18° 32' 23"), močna vojaška baza Norveške vojske, ustavil sem pred bazo in naredil nekaj fotografij, ni trajalo minuto, ko sta k meni že prihitela dva vojaka, jasno bazo je prepovedano fotografirati, zelo prijazna sta bila nimam kaj reči, pogledali smo fotografije, ki sem jih naredil, pobrisati sem moral tiste, ki kažejo vhod, ostala pa je lahko fotografija vojaškega helikopterja, ki je danes kot spomenik

pred vhodom, moram reči, da je bil njun odnos zelo prijazen, spoštljiv in tudi korekten.

... edina, ki sem jo smel obdržati ...

Pot smo nadaljevali do Narvika, najprej v mesto, sprehod in ogled, res je kar piše v vodniku, nič posebnega, celo lokalna turistična pisarna kot »znamenitost mesta« ponuja vožnjo s panoramskim vlakom na Švedsko, ki je tukaj oddaljena le nekaj deset kilometrov. Potem se spravimo v kamp Narvik (N 68° 17' 00" E 17° 27' 54"), kamp ni ravno božji dar, a vseeno bo služil tistemu kar potrebujemo, popoldne preživimo ležerno, malo kartanja, nekaj prebiranja knjige in to je to, pregledali smo tudi vreme, žal je napoved za naslednje 3 dni na Lofotih en sam dež, zato gremo jutri naprej, loviti sonce, proti Bodoju, tam so neki znani vrtinci, pa gremo pogledat. Danes smo kilometrsko malo umirili konje, prevozili smo le 264 kilometrov.

14. dan – 16.7.2012 - Ponedeljek

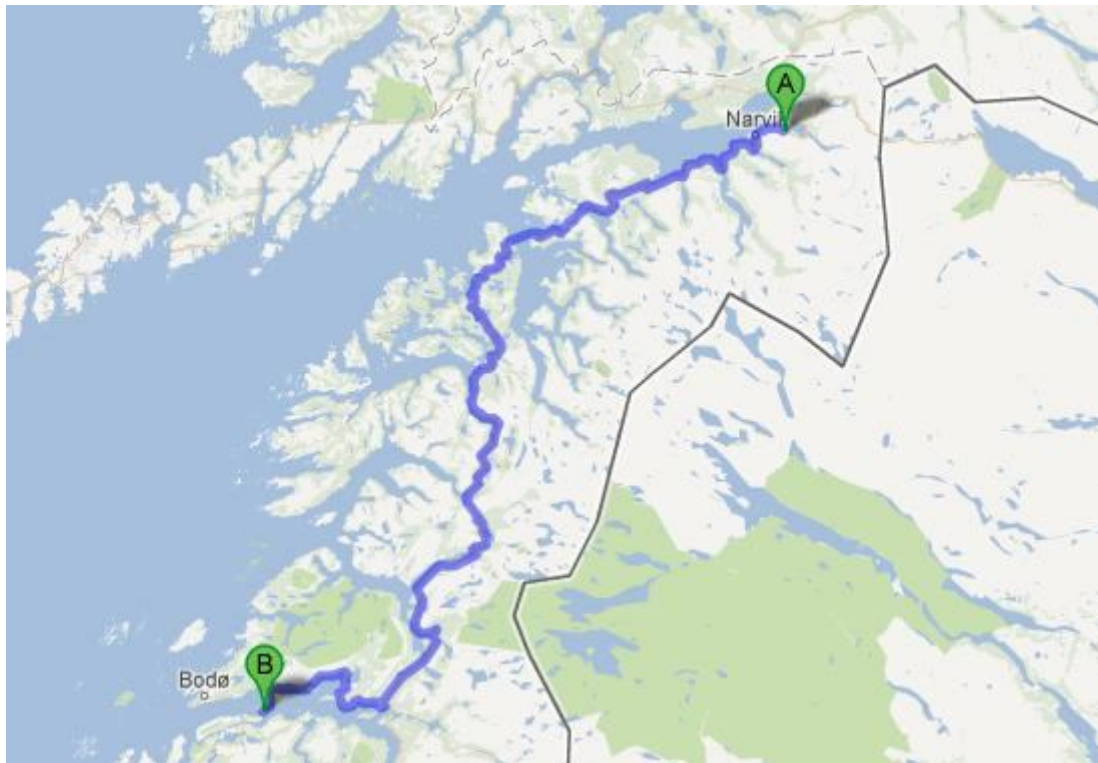
Stanje števca: 26941

Noč v Narviku je minila dokaj mirno, zapeljemo se skozi mesto in na koncu mesta dolijemo gorivo, cena 13,53 NOK / liter (cca. 1,80€ liter), nafta je tu zgoraj res bolano draga, sploh če upoštevamo dejstvo, da je Norveška ena največjih proizvajalk nafte med državami Evrope! Nadaljujemo po cesti v smeri Bodoja, tukaj glavne prometne žile na sever, ceste E6 za nekaj kilometrov vmes zmanjka, nadomešča jo trajekt, pademo v precejšnjo čakalno vrsto pred trajektom (N 68° 13' 53" E 16° 14' 13"), ko pristopi prodajalka kart vztrajam, da je avtodom dolg do 6 metrov, cene nad 6 metrov so prav bizarne, ne komplicira plačam in potem nadaljujemo s kartanjem predno se lahko vkrcamo, cena solidna 126 NOK (okoli 18€). Vožnja se kar malo vleče tudi z vremenom sedaj že nekaj dni nimamo prave sreče, malo oblakov, malo dežja tu in tam kakšen bolj osamljen žarek sonca, na jugu je lepše pravi napoved, zato gremo tja! Ob poti se ustavimo na simpatični razgledni točki (N 67° 54' 01" E 15° 51' 24"), kjer si privoščimo kratek oddih. V kraju Fauske se cesta odcepi desno proti Bodoju, v lokalni trgovini nakupimo nekaj malenkosti, blizu trgovine je tudi precej dober parking, kjer bi se dalo z lahkoto prenočevati (N 67° 15' 27" E 15° 23' 28"), kar nekaj avtodomarjev je že tukaj, mi gremo naprej. Cesto proti Bodoju prenavljajo, postavili so tudi del »hitre ceste« za katero zaračunavajo cestnino, vendar vse je avtomatsko, Norvežanu pred mano posveti zelena luč, ker ni rampe in tudi ni kje plačati peljem naprej. Malo pred Bodojem zavijemo proti pretoku Satstraumen, kjer so vrtinci vode, ki jih ustvarja plima oziroma oseka. Parkirišče je polno avtodomov (N 67° 13' 59" E 14° 37' 18"), parkiramo in gremo gledat to čudo.

... nekaj ur kasneje so bili vrtinci močni ...

Nismo prišli ob pravi uri, pretok je počasen in vrtincev skoraj ni. Blizu je tabla, kjer je objavljen spored, ugotovimo, da bo naslednji »veliki dogodek« okoli 22.40 ure, vrnemo se v avtodom, kjer ob igranju kart čakamo na določeno uro. Okoli 22.30 ure se odpravimo na nabrežje, tok je sedaj resnično močan, v knjigi preberem, da dosega do 400 milijonov kubičnih metrov vode v 6 urah, da morje tu ustvarja vrticne široke tudi do 10 metrov in da je hitrost pretoka okoli 20 vozlov. In zakaj se ustvarjajo vrtinci, ob plimi (ali oseki) voda priteče (ali odteče) v/iz velikega fjorda, ker je prehod ozek se ustvarja ob povratnem toku vrtinec. Impresivno ni kaj dodati, prespimo seveda kar na tem zastonjskem parkirišču. Danes smo bili kar pridni prevozili smo 291 kilometrov. Jutri načeloma nadaljujemo po obalni cesti proti Mo I Rani.

15. dan – 17.7.2012 - Torek

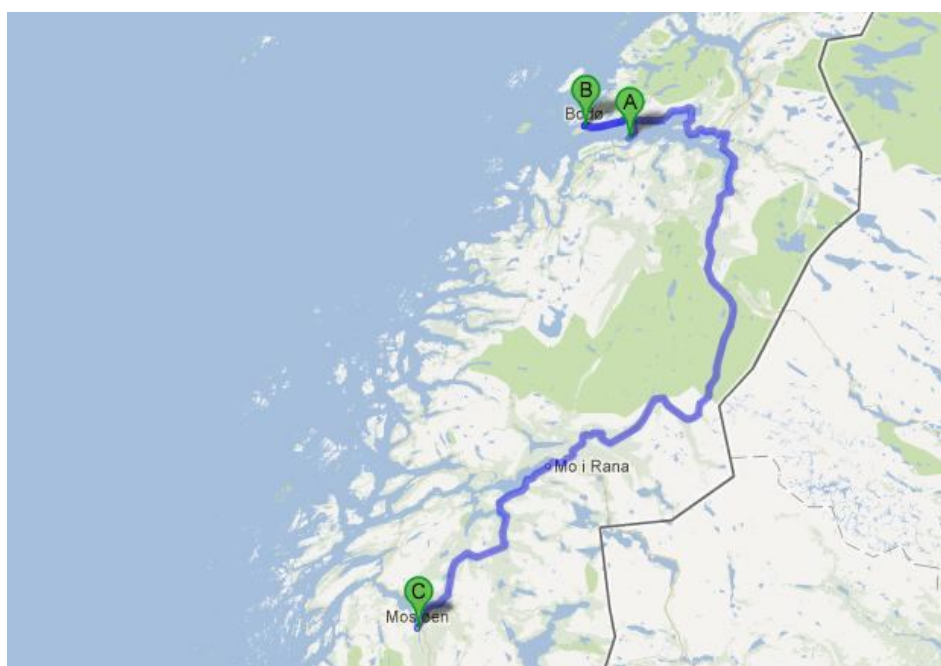
Stanje števca: 27232

Noč je minila povsem mirno, zjutraj se kar na hitro odločimo, da opustimo idejo o panoramski cesti, vreme se je spet skisalo! Zavijemo proti Bodoju, najprej vožnja skozi mesto nato pa na parking pri letalskem muzeju (N 67° 16' 35" E 14° 24' 42"), nekaj časa je še preden muzej oprejo, odločimo se za ogled notranjosti, cena vstopnice okoli 12€ odrasli 10€ študentje, upokojenci, otroci itd. Muzej je razdeljen na dva dela, en del je namenjen vojaškim letalom (Bodo je bil in ostaja pomembno vojaško letališče) drugi pa civilnim. Prikaz je zelo slikovit, tudi nabor letal več kot le dober, tako lahko rečem, da je muzej vsekakor vreden ogleda! V sredini muzeja je celo stari kontrolni stolp, ki so ga nekoč uporabljali na tem letališču, saj je muzej povsem v bližini steze. Iz kontrolnega stolpa lahko realno opazuješ letala, ki prihajajo in odhajajo, škoda, da Bodo nima bolj frekventnega letališča.

... muzej letalstva v Bodoju ...

Ko zapuščamo muzej se vreme začne izboljševati, vseeno krenemo nazaj proti mestecu Fauske in nadaljujemo v smeri Mo I Rane a ne prav daleč, le nekaj kilometrov ven iz mesta rdeča luč pred predorom, čakamo in čakamo, vmes se malo sprehodim med avtomobili, najdem prijaznega Norvežana, ki mi objasni, da kadar se v predoru nabere previsoka koncentracija izpušnih plinov ga enostavno zaprejo za kakšnih 20 minut, da se prezrači. Po približno pol ure nadaljujemo pot, zelo »Evropsko« so narejeni tile predori, povsem brez ventilacije in podobno, če bi takole pri nas zaprli predor, bi mediji verjetno zahtevali že odstop prometnega ali notranjega ministra, če ne kar obeh ali pa kar cele vlade, no na Norveškem enostavno počakajo in nihče se ne sekira kaj preveč! Cesta je tukaj včasih malo boljša včasih malo slabša, tako kot vreme, ki nas spremlja. Še v arktičnem krogu si na obcestnem počivališču pripravimo kosilo (N 66° 36' 44" E 15° 24' 02"), potem nadaljujemo, tudi ob tej cesti najdemo le nekaj kilometrov naprej točko, kjer se začne/konča polarni krog, ustavimo se in sprehodimo po okolici, vse polno je večjih ali manjših piramid, ki so sestavljene iz kamenčkov, obiskovalci sestavljajo te piramide, saj bojda pomeni to, da se boš sem še vrnil, ni vrag sestavim tudi sam eno, čeprav je vreme zadnjih nekaj dni čemerno, bi se z veseljem še vrnil sem! Med sprehodom v eni piramidi zagledam nekaj podobno naši zastavi, glej ga zlomka, res je Slovenska zastava, ko bolje pogledam, vidim, da je v piramidi še vrečka v kateri je škatljica, previdno odprem zadevo, notri zložen listek, datum 6.7.2012, podpis družina Pezdir, grem v avtodom po pisalo, zapišem, današnji datum in še naš podpis, potem vse skrbno zložim nazaj na svoje mesto, tako kot je bilo, upam, da še kdo iz Slovenije tole najde, res dobra ideja, škoda le, da Pezdirjevi niso pustili kakšnega kontakta, mi smo pustili še email, za dobro mero. Takšnole »odkritje« ti kar popestri dan, nadaljujemo do Mo I Rane, kjer smo se poigraivali celo z idejo, da bi šli do ledenika, ah kej, spet DEŽ! Zato potegnemo proti Trondheimu, ob koncu Mo I Rane ob cesti postaja za praznjenje WCjev, brezplačno (N 66° 18' 16" E 14° 07' 22") izkoristimo priliko in gremo naprej, v mestecu Mosjoen, gremo nocoj v kamp, vse mogoče in nemogoče baterije so prazne in potrebno jih je napolniti, prenočimo tukaj (N 65° 50' 03" E 13° 13' 08"), vreme za naslednje dni kaže bolj prijazno sliko, gremo na jug tam je sonce bojda, danes pa smo prevozili 358 kilometrov.

16. dan – 18.7.2012 - Sreda

Stanje števca: 27590

Dan smo začeli pozno, lahko bi rekel kar zelo pozno, okoli 10.00 smo se šele spravili pripraviti avtodom za nadaljevanje poti, spraznili smo WC, dotočili sveže vode in v mestu dolili še gorivo, 12,94 NOK/ liter (1,72€/liter) kar je najceneje do sedaj na Norveškem! Potem pa pot pod noge, današnji cilj je bil Trondheim, kmalu po mestecu Mosjoen, kjer smo prespali smo se ustavili pri znanih brzicah Lakfossen (N 65° 37' 30" E 13° 17' 30"), tukaj celo za čuda ni deževalo! Parking je velik in na novo asfaltiran, mirno bi se dalo tukaj tudi prenočiti, pozor ob robu kjer so povečali parking in ga zagrizli v skalo se skale krušijo, parkiranje preblizu je lahko nevarno! Same brzice so bile polne vode, jasno že nekaj dni v okolici dežuje in ne gre drugače, vseeno naredimo nekaj fotografij, spustim se tudi čisto do reke, ne znam si prav predstavljati kako bi naj losi tukaj skakali po slapu navzgor, že je pretok vode manjši že mogoče a tokrat bi bila to povsem misija nemogoče!

... brzice Lakfossen ...

Nadaljujemo našo pot po solidni cesti, ostali potopisi so govorili o bogatem nabiranju borovnic in gob v teh koncih, naključno zavijemo na manjše parkirišče (N 65° 19' 31" E 13° 22' 41"), kjer ugotovimo, da bi se dalo idealno prenočevati, ravno dovolj odmaknjeno od ceste in še blizu jezera, o gobah ne duha ne sluha, verjetno je malo prehladno, odkrijemo pa bogat svet borovničevja, žal šele cvetijo, nič ne bo torej z zastonj posladki iz narave, gremo naprej. Kosilo si naredimo na še enem podobnem parkirišču, (N 64° 32' 41" E 12° 27' 18"), povsem naključno smo se ustavili tudi tukaj, ob robu je manjši muzej namenjen ribam, losom, ne zanima nas ravno a vseeno mogoče koga bo, ki bo potoval po tem potopisu. Pot nadaljujemo proti Trondheimu, vreme se končno začne izboljševati!!! Sonce!!! Vsi navdušeni z lahkoto premagujemo preostale kilometre, malo pred Trondheimom si še pretegnemo noge in se odločimo za prvi cilj v mestu, gremo do razglednega stolpa Tyholtarnet (N 63° 25' 20" E 10° 25' 50"), preden pridemo do »roparskih pisoarjev«, ki jih omenja Rosa v svojem potopisu iz leta 2007 na črpalki menjamo nekaj kron v drobiž, no z veseljem poročam, da »roparskih pisoarjev« ni več ☺ sedaj imajo nek elektronski sistem cestninjenja za domačine, tujci pa se meni nič tebi nič peljemo mimo. Ko prispemo do Tyholtarnet stolpa se povzpnejo nanj, vstopnine ni, zgoraj je restavracija skozi katero pa se »malce Francosko« sprehodimo in občudujemo razgled, orientiramo se za nadaljevanje poti, najprej v center mesta do katedrale,

parkiramo in gremo na obhod mesta, najprej katedrala (žal je že zaprta a občudujemo zunanost) potem pa naprej v center mesta, kjer si privoščimo kavo.

... ulice Trondheima ...

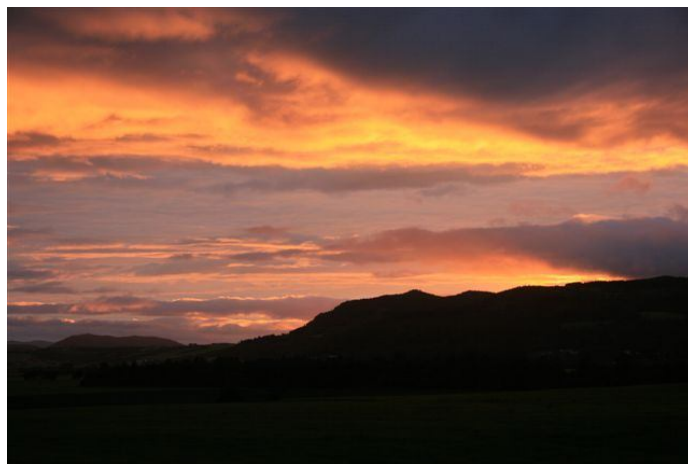
Težko je verjeti, da smo kavo pili na prostem, dežja ni pokaže se tudi sonce, a čeprav smo sredi julija imajo v kavarnici prižgane grelnike, podobne tistim, ki jih pri nas najdete pozimi ob Ljubljani (N 63° 25' 50" E 10° 23' 40"), sprehodimo se še do starega dela mesta, kjer je stari mestni most - Gamle Bybrua, nekaj res lepih fotografij potem nadaljujemo, v pristanišču ni videti kakšnega solidnega parkinga za avtodome, tudi avtodomarjev nikjer, pa gremo še do skakalnice.

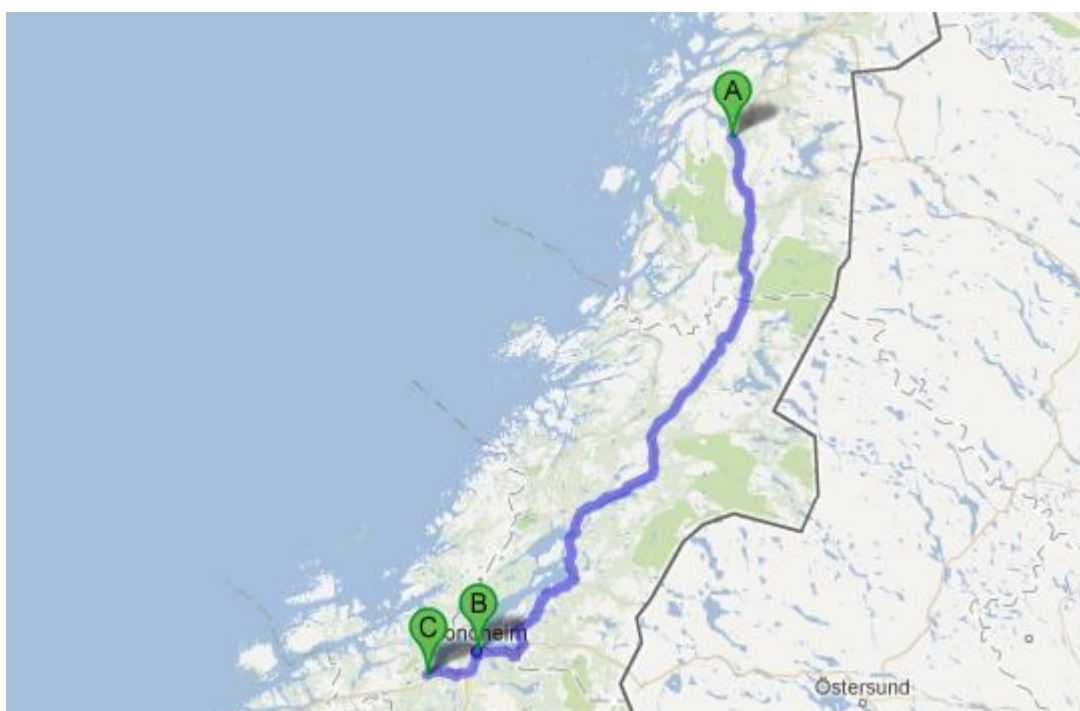
... Gamle Byrue ...

Trondheim je zelo znan po smučarskih skokih, pa gremo pogledat, če bi kje tam lahko prenočili, tik pod vznožjem skakalnice je tabla, prepovedano za avtodome, vseeno parkiramo in gremo na ogled, skakalni center je res mogočen in tudi skupina mladcev (predvidevam, da perspektivni otroški skakalci) ga občuduje, potem nazaj do avtodoma, ne daleč stran, kakšnih 500m pa najdemo parking, kjer prepovedi ni, tam je že nek Norvežan zato se mirno kampiramo poleg njega (N 63° 22' 47" E 10° 18' 41"), očitno je to veliko parkirišče vadišče za bodoče voznike, saj prihajajo sem en za drugim mladci, ki skupaj s starši vadijo speljevanje, mirno pojemo večerjo in se predamo kartam. Okoli 22.00 pridivja na parking avto in začne izvajati divje vijuganje tudi speljevanje tako, da kamenje kar leti na okoli, ni nam všeč, odločimo se za

premik, zapeljem proti mestu Orkanger, nekoliko južno ob obali, tako je na naši poti kamor smo namenjeni, svoje zatočišče najdemo na velikem parkingu pred bolnišnico (N 63° 17' 35" E 9° 50' 44"), kjer mirno preživimo noč, dan je bil zaznamovan z lepšim vremenom, prevozili smo 458 kilometrov.

... sončni zahod ob premiku iz Trondheima ...

17. dan – 19.7.2012 – Četrtek

Stanje števca: 28048

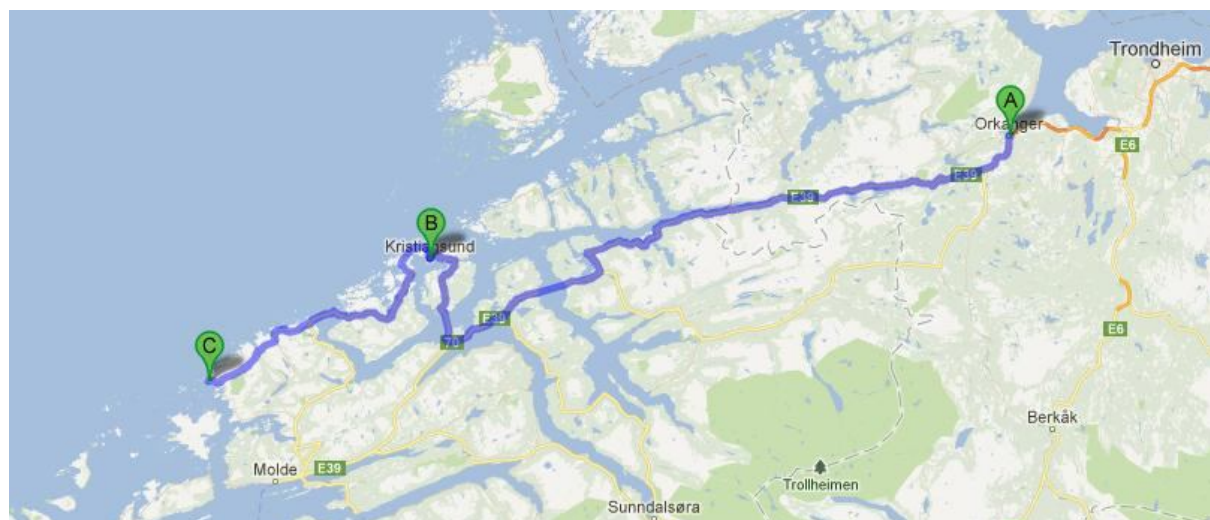
Jutro smo začeli zgodaj, nekaj malo čudnih pogledov, češ kaj delamo na parkingu bolnišnice zato smo že malo po 7:00 na poti naprej, zunaj sije sonce! Končno! Dočakali smo ga! Pot nas vodi po razmeroma solidni cesti v smeri Kristiansunda, smešne so te Norveške ceste, deli so odlično dodelani, kjer se da voziti hitro (omejitev za avtodome na vseh cestah izven naselja je sicer 80 km/h) nekateri pa povsem ozki, kjer se izogibaš trku z nasproti vozečimi avtomobili, presenetljivo malo je avtodomarjev danes, veliko jih je bilo pretekle dni in prav vsi veselo pozdravljajo, to je tukaj kar navada! Ob poti naletimo na WC sanitarno postajo, izkoristimo

priložnost in na (N 63° 8' 31" E 8° 32' 00") pustimo naše odplake, zadaj je tudi kamp, tik ob velikem zalivu, simpatično a mi gremo dalje. Del poti je potrebno opraviti s trajektom, ni šans, da prepričam prodajalca, da smo dolgi 6 metrov, na tleh ima črte, obračuna 7 metrov dolžine (realno) in enega potnika manj, jasno spravili smo ga v WC ☺, pred Kristiansundom plačam tunelnino za podvodni tunel (N 62° 58' 32" E 7° 47' 13"), na desni je velikanski in čudovit most, nadaljujem v Kristiansund, kjer najdem dober parking, kjer se lahko prenoči (N 63° 7' 1" E 7° 43' 53"), parkiram za sprehod potem nadaljujemo, na Atlantsko cesto, še ena znamenitost teh krajev, res fantastično za videti (N 63° 1' 0" E 7° 21' 16"), kar nekajkrat sem se ustavil za fotografiranje, vreme je lepo, razgledi fantastični, človek to enostavno mora izkoristiti!

... fantastična Atlantska cesta ...

Pade odločitev, da bomo dan preživeli ležerno, v kraju Bud, si najdemo svoj prostor pod soncem v istoimenskem kampu (N 62° 54' 11" E 6° 55' 34"), popoldne preživimo ležerno, prebiranje knjige na soncu v zavetrju avtodoma, kako dobro dene! Zunaj je sonce, toplo ravno ni, a v zavetrju kampa lovimo sončne žarke. Danes smo bili tudi kilometrsko lenobni, le 220 kilometrov se je nabralo, jutri pa naprej dežela Trollčkov kliče!

18. dan – 20.7.2012 – Petek

Stanje števca: 28268

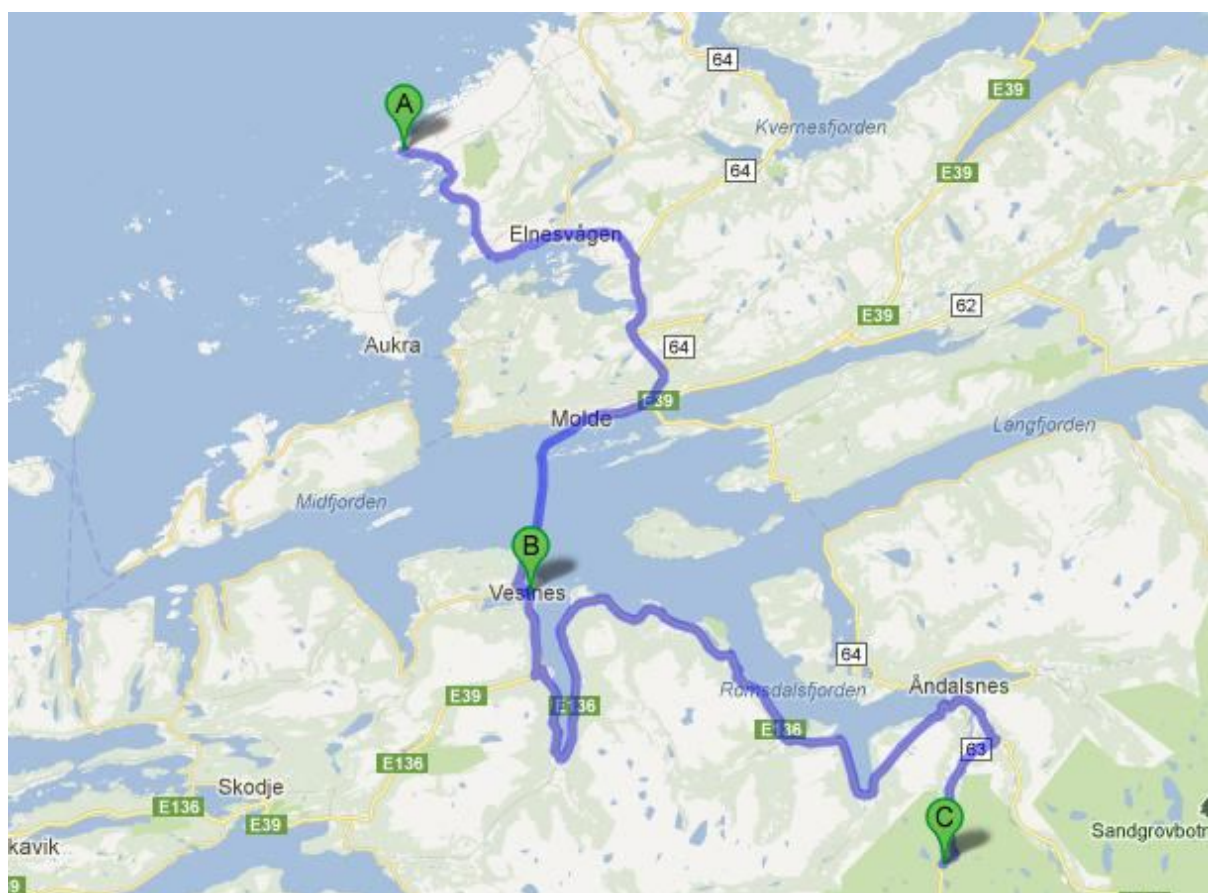
Jutro se je začelo s ploho, potem pa se je prav kmalu prikazalo sonce, pogledovali smo proti celini, ni bilo najbolj obetavno a vseeno smo okoli 11.00 krenili naprej, še pred vkrcanjem na trajekt smo dolili nafto po precej zasoljeni ceni 13,82 NOK / liter (okoli 1,85€/liter) potem pa na trajekt in na celino, izognili smo se roparskemu plačevanju podvodnega tunela in raje vzeli malce daljši trajekt. Po slabe pol ure plovbe smo na celini in vreme deluje malo mešano na žaru, nekaj sonca, nekaj kapelj skratka vreme se spreminja iz minute v minuto. V mestecu Andalsnes smo zavili najprej v trgovino po nekaj jogurtov, sir in kruh, potem pa poiskali še trgovino z vinom, tukaj vina in žganih pijač ne prodajajo v navadnih trgovinah, temveč imajo zato posebne ločene trgovine, podobno kot v ZDA ali Kanadi. Malo se razgledamo in hitro ugotovimo, da so cene prav neverjetne! Cena najcenejšega litra vina, ki smo ga našli je bila 100 NOK (13,42€), povprečno pa so se cene gibale kar okoli 150-170 NOK za liter (okoli 22€ liter)! Cen žganih pijač nismo raje niti preverjali, po hitrem postopku smo praznih rok zapustili trgovino, za takšno ceno pač nebo litra vina na mizi, ko domačega zmanjka ga pač zmanjka! Tudi ostale cene pijač, pivo recimo prodajajo v navadni trgovini in stane okoli 23 NOK (3€ za pol litrsko pločevinko), navadna voda v plastenki, 1,5l okoli 15 NOK (2€) so kar zasoljene, še dobro, da je pitne vode več kot dovolj tu naokoli, za okus pa primešamo cedevito ali kaj podobnega. Iz Andalsnesa zavijemo proti Trollstigpassu, gremo gledat če je pri trolčkih vreme kaj boljše! Cesta se sprva vzpenja počasi, potem pa se začnejo neverjetni ovinki, čeprav so cesto očitno preplastili letos je niso kaj dosti širili in prav previdno je treba voziti, vmes nekaj postankov za fotografiranje potem pridemo do vrha, na parkirišču (N 62° 27' 11" E 7° 39' 47"), na nadmorski višini 708 metrov parkiramo, vreme je primerno samo za pripravo kosila, mogoče bo kasneje kaj bolje.

... eden izmed bolj »norih« delov poti, odpičena cesta k Trolom ...

Vmes se sprehodim do prodajalnice spominkov kjer me vmes ujame študent in me poprosi, če lahko rešim anketo v povezavi s to turistično ceto, pomagam mu saj sam vem, kako je s temi anketami, ko sem sam anketiral kdaj v preteklosti. Po kosilu se počasi izboljšuje vsaj pada ne, je pa zunaj prav leden mraz, malo špekuliramo ali se bo vreme izboljšalo ali ne, nekaj rund kartanja vmes pa zunaj malo dežja malo ne, v enem izmed premorov se odpravimo do obeh razglednih točk, te so očitno tukaj

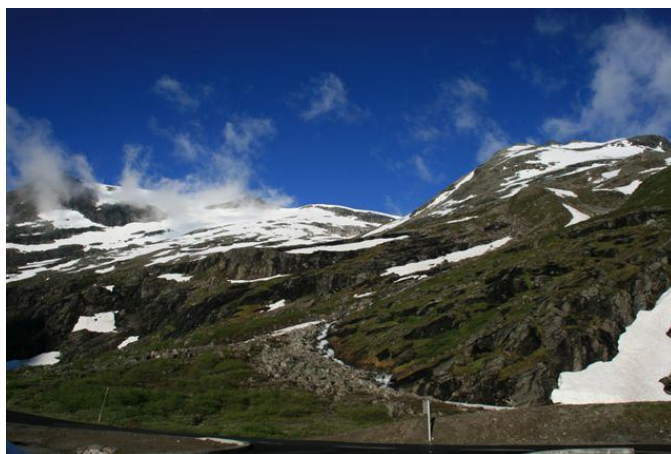
nedavno uredili, in ponujata fantastičen pogled na odpičeno cesto po kateri smo se pripeljali. Vrnemo se v avtodom in debatiramo, gremo danes naprej v napad na severno stran Geianger fjorda ali ne, prevlada odločitev, da počakamo, če bo pri trolčkih se pokazalo sonce. Konec koncev se odločimo, da bomo tudi tukaj prenočili, parking je lep, raven, zakaj pa ne, konec koncev je zvečer parking skoraj poln avtodomarjev. Za večerjo si privoščimo »sir« po prvem grižljaju, pa gre ves v koš za smeti, ne vem ali je to sploh bil sir ali ne, neka sladka »pizdarija«, ki ni bila podobna ničemer, bljak! Kasneje sem sicer ugotovil, kaj je bil tisti sir, tu je bojda specialiteta, gre pa za karamelizirano mleko, ki ga spremenijo po nekem čudnem postopku potem v sir, svašta, kot bi jedel karamelo in sir v enem fuj fej! Temperatura zunaj pa pada in pada, ko pred spanjem preverim termometer kaže le 3 stopinje cezija. To noč prvič zakurimo tudi gretje, kilometrsko zmeren dan, prevozili smo 130 kilometrov.

19. dan – 21.7.2012 – Sobota

Stanje števca: 28398

Jutro pri trolčkih je bilo fantastično oblaki so se proti jutru razkadili, tudi deževati je seveda nehalo, sonce je obsijalo avtodom zato smo kaj hitro vstali, polni pozitivne energije smo se nadaljevali sončnim žarkom ob jutranji kavi. Opazujemo bližnje vršace in ugotovimo, da je ponoči le kakšnih 150 višinskih metrov višje od nas zapadlo celo nekaj centimetrov novega snega.

... ledeno hladno jutro pri Troljih ...

Plan za današnji dan je jasen v Geianger fjord! Vsi ga občudujejo, je na večini razglednic pravijo, da je najlepši fjord na Norveškem, pa gremo pogledat! Spust do trajekta, tudi slučajno se ne morem izdati za 6 metrov dolgega, kajti črte na tleh so na pol metra narazen, 7 metrov in seveda 2 osebi, eden izmed nas se uspešno skriva ali v wcju ali na postelji, katastrofa kakšno »nategovanje« so ti trajekti, a vseeno malo balkanizma jih ne bo škodilo Norvežanom! Kratka 10 minutna plovba in smo na drugi strani, pa spet v hrib, na vrhu se ustavimo za nekaj fotografij potem začnemo spust, cesta je precej manj adrenalinska kot pri trolčkih na drugi strani, vmes postanek na še eni razgledni točki, ravno takrat je v fjord vplula ena izmed velikih ladij Aida Luna, občudujemo kako blizu obale jo spustijo, očitno je fjord resnično globok!

... pogled na Geianger fjord od zgoraj ...

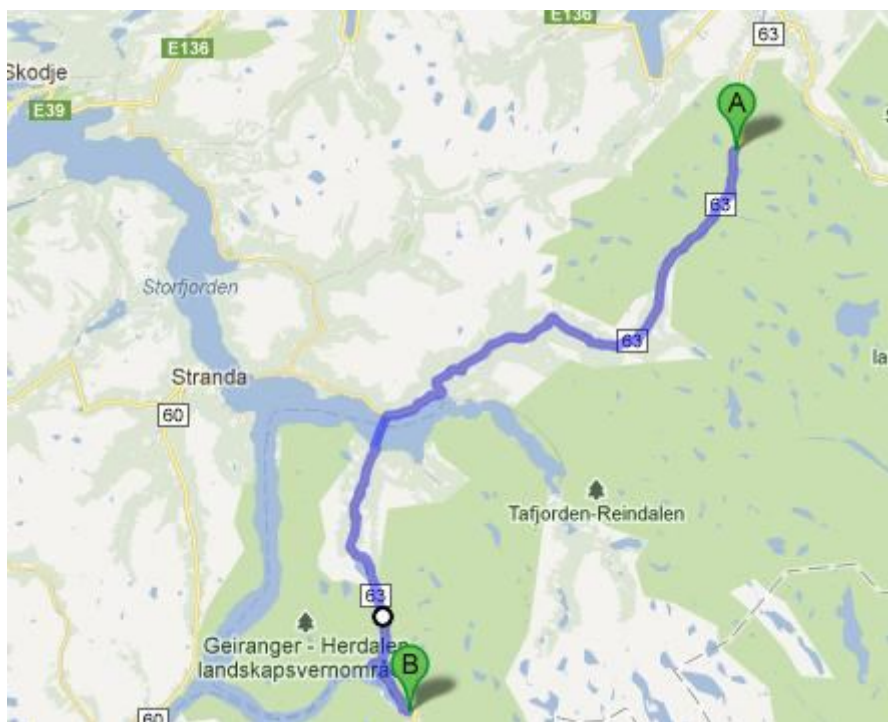
Spustimo se povsem do mesta, najprej preverimo cene trajektov za jutri in ugotovimo, da bo najbolje kar vrniti se na istem, kot smo prišli danes. Potem poiščemo kamp (N 62° 06' 00" E 7° 12' 12"), tik ob morju se ustalimo le nekaj deset metrov stran od Aide Lune. Vreme za enkrat oblačno, pripravimo si kosilo in potem malo lenarimo, prav paše, dolgo smo že na poti in prav je tudi malo oddiha. Vmes začne deževati, odločim se, da bom pospravil stole v prtljažnik avtodoma, obrnjeni smo tako, da je zadnja plat avtodoma štrli nad reko, ki se tu izteka v morje. Dva stola postavim v notranjost pri tem z malo nerodnosti prevrnem vez 6x1,5 litra vode, ki jo vozimo še iz Slovenije, z neskončno srečo se le-ta prevrne direktno v reko,

ki ima precejšen pretok, preden se obrnem vez odnese globlje v tolmun, precej »dobre volje« iščem način, kako bi ga izvlekle, pri tem si priškrnem še prst na vratih prtljažnika. Pri vsej sreči sem seveda sam v avtodomu v tem trenutku, krasno! Vodo je odneslo, bolj kot za vodo mi ni vseeno, za okolje 6 plastenk res ni prav, da pustim kar tukaj a ne vem kaj naj naredim vmes je vodo odneslo izven mojega pogleda, ni kaj nimam rešitve, žrtev potovanja pač si rečem! Precej nejevoljen grem nazaj v avtodom, popoldne dež vedno močnejši, zato se spravim malo dremati. Po popoldanskem dremežu pa v rahlo bolj umirjenem dežju grem na sprehod, tudi oseka je, mogoče bom sedaj našel vode, ni sreče, vrnem se v avtodom, po fotoaparatu in grem raje slikat Aido Luno, ki je še vedno tukaj, neverjetno blizu obale je, in v trenutku, ko pogledam proti njej najdem vez vod nekaj deset metrov pred mano na pol potopljen v vodi, nasedel na nekaj skal! Fantastično! Sprememba opreme, poskusim z narobe obrnjenim dežnikom, če bi lahko na konec ujel vez a ne gre, menjam obuvalo, v croke in zabredem v ledeno mrzlo vodo, nekako na pol poti do kolen v vodi izvlečem vez vode, povsem nepoškodovan in verjeli ali ne odlično ohlajen! Fantastično, sicer sem vmes pritegnil kar nekaj debelih pogledov, kaj počnem, prav malo mi je mar, ujel sem vodo!

... šel fotografirat Aido Luno ... ujel vodo ...

Vsi lovijo ribe, jaz pač vez vode, jebiga! Nazaj v avtodom, preobleči se v suha oblačila in na skodelico vročega čaja! Misija uspela, voda, za katero sem bil prekleto jezen, da mi je padla v reko, je bila rešena, sedaj se mirno suši v kopalnici, ne grem še enkrat v prtljažnik, da ne pade še kaj v reko! Večer pa spet dež, opazovali smo kako je Aida Luna odplula, potem pa se predali kartam, nočjo prespimo tukaj, prevozili pa smo vsega 66 kilometrov! Jutri v Alesund, od tam dalje spet nadaljujemo samo dva!

20. dan – 22.7.2012 – Nedelja

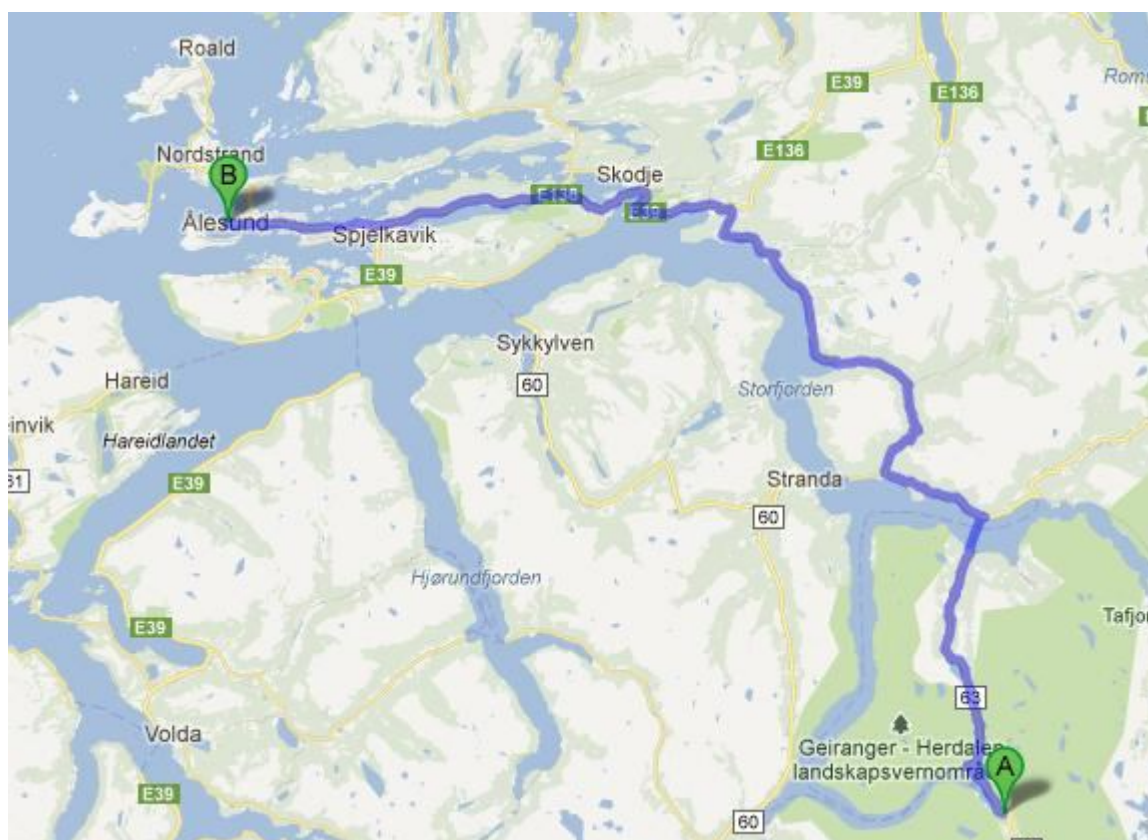
Stanje števca: 28464

Jutro spet deževno, v fjord je priplula zjutraj še večja ladja Costa Deliziosa, nekoliko manjša ladja kot nedavno potopljena Costa Concordia. Kar težko je verjeti, da lahko takšna velikanka sploh vpluje v fjord, to dokazuje globino morja vsekakor! Mi še vedno preganjamo dolgčas s kartanjem, proti poldnevu si naredimo še kosilo potem pa pripravimo avtodom za naslednje dva dni, spet vzpon po že poznani cesti proti trajektu in s trajektom na drugo stran sosednjega fjorda, proučevali smo tudi možnost, da bi krenili proti Alesundu kar iz Geiranger fjorda, vendar ker je vreme slabo, se ne odločimo za to pa po najkrajši poti v Alesund. Cesta je solidna, tudi dež se začasno umiri. Ko pridemo v Alesund, vidimo table za PZA, te misteriozno izginejo zato peljemo proti akvariju, saj sta bili tabli za PZA in akvarij na istem drogu in sklepamo, da bi lahko bil PZA tam, seveda ga ni, zato se vračamo nazaj skozi mesto, ko iz druge strani vendarle opazimo table, ki nas pripeljejo do PZAJa, vmes smo imeli še panoramski ogled mesta, res zanimivo 1904 je Alesund v celoti pogorel, zato so vse stavbe postavljene po tem datumu, mestece je prav simpatično. Na PZAJu kar precejšnja gneča, vendar za plačilo 160 NOK (cca 23€) lahko parkiraš 24 ur poleg tega pa še tuši, lepo urejeni, pa seveda vse kar potrebuješ za avtodom, odločimo se, da se bomo kar tu ustalili (N 62° 28' 36" E 6° 9' 38").

... na sprehodu po Alesundu ...

Zunaj spet dež, mi pa nad karte, kaj pa bi počeli drugega, zvečer pade odločitev, za večerjo bo kitajska! Z garminom v roki grem iskat »Kitajca«, po 400 m prispem na cilj, tu ni »Kitajca«, grem do naslednjega, tam samo suši, no ja jaz bi še preživel, a nekateri ne jedo rib, se vračam »premagan« nazaj proti avtodomu, pa tam kjer bi moral biti prvi »Kitajec« se vseeno znajde ena restavracija, za tri osebe nabašem hrane, relativno poceni, pečen riž, pa rezanci in piščančji chop sui, vse skupaj še ne 20€, vzamem še spomladanske zvitke za povrhu! Večerja je bila enkratna, ker dežuje se spravimo relativno hitro spat, danes prevoženih samo 113 kilometrov.

21. dan – 23.7.2012 – Ponedeljek

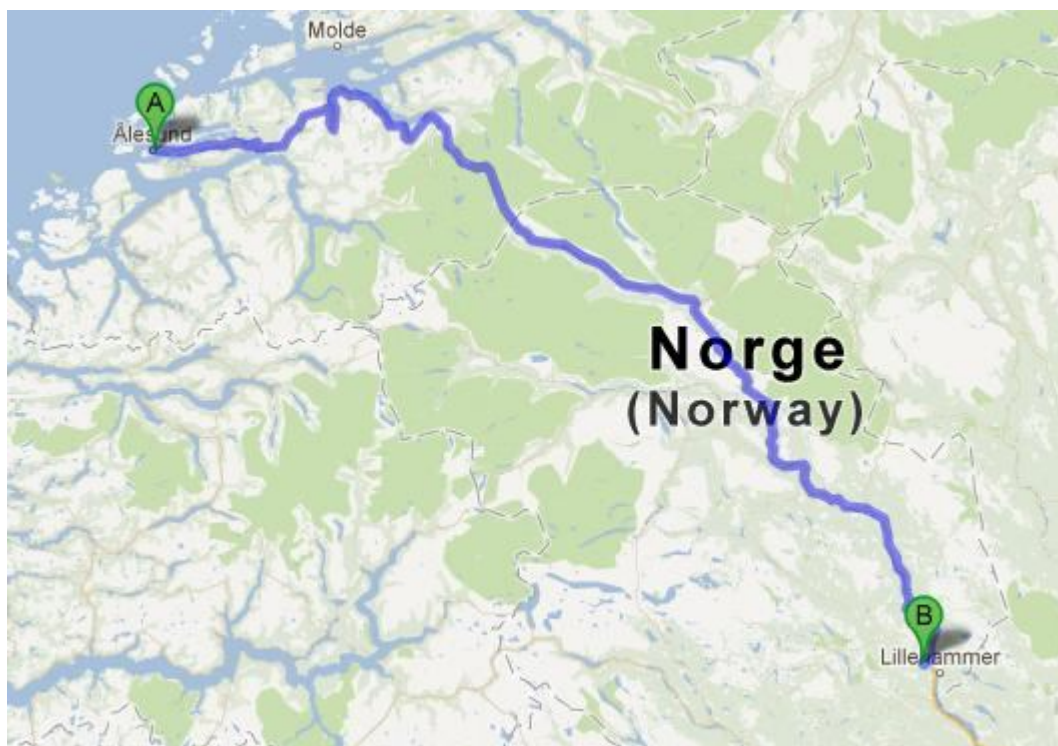
Stanje števca: 28577

Dan je vremensko bolj ugoden, a danes je plan preprost, malo ogleda Alesunda, potem pa na lokalno letališče, od tod naprej greva spet sama, za najbolj pridne in delavne je zmanjkalo dopusta, na letališču si pripravimo še kosilo, potem pa se poslovimo, midva zavijeva proti Lillehammerju. Že nekaj dni me boli hrbet, očitno sem si nekje pretegnil mišico, zato ne vem, ali bova v popoldnevu prišla celo pot do mesta, ki je pred 18 leti gostilo zimske olimpijske igre. Zanimivo, ko že pričakujem roparsko tunelnino do letališča in seveda tudi nazaj tukaj te ne obračunavajo, čeprav je prav takšen podmorski predor kot na atlantski cesti pred nekaj dnevi, no ja nič hudega! Napad na Lillehammer se začne! Cesta je dobra, relativno prazna, nekje na pol poti doživim manjši šok, ko v vzratnem ogledalu zagledam kamion, ki me prehiteva! Jebiga, omejitev za avtodome je po celi državi 80 km/uro, kazni nore, obcestne kamere, ki snemajo tvoje vedenje pa visijo skoraj iz vsakega drevesa, naj se »zajebava« na cesti kdor se hoče! Med potjo opaziva na najini desni lepe slapove, malce višje je odcep, zavijem, pot po nekaj metrih postane silno ozka a gre naprej, dobre tri kilometre iz glavne ceste E136 naletiva na manjši parking (N 62° 16' 37" E 8° 6' 52"), nekaj trenutkov predaha in pogled na veličastne kaskadne slapove, cesta je res ozka, pa tudi drugega kot veliko vode, ki se pretaka tu ne boste našli a slapovi so resnično lepi!

... ozka pot k slapovom ...

Vrneva se nazaj na glavno cesto, iz E136 preideva na E6 proti Lillehammerju, presneto me boli hrbet, zato se še enkrat ustaviva, da se malo pretegnem, počivališče (N 62° 00' 40" E 9° 12' 35") pa kot bi bil sredi »Vipavske doline« zunaj piha skoraj burja, noro, kaj hitro jo popihava naprej! Okoli 20.00 prispeva v Lillehammer, garmina napotim direktno do olimpijskega centra, tukaj sicer tabla, kampiranje prepovedano, okey ne kampirava, samo prenočila bova ☺ (N 61° 07' 25" E 10° 28' 14"), saj nebi ostala a parking je imel že kar nekaj avtodomarjev, nekaj tudi Norvežanov zato se ne sekirava preveč! Po večerji kar hitro v posteljo, bil je uspešen dan, prevozila sva 418 kilometrov, imela pa najmanjšo dnevno porabo kar se financ tiče, vsega 7,65€ kolikor sva »zapravila« za najnujnejše v trgovini!

22. dan – 24.7.2012 – Torek

Stanje števca: 28995

Zjutraj se najprej odpraviva na zaletišče skakalnic (N 61° 07' 37" E 10° 29' 40"), ki so čisto blizu, živo se spominjam otvoritvene slovesnosti olimpijskih iger, ki so jih tu gostili pred 18 let, težko je verjeti, da je že toliko časa preteklo. Zgodnja sva, vse je še »zaprto« ali po domače nihče ne »kasira« 50 NOK (cca 7€) za ogled tistega, kar lahko prehodite tudi brez plačila če ste dovolj zgodnji! Impresiven pogled, ni sicer kot Planica, a vseeno moraš imeti »jajca«, da se spustiš že samo po »mali« 90 metrski skakalnici!

... pogled s skalanice K-90 na Lillehammer ...

Zgoraj ni kaj pametnega početi, greva v dolino, na doskočišče, tam se je odvijala osrednja otvoritvena in zaključna slovesnost iger. Na parkingu spodaj (N 61° 07' 25")

E 10° 29' 13"), kjer je še več avtodomarjev in bi se tudi dalo prenočiti, si pripraviva zajtrk, čakava, ali bodo ob 9.00 res začeli s treningi, kot je obljubljeno, pripelje se nekaj kombijev z mladino, ki pa prav počitniško začne s tekom in ogrevanjem preden jih trener malo bolj podkuri, do skoraj 10.00 sva čakala skokov ni bilo, pa greva naprej! Muzej olimpijskih iger imajo tam, kjer sva zadnjo noč prespala (N 61° 07' 25" E 10° 28' 14"), ob plačilu 120 NOK (cca 15€) odrasli, 80 NOK (cca 10€) študentje, otroci, starejši greva v muzej, muzej je zelo dober (priporočam!), saj ne govori le o olimpijskih igrah v Lillehammerju 1994, kot bi marsikdo zmotno pričakoval, temveč je to muzej vseh iger do sedaj! Pravzaprav dva dela, spodaj pregled vseh olimpijskih iger do sedaj, počasi greva skozi, se še posebej posvetiva igram 1984 v Sarajevu, pa seveda nedavnim v Vancouvru. Zelo dober nabor predmetov imajo iz vseh iger moderne dobe, iz zadnjih nekaj celo plamenice, s katerimi so nosili olimpijski ogenj, zanimivo v muzeju je tudi celotna zbirka medalj, ki jih je osvojil Kjetil André Aamodt, impresivno!

... spomin na igre 1984 v Sarajevu ...

V drugem delu pa se muzej posveti izključno igram 1994, ki jih je gostil Lillehammer, majhno mesto, kakšnih 170 kilometrov severno od Osla, po velikosti nič večje od mogoče Zreč ali kakšnega podobnega mesta pri nas. Težko je verjeti, kako so v tako majhnem mestu izpeljali tako dobre igre! Najdeva tudi posnetke vseh naših 3 dobitnikov medalj tukaj, tu so bile seveda osvojene prve Slovenske medalje na zimskih olimpijskih igrah, Jure Košir, Alenka Dolžan in Katja Koren so vse vsi okitili s bronastimi medaljami. To pa niso prve Slovenske medalje na olimpijskih igrah, prve so osvojili veslači, 1992 v Barceloni. Kar malo presenečena sva bila, ko sva izvedela, da olimpijske vasi, prostora, kjer je bilo nastanjenih okoli 1700 športnikov ni več, vas so namreč po igrah prodali hišo po hišo, ker so bile montažne so te nato romale po celi Norveški in še dalje v svet, zanimiva in uporabna ideja ni kaj! Kreneva naprej, malo v mesto, v trgovini še nakupiva nekaj drobnarij, tukaj bi se tudi dalo prespati (N 61° 06' 49" E 10° 26' 55"), in potem se odločiva, dan je lep, dežja imava poln kufer, ostala bova tukaj na obrobju mesta najdeva kamp Lillehammer Turismescenter (N 61° 07' 37" E 10° 26' 25"), popoldne se sončiva in prebirava literaturo za naprej, jutri v Vikersund, kjer so nam »ukradli« Planiški rekord, potem pa napad na Oslo! Vreme je napovedano odlično, je treba izkoristit, danes prevozila tako zelo veliko, celih 25 kilometrov!

23. dan – 25.7.2012 – Sreda

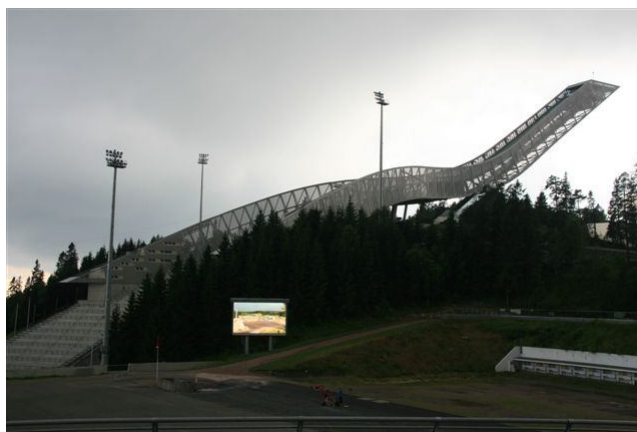
Stanje števca: 29020

Jutro v Lillehammerju je bilo delno oblačno, po obvezni jutranji kavi in zajtrku se odpraviva na pot, smer Vikersund, res me zanima kako je videti skakalnica, ki je Planiški velikanki pobrala rekord! Cesta je solidna, vmes dotočim še (upam, da zadnjič na tej poti) prekleto drago Norveško nafto, 13,58 NOK / liter ali 1,85€ / liter. Malo iz kraja Gjovik, kjer sva dolila gorivo in opravila manjši nakup v trgovini naletim na osamljen košček avtoceste, pogumno se podam po njej, niti pomislim ne, na kakšno cestnino. Pa vendarle po le nekaj kilometrov dolgem delu ceste, cestnina, tokrat ni samo elektronskega cestninjenja, kateremu sem se nasmihal v okolici Trondheima ampak prava postaja, žal ni zaposlenih, le avtomat, kamor v košarico, ki res zgleda kot pisoar namečeš kovance, napolniva pisoar in nadaljujema, res so smešni s to cestnino, malce višje ugotoviva, da tudi na lokalni vzporedni cesti ista scena tako, da se cestnini ne moreš izogniti, če koga zanima kje točno je to (N 60° 44' 56" E 10° 37' 46"). Nadaljujema pot do Vikersunda, ni težko opaziti tiste ogromne skakalnice zato se zapeljema čisto pod njo (N 59° 56' 23" E 10° 37' 46"), res je mogočna, videti je kako so jo povečali, dobnesedno vklesali so jo v živo skalo, trenutno ima tukaj rekord Johan Remen Evesen, Norveški matador, ki je 11. februarja 2011 poletel tukaj kar 246,5 metra, pravijo, da je na skakalnici mogoče poleteti tudi do 260 metrov. Malo me je razočarala ponudba, nič ni, še tisti center, ki so ga zgradili sameva, majhna slabo založena trgovinica je vse kar imajo, nič v primerjavi z Lillehammerjem! Tudi do vrha drugače kot peš ne gre, uslužbenka pojasni, da ni denarja, da bi sedežnica obratovala oziroma natančneje, da ni denarja s katerim bi plačali zaposlene, da bi sedežnica lahko obratovala, ker me še vedno boli hrbet ne grem na vrh, preveč je preveč! Pod skakalnico pripraviva kosilo, preprosto puranje meso, riž nekaj zelenjave, tako malo »kitajsko« zgleda vse skupaj a povsem dobro, za poobedek pa gozdne jagode nato greva naprej popoldanski cilj je Oslo.

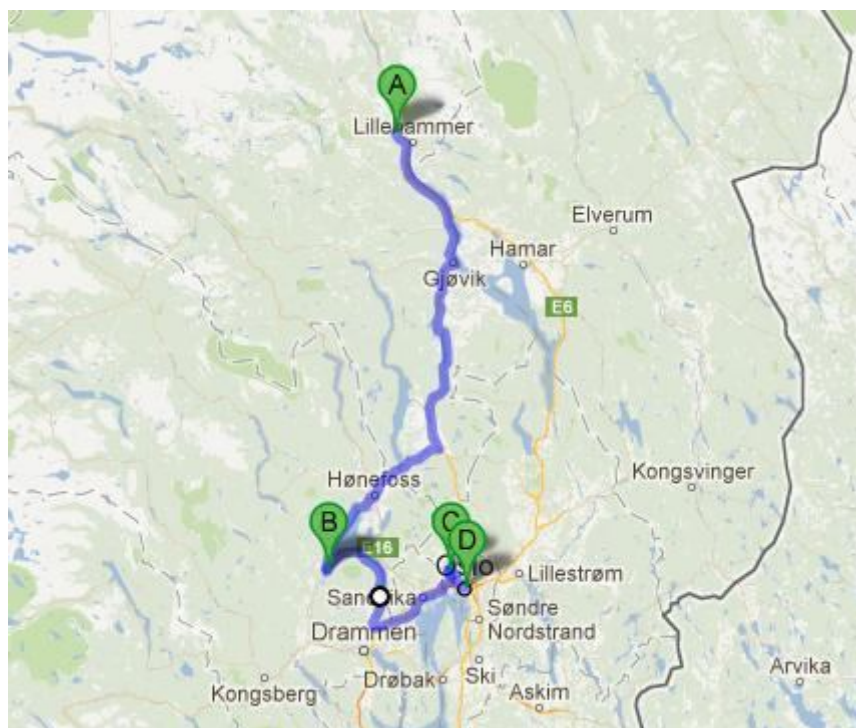
... velikanski Vikersund ...

Na cesti 284, ki je precej ozka a lepa pot proti Oslu naletiva na ponovno velike nasade, tokrat solata, ki jo vidiva prvič tukaj v Skandinaviji in ravno najbolj zrele češnje, koordinat ni bilo časa popisati, nekje 25 kilometrov vzdolž te ceste iz Vikersunda proti Oslu, za tiste, ki boste mogoče sledili temu potopisu. Ko se voziva proti Oslu se odločiva, da bova danes skočila še do legendarnega Holmenkolna nad Oslom, velika sedaj moderna skakalnica pa tekaški center vse z lepim pogledom na mesto, parkirava pod skakalnico (N 59° 57' 42" E 10° 40' 00"), kasneje sicer ugotoviva, da bi se dalo še naprej tudi in parkirati višje, a sprehod nama dobro dene. Pogled na skakalnico je res veličasten, po velikosti ni tako velika kot tista v Vikersundu, a ker je celotno zaletišče narejeno »umetno« torej ni prislonjeno v hrib deluje še večja. Za vzpon na vrh se ne odločiva, cenovno je precej drago poleg tega se je še malo pooblačilo, raje raziskujeva okolico in najdeva še en dober kotiček za fotografije (N 59° 57' 46" E 10° 40' 11").

... fenomenalna nova skakalnica Holmenkolen nad Oslom ...

Jutri je v planu cel dan Oslo, zato se spustiva v Sjolyst Marino (N 59° 55' 04" E 10° 40' 32"), kjer je ogromen PZA, cena je kar zasoljena 200 NOK (cca 28€) na noč, vključuje elektriko, vodo, WC, tuš in celo brezplačen WI-FI. Plačilo je mogoče ali z gotovino gospodu, ki pobira parkirnino ali s kartico na avtomatu, neskončne težave sva imela s kartico, zakaj? Ker sva vztrajno pritiskala na angleški jezik, šele ko je prišel Norvežan in sva mu prepustila prednost sva lahko opazovala zaporedje kako je prišel do parkirnega listka, lahko bi rekli, da je zadeva izgubljena s prevodom, saj moraš izbrati najprej, da si avtodom potem vstaviti kartico jo izvleči, ko pa napiše vstavi kovance pa moraš dejansko pritisniti količino parkiranja in potem se iztiska listek. Cela znanost skratka! Danes prespiva tukaj, jutri cel dan Oslo, parkirnina je plačana tako do 18.30 ure, potem pa naprej, proti jugu, kako daleč bova videla šele jutri. Dan je bil skakalno obarvan, kljub temu, da sva si povsod vzela veliko časa sva opravila kar solidnih 266 kilometrov.

24. dan – 26.7.2012 – Četrtek

Stanje števca: 29286

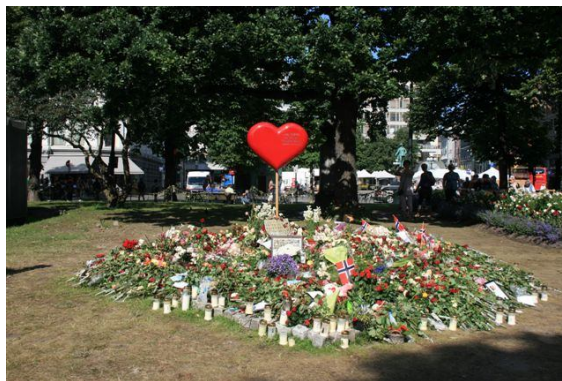
Kljub temu, da se načeloma brez vsake budilke vstajava razmeroma zgodaj mi je nekaj prejšnji večer reklo, naj budilko nastavim na 8:00, verjetno bi spala vsaj do 10:00 če nebi zvonila budilka, jutranji ritual z kavo in zajtrkom in okoli 9:00 sva na poti v mesto, iz marine je kakšnih 5 minut hoda do železniške postaje, ker prenavljajo progo vozi nadomestni avtobus, 60 NOK (8,5€) za dve osebi in že se peljeva proti mestu. Avtobus naju odloži direktno pri kraljevi palači. Krasen objekt, ki bo vse kaže dobil letos še novo streho, na veliko namreč prenavljajo. Kot naročeno ujameva še menjavo straže pred palačo, tokrat gneče ni z razliko od Stockholma, zato v miru pogledava menjavo, ne vem mogoče se zid le meni a na nek način so vse iste ali pa vsaj zelo podobne.

... kraljeva palača v Oslu ...

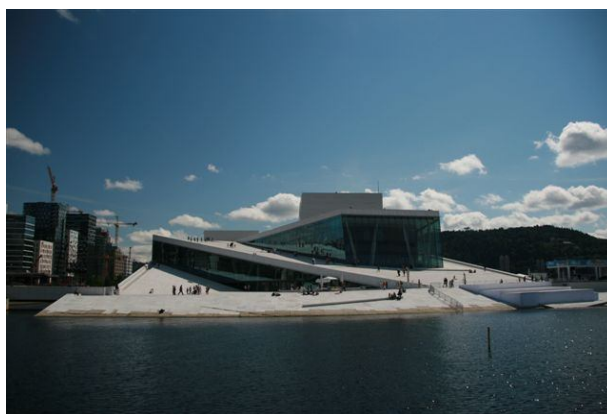
Nadaljujemo v smeri proti parlamentu, ulica spominja na Elizejske poljane v Parizu, le v precej manjši obliki. Ob poti greva mimo univerze sredi parka pa naletiva na nacionalni teater. Zelo lep objekt, postavljen v prijetno okolje ni kaj. Univerzo tudi

prenavljajo, prav tako po mestu na veliko polagajo novi asfalt, zdi se, da kriza tu sploh ni udarila, da življenje teče dalje s polno paro. Pri parlamentu sedeva na klop zunaj, na sonce, po vseh dneh dežja prav presneto paše! Tudi parlament je fantastična zgradba v centru mesta, samo središče Osla je pravzaprav zelo majhno, vse se da prehoditi v razmeroma kratkem času. Kaj kmalu se tako znajdeva pri katedrali, fantastična cerkev, povsem drugačna in razmeroma majhna, zunaj v parku pa vse polno cvetja, malo modrujeva potem nama postane jasno, leto dni ravno mineva te dni od napada Breivika tukaj, in rože so namenjene nedolžnim žrtvam.

... rože namenjene žrtvam napada ...

Na zadnji strani katedrale naletiva na malce neprijeten prizor, policist s kapo (ne svojo ampak lastnikovo) tolče po njegovem obrazu, gre očitno za narkomana, ki je vzel kdo ve kaj in policist ga na ta način skuša spraviti k sebi, ni ravno prijeten prizor. Nadaljujemo v smeri glavne železniške postaje, tam bojda dobiva nazaj davek od nakupa na Nordkaapu v neki TaxFree trgovini. No ja na železniški postaji pravzaprav samo izveva, da lahko to dvigne na meji, saj ne moreš priti do tega denarja preden boš dejansko zapustil državo, pri njih bi to lahko naredila samo v primeru, da jim pokaževa letalsko vozovnico z najinimi imeni in današnjim datumom, butasto, malo sem že pozabil čase, ko smo še iz Avstrije vozili in uveljavljali nakupe brez davka. Ob poti naletim na trgovino Helly Hansen, priznana blagovna znamka iz teh koncev je tudi tukaj prav bolano draga, kratke hlače 800 NOK (100€), windstoper okoli 4000 NOK (500€) in podobno, seveda jo hitro popihava praznih rok. Čisto blizu je nova opera, ki so jo v Oslu odprli 2008, čudovit objekt, modernističnih oblik, ki privablja prave kolone ljudi, zdi se, kot da od železniške postaje do tja greš kar v gosjem redu. Opero pogledava od zunaj, ker se je mogoče povzpeti na njeno streho seveda ne oklevava in narediva tudi to, nekaj lepih priložnosti za razgled in fotografije najdeva prav tam.

... nova opera v Oslu ...

Iz opere nadaljujeva skozi ulice najstarejšega dela mesta do parka pred mestno hišo, vreme nama res služi, zunaj sonce in kakšnih 25 stopinj, enkratno. Sediva v parku na klopi blizu naju gradbeni delavci obnavljajo nekakšen zid, ne rabiva ravno dolgo, da ugotoviva, da prihajajo iz naše nekdanje skupne države, svet je res majhen, pa saj vendarle vemo, veliko ljudi se je izselilo prav v Skandinavijo. Mestna hiša me ni navdušila, nič posebnega ni, velika stavba iz rdeče opeke in to je to, prav malo temučno dolgočasna je! Na nasprotni strani ceste naletiva še na Nobelov inštitut, simpatična zgradba a ker nagrade ne podeljujejo tukaj temveč v mestni hiši čez cesto ne zavijeva notri, notri je sicer proti plačilu mogoče videti razstavo posvečeno nagrajencem, no ja nič alarmantnega. Nazaj do kraljeve palače je le nekaj korakov in odločiva se, da greva nazaj proti avtodomu, tokrat tudi na avtobus, ker nikjer ni nikogar, ki bi nama prodal karto se pač peljeva zastonj, nič hudega, tako ali tako je tale Norveška čisto predraga. V avtodomu si narediva lahko kosilo, kaj sedaj še nekaj časa je ostalo, popakirava stvari in se odpraviva pogledat opevani Kon Tiki muzej, nekakšne ladje iz papirusa, pa naj bo, ko prideva do tja ni nikjer parkirati, jasno prenavljajo ceste in trg, zato nadaljujeva, muzej bo počakal mogoče se kdaj vrneva sem gor. Greva pogledat če je kaj parkirnega prostora pri parku Vigeland, na parkirišču za silo stisnem avtodom a nisem preveč navdušen (N 59° 55' 24" E 10° 42' 05"), vseeno se sprehodiva po parku, veliko je ljudi, pripravljajo si popoldansko/večerni piknik, tudi skulpture so vredne ogleda, vsekakor!

... park Vigeland ...

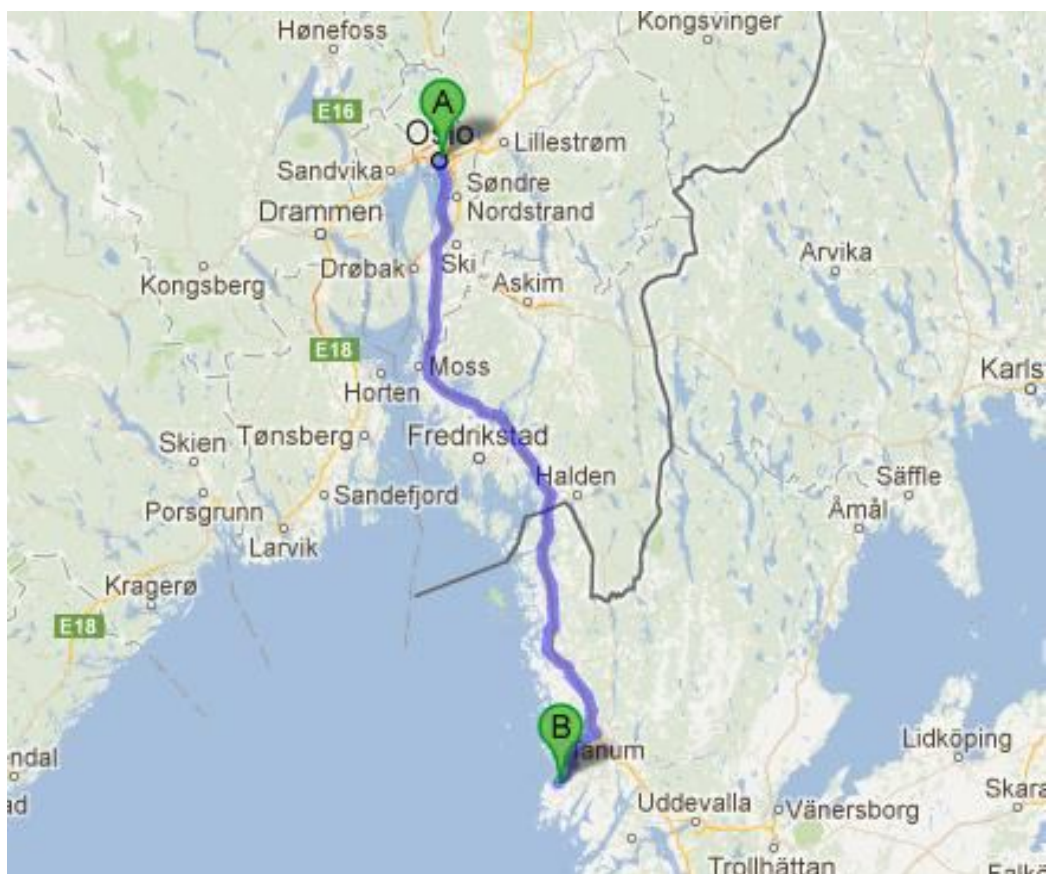
Premišljujema ali bi prespala kar tukaj, vseeno se odločiva, da imava Norveške polno kapo, kreneva proti jugu, v kraju Sarpsborg zavijeva na navadno cesto, poiskati morava poštne nabiralnike, tik ob avtocesti je velik poštno-logistični center, zapeljem direktno tja, bodo pa že menda imeli kak »kaslc« tam si rečem in glej ga zlomka res pred vhodom stojijo gigantski poštni nabiralniki (N 59° 17' 39" E 11° 04' 00"), ki pogoltnjejo najine zadnje Norveške kartice, nadaljujeva v center Sarpsborga, ob jezeru je dober parking, mirno bi se dalo prespati (N 59° 17' 36" E 11° 05' 13"), vendar naju veleče dalje ob 19:05 prestopiva mejo z Švedsko, hura!!! Kurz nastavlja proti jugu PZA za nočjo rečeva, ob poti sva opazila še zelo zanimivo skalno formacijo, mene spominja na Ayers Rock v Avstraliji (N 58° 30' 30" E 11° 22' 09"), nadaljujeva do PZAJa v Hunnebostrandu (v knjigi Kamping & Karavaning 2012, št. 166), ko

prideva tja pa majhno presenečenje, PZA je seveda plačljiv 200SEK (25€), nudi osnovne zadeve, poleg njega pa je parkirišče, ki pa je ponoči brezplačno, elektrike ne rabiva, tudi ostalega ne, seveda spiva zastonj (N 58° 26' 10" E 11° 17' 28").

... marina v Hunnebostrandu ...

Pred spanjem še sprehod v center mesta, živahno je in na rivi si privoščiva sladoled, po dokaj realni ceni, 1,25€ za veliko kepico! V morju opazujeva meduze, ogromne so, res ne vem kaj ti ljudje vidijo na tej obali, povsod meduze, mulj in smrdljivo blato, nič čudnega, da se jim na Jadranu »zrola«! Dan je bil uspešen poleg Osla sva prevozila še 216 kilometrov.

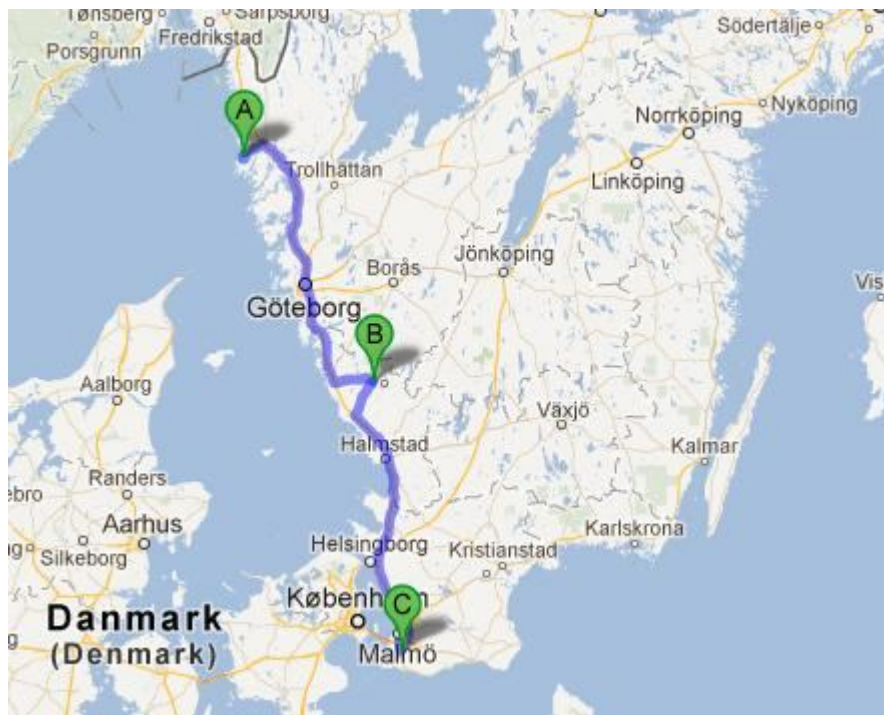

25. dan – 27.7.2012 – Petek

Stanje števca: 29502

Zbudim se že pred 6:00, boli me hrbet, kot vrag boli, ugotavljam kaj je, danes bom poizkusil z drugačnimi nastavitvami sedeža, verjetno bo razlog v tem, saj, ko hodiva ne boli, ko vozim boli. Za zajtrk pripravim palačinke, skupaj s kavo in že okoli 7:00 sva na poti naprej, današnji cilj je južna Švedska, vmes pa seveda vedno najdeva kaj »pametnega« za pogledat, najprej greva v Smogen (N 58° 21' 15" E 11° 13' 26"), simpatičen kraj se šele prebuja, ko prideva zato zavijeva tja kamor sva hotela, na ribji tržnici (N 58° 21' 13" E 11° 13' 40") kupiva nekaj narejenih solat iz rakovih repkov potem pa nadaljujema pot. Kmalu se priključiva na avtocesto E6, zanimivo ista oznaka naju spremlja že vse od Nordkappa! Dotočiva nekaj goriva, bolano drago, 14,59 SEK / liter (1,82€/l) zato dotočim malo, bom že našel cenejšega si rečem! Po nasvetu iz potopisa Jurija in Rose zavijeva do nakupovalne meke v Ullaredu. Česa takšnega resnično še nisem doživel, ko se pelješ proti kraju si misliš to je vse skupaj nateg, tukaj nebo ničesar, potem pa se izza ovinka prikaže veliko parkirišče (N 57° 08' 13" E 12° 42' 52"), več kot tisoč je bilo avtomobilov na parkirišču zagotovo, vsaj sto avtodomov, parkirava, pri tem imava ne malo težav saj je parkirnih mest premalo! Potem pa greva pobližje pogledat to čudo! Najprej zavijeva v trgovino s tehničnimi izdelki, nekateri so resnično občutno ceneje kot pri nas, nekateri pravzaprav ista cena, vsekakor pa je vse skupaj noro poceni za lokalne razmere, gledam prenosni računalnik HP Folio, v Sloveniji stane okoli 1000€ tukaj je cena preračunana v evre le nekaj nad 800€, zagotovo bi bil dober nakup, presenetijo me tudi cene navigacij, za 100€ dobiš spodobnega TomToma ali pa Garmina, noro! Kljub »navdušenju« nad cenami ne kupiva ničesar, greva naprej, nekaj trgovin z oblačili, povsod raznorazna roba, cene solidne, določeni artikli ceneje kot v Sloveniji večina tu nekje bi ocenil, spet ne kupiva nič, potem prideva do mame vseh trgovin, glavne trgovine s katero se je tukaj vse skupaj očitno začelo, »pogumno« vzameva v roke majhno košarico, če bova slučajno kaj kupila, ostali okoli naju jemljejo po voziček ali celo dva, nekateri naložijo v voziček še nekaj praznih košar, za vsak primer, če bi bili tisti gigantski vozički premajhni. Trgovina je večja kot katerakoli trgovina, ki sem jih kdaj videl, med trgovinami tega tipa, v notranjosti lahko kupite vse, in ko rečem vse mislim resno, ob vstopu najprej kozmetika, potem oblačila za moške, ženske otroke, vrtni oddelek, pa elektro oddelek, vse za gospodinjstvo, pa jasno hrana, no tukaj celo namečeva nekaj stvari v košaro, da ne odideva ravno praznih rok, nakupiva paket Twixov 10 komadov stane cca 4€, dobra cena celo za Slovenske razmere, pa Cider-je nekakšno »pivo« ala Radler tudi po dobri ceni 1€ pločevinka, no ja glede na to da je Twix v navadni trgovini tukaj 2,5€ ali Cider okoli 3€ pločevinka se nedvomno izplača. Na poti proti avtodomu v kitajski restavraciji nabereva dva velika lončka raznorazne kitajske hrane za cca 15€, dva se bova skoraj prenajedla, tudi trije bi imeli dovolj, v avtodomu kosilo, kljub vsemu pojeva vse, očitno naju je zlakotilo tole nakupovanje. Ullared se splača videti, če boste potovali tukaj, če kupujete blagovne znamke sem ne hodite, kajti tistih je zelo zelo malo! V Ullaredu spet dotočim nafto še vedno po bizarni ceni okoli 1,8€/l zato vklopim »varčevalni program« na avtocesti se prilepim za tovornjak in nadaljujem z njegovim tempom, poraba pada in pada, na najnižji točki je avtodom pil neverjetne 7,8l na 100 prevoženih kilometrov, jebiga gre počasi a ta nafta je predraga, da bi jo »razmetaval«. Kljub vsemu dobro napredujeva, kakšnih 50 kilometrov pred Malmom naletiva na prvo (povsem zares prvo) pravo prometno nesrečo v Skandinaviji, nekaj pred tem sva pri Helsingborgu zaključila

krog, dolg 5496 kilometrov in na vsej poti niti ene nesreče tukaj nekaj zvite pločevine na drugi strani a nič hujšega, južno od Malma, iščeva PZA, ki ga najprej ne najdeva kasneje ga locirava a se odločiva da bova za nekaj evrov več vseeno raje prenočila v bližnjem kampu (N 55° 23' 53" E 12° 51' 42"). Danes sva bila zelo pridna, prevozila sva 476 kilometrov. Jutri bova videla, ali bova za dan lenarila ali pa »napadeva« Kopenhagen!

26. dan – 28.7.2012 – Sobota

Stanje števca: 29978

Jutro se je pričelo z rahlo ploho, a še preden sva dobro vstala se je že odmaknila, vreme je kljub bolj kislim napovedim razmeroma solidno, kamp je predrag, greva v Copenhagen! Mudi se nama ne, zato si privoščiva umirjen zajtrk potem še tuš in sveže pripravljena spakirava in kreneva na pot, čeprav je rezervoar za gorivo že precej prazen se odločim, da bom dotočil gorivo na Danskem, ceneje je kljub temu še vedno drago! Malo pred Malmom, se je števec na avtodomu obrnil na 30.000, dobro služi naš Fordy, pri Malmu zavijeva na most, ki povezuje Švedsko in Dansko, gre pravzaprav za most in predor, ki sta povezana z umetnim otokom v sredini. Mostnina je sicer označena kot 86€ za avtodome (nad 6 metrov) in avtomobile s prikolicami, očitno sem se po slepi sreči postavil tako, da je prodajalec mislil, da sem manjši od 6 metrov, saj mi je obračunal le 43€, a nisem se pritoževal, plačal in odpeljal kolikor hitro je šlo. Potem zapeljem na mogočen 7845 metrov dolg most, celoten odsek ceste so tu odprli 1.7.2000, cena pa je bila ob izgradnji neverjetnih 5 milijard evrov, a vseeno pričakujejo, da se bo povrnila do leta 2035, no ja pri podatku, da most prečka dobrih 16.000 vozil na dan to niti ni čudno! Preko mostu z nekaj strahospoštovanja potem pa v 4050 metrov dolg podvodni tunel in že sva na Danskem, prva ugotovitev, da tukaj res imajo avtoceste, kot se reče, vsaj po Norveškem velikokrat prodajajo nekaj za avtocesto kar sploh ni!

... most med Švedsko in Dansko ...

Direktno v mesto seveda! Kurz sem nastavljal na info točko, to je običajno dober način kako začeti ogled mesta, a kot zakleto po celem centru mesta nekaj na veliko prekopavajo, bolj kot skušam priti k info centru, bolj kot mi garmin govori zavite levo zavite desno bolj se pred mano odpirajo ulice po katerih to ni mogoče, saj so zaprte zaradi dela. Po naključju se znajdem tik ob palači Christansborg, kjer sem zapeljal v križišče in se malo »zaštrikal« potem rečem pogledaj mi, če je tamle prazen parking, pa dobim odgovor ne moreš v to ulico tabla prepoveduje, rahlo popizdim pa klinc pa tabla zapeljem notri, kaj naj naredim če je vsaka druga ulica prekopana, kakšnih 50 metrov sem prevozil v »napačno« smer, brez težav in ob pristanišču končno najdeva primeren parking (N 54° 40' 18" E 12° 34' 46"), parking je odlično izhodišče za ogled mesta, sicer plačljiv 25 DNK/ ura (slabe 3€/ura). Malo premlevava potem pa se odločiva, kljub temu, da bi se dalo tukaj tudi prenočiti greva nazaj malo na obrobje mesta, kjer je PZA. Če bi le na kratko ostala v mestu bi parkirala tukaj, zagotovo, tako pa sva želela od mesta več! Med vožnjo do PZAja še vedno iščem možnosti za parkiranje a ni jih veliko, povsod table prepovedano za avtodome in kazen 590 DNK (cca 85€), prideva do PZAja (N 55° 39' 32" E 12° 33' 26"), ki je edini (!!!) v mestu, prvi kampi so šele nekaj kilometrov ven iz mesta, kljub zasoljeni ceni (35€ noč) se odločiva ostati, prepriča naju dejstvo, da lahko ostaneva vse do naslednjega dne do 20.00, tako imava dejansko 2 dni za ogled mesta, poleg vsega pa je PZA še dobro urejen z infrastrukturo. Starejši gospod, ki ga vodi mi poda še kopico informacij kako do mesta in podobno. Po sadnem okrepčilu kreneva, skozi nakupovalni center, kjer vseeno malo pobrska do pomola, pred tem si privoščiva še sladoled.

... kopališče sredi mesta ...

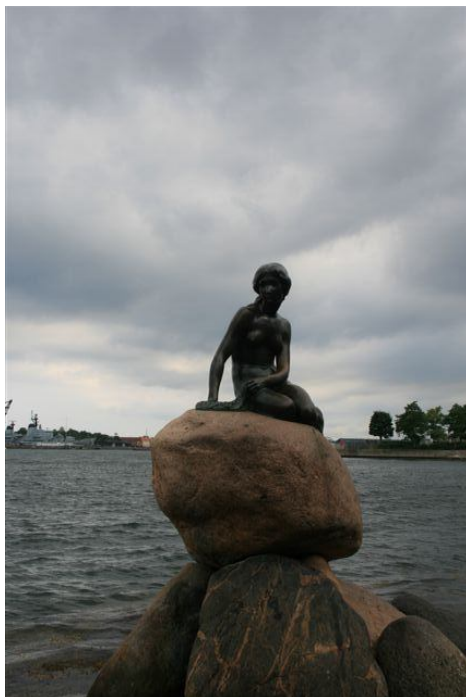
Ladjica, ki vozi do sem je po sistemu hop-on-hop-off (vstopi in izstopi) neomejeno, ko pride nama prodajalec le prikima, midva prikimava nazaj in poda nama slušalke, sedeva, čakava, da bo prišel po karto, oziroma, da bova lahko kupila karto a nič se ne zgodi. V centru mesta izstopiva, brez, da bi se kaj sekirala, če nočejo, da plačava pač ne bova. Sledi sprehod po mestu najprej veličastna palača Christansborg, kjer sva danes sicer že bila z avtodomom, palača je zanimiva, gre za več kot 700 let zgodovine, na tem mestu, danes je tukaj kraljevi muzej sestavljen iz več delov (sobane, kočije, itd), danski parlament, vrhovno sodišče in še kup ostalih uradov. Vse skratka na enem mestu. Preko marmornega mostu (ime je dobil po marmorju v katerega je oblečen pohodni del mosta ni torej celotni iz marmorja) se spraviva do osrednjega kanala po katerem sva priplula. Pot naju nato vodi do »nove« 1999 odprte kraljeve knjižnice povsem na nabrežju, kjer uživava v posedanju na soncu in kujeva načrt za naprej. Mala morska deklica, simbol Kopenhagna, to res morava videti! Pot naju vodi do predela mesta, ki je znano kot novo пристanišče, no ja takšno ime nosi sicer pa gre za zelo staro pristanišče, ki je še danes zelo živahno, seveda tukaj ne pristajajo več ladje, temveč tu najdete predvsem restavracije pa pristan za te turistične ladjice, ki vozijo po kanalu.

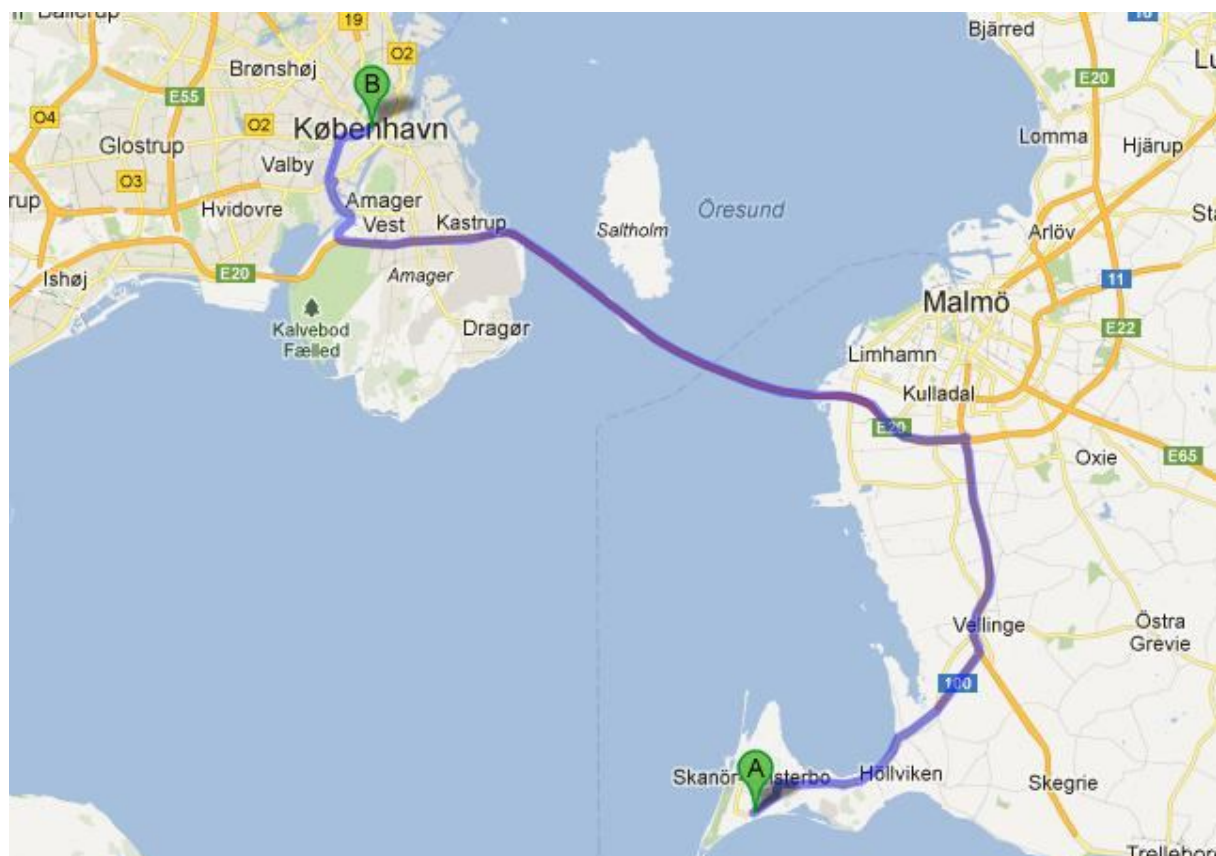
... po ulicah Kopenhagna ...

Od tod dalje do kraljeve palače, nekaj posnetkov od zunaj pa greva naprej, hočeva najti to malo morsko deklico, po karti sodeč ni več daleč! Kar vleklo se je, ko sva prišla do tja pa neznosna gneča, vse za majhen 1,25m velik kipec ki sedi na skali ob obali, jah to je pač simbol Kopenhagna, kipec stoji tukaj že vse od leta 1913, edino krat, ko so ga prestavili je bilo to v letu 2010, ko je kipec za nekaj mesecev potoval v Shanghai na Kitajsko, kjer je bil del razstavnega paviljona Danske na Expu. Pri mali morski deklici nama je vreme začelo groziti, neverjetno hitro se je grdo pooblačilo, pogledava proti pomolu ladjice s katero sva se vozila že pred tem in se na hitro odločiva greva tja z ladjico bova hitreje v mestu kot peš, spet ista scena prodajalec naju pozdravi a ne vpraša za karto, mogoče so cenene rdeče plastične slušalke, ki sem jih dobil na prvem vstopu okoli mojega vratu veljale kot karta, najprej plovba do mesta od tam pa kar ista ladjica nadaljuje do nakupovalnega centra, kjer je tudi PZA, na urniku sva ugotovila, da sva ujela prav zadnjo plovbo dneva. Na ladjici vreme nič kaj prijazno, ob prvih nekaj škrapljah dežja sem pospravil fotoaparater večina si je oblekla tiste smešne plastične pelerine, jaz sem svojo stiskal v žepu, če jo oblečem se bo vlilo sem govoril, nisem je oblekel, ni se vlilo, ko sva prišla do cilja pa spet nihče nič o kartah, ja prav ane, sva pa privarčevala okoli 70 DKK

(10€) po osebi, nič hudega! Skozi nakupovalno središče spet malo zavijeva med trgovinami, nekaj nakupov v trgovini z oblačili, kjer sem našel določene artikle ceneje, kot pri nas! Večerja v avtodому, klepet, vreme se je malo umirilo, bomo videli kaj bo jutri, jutri nazaj v mesto, do mestne hiše pa v park Tivoli še greva, potem pa pred 20.00 popihava iz PZAja. Danes sva bila kilometrsko bolj skromna, prevozila sva jih le 67, sva pa jih zato več prehodila!

... svetovno znani kipec male morske deklince ...

27. dan – 29.7.2012 – Nedelja

Stanje števca: 30045

Po precej poznem startu se odločiva, da greva tokrat kar peš v mesto, odločitev se izkaže za dobro, PZA je zelo dobro postavljen in v manj kot 30 minutah zmerne hoje si pri parku Tivoli. Najprej zavijeva v lokalni Info office, se opremiva še z nekaj brošurami in podatki potem pa preko ceste do Tivolija, zanimivo, zelen park, sredi mesta, v katerega so vtaknili zabavišni park, če vprašate mene čisto brez veze, tako nimajo klasičnega mestnega parka, tisti zabavišni park pa vsaj meni deluje kot nekakšen dokaj cenen lunapark, čeprav zaračunavajo kar mastno vstopnino. Seveda NE vstopava temveč se odločiva za sprehod do mestne hiše, zanimiv objekt, pred katerim na veliko rijejo po zemlji, res ne vem, v katerokoli prestolnico prideva nekaj prekopavajo, zdi se, kot da je to tukaj nacionalni oziroma bolje rečeno Skandinavski šport! Peš nadaljujema po mestu, živahne ulice v nedeljo dopoldan so polne ljudi, pokukava še v nekaj trgovinic s spominki a nekako ne najdeva nič posebej pametnega. Cilj je Nyhaven, vsem verjetno najbolj poznani predel Kopenhagna, tistega, ki ga največkrat vidimo na razglednicah, včeraj sva prišla do sem le z ladjo pa sva vseeno želela videti še malo več. Po še dobre pol ure hoje po mestu prideva do tja, odločiva se za kavo in rogljiček na rivi, vreme je solidno ljudi kot mravelj v mravljišču. Debatirava kako nazaj do avtodoma, najprej pade ideja tako imenovanega vodnega avtobusa, kot nekakšna avtobusna linija, ki je pač čoln ki pluje po vodi, ugotoviva, da zaradi nedelje vozijo zelo redko, le eden na uro približno, vmes pa prideva že do parka peščenih skulptur, ki sva jih včeraj opazovala le od daleč, kljub nekaj DNK vstopnine (100 DNK za 2 osebi) se odločiva vstopiti, odločitev, ki je res ne obžalujem, skulpture so vrhunsko izdelane in ob vsaki še prijeten opis, ravno dovolj dolg, da veš kaj gledaš in ne neko neskončno dolgovezenje ob katerem bi človek najraje zaspal.

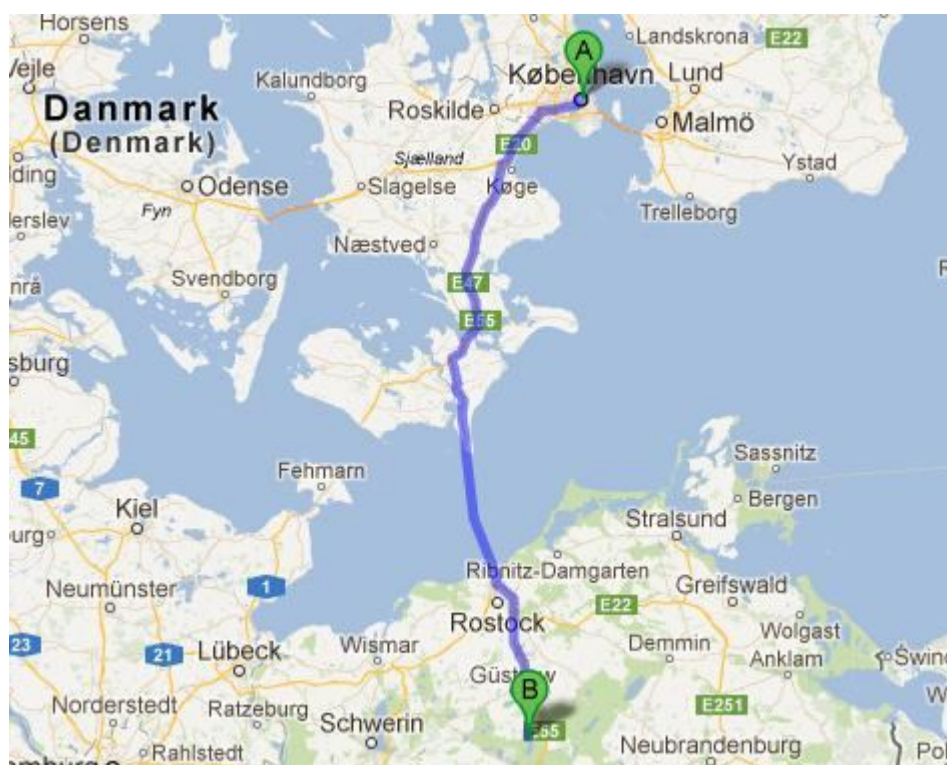
... veličastne peščene skulpture ...

Po sprehodu med skulpturami zavijeva nazaj proti centru, prideva mimo Audijevega razstavnega prostora, kjer se zunaj bohoti kakšnih 30 Audijevih modelov A6 hibridne inačice, no ja verjetno je v tem res prihodnost vozil.

... promocija Audi A6 hibrid ...

Mahneva jo nazaj proti avtodomu preko centra, kupiva še nekaj spominkov in kmalu po 15.00 sva nazaj pri avtodomu. Skuhava še kosilo in pripraviva avtodom za nadaljevanje poti. Do 20.00 morava izprazniti kamp, kreneva okoli 16.45 v smeri proti Gedeserju, od koder na trajekt za Nemčijo, pred odhodom iz Kopenhagna še zadnjič nalijem nekaj litrov te nesramno drage Skandinavske nafte, potem pa direktno na trajekt. Na trajektu ni neke gneče, za avtodom in 2 osebi sva plačala za 2 urno plovbo do Rostocka 145€, krajši trajekt Putgarten – Rodby bi naju prišel sicer 110€ vendar bi morala narediti skoraj 200 kilometrski ovinek, zato se odločiva za malce dražjo varianto. Trajekt pripluje z majhno zamudo, na hitro nas vkrcajo in že smo na poti v Nemčijo, dolčas preganjava s kartami in 2 uri minita kot bi mignil. V Rostocku sva tudi zares zaključila najin »Skandinavski krog« ob malo preračunavanja ugotoviva, da sva v 25 dneh odkar sva od tod odplula naredila točno 6898 kilometrov, ni kaj dolga je bila! Srečna, da sva nazaj v euro (€) coni, kjer bova lažje primerjala cene brez neskončnega preračunavanja dotočiva nekaj goriva po bolj normalni ceni (1,53€/liter) potem pa direktno v kamp Krakow am See (N: 53° 40' 13" E: 12° 16' 24"), kjer tako kot prvo noč prenočiva na parkingu kar zastonj. Dan je bil uspešen prevozila sva 214 kilometrov!

28. dan – 30.7.2012 – Ponedeljek

Stanje števca: 30259

Po zgodnjem vstajanju, kreneva proti Berlinu, v sončnem jutru si na parkirišču ob cesti pripraviva zajtrk potem nadaljujeva proti Nemški prestolnici, kljub temu, da je bilo jedro potovanja Skandinavija, sva se odločila, da obiščeva še prestolnico Nemčije, če pa se že peljeva mimo. Vreme je odlično, že na vse zgodaj zjutraj sije sonce in je prijetno toplo. Približno 50 kilometrov pred Berlinom iz smeri Rostocka, vozim svoj »špar program« za kamionom, ko mimo mene pripelje avtodom s Kranjskimi tablicami in mi potrobi, prvi Slovenci od Stockholma. V Berlin prispeva zgodaj dopoldne, naključno se odločiva, da najprej poizkusiva srečo na PZA Internationale Reisemobile Station Berlin – Mitte (N: 52° 32' 17" E: 13° 22' 20") pod številko 1379 v Kamping & Karavaning vodnik 2012, nekaj mi ne, da miru in še preden prideva do sem pokličem v drugi PZA, ki je po karti sodeč tudi v centru, gre za PZA Wohnmobil – Stellplatz Berlin City pod številko 1378 v Kamping & Karavaning vodnik 2012, kjer pa izvem, da tega PZAJa ni več, torej potencialni obiskovalci Berlina pozor, napaka v vodniku! Pred PZajem, ki sva ga izbrala (N: 52° 32' 17" E: 13° 22' 20"), že zjutraj velika gneča, stojim na sredi ceste in čakam, da bo nek veleum iz Italije uspel izprazniti vodo iz svojega avtodoma in ga potem končno parkirati, da bomo lahko vstopili še ostali, Italijanski veleum je vrtel volan kot, da je najslabši voznik na svetu, 2x skoraj trčil vame, vmes sem vsaj 2x tudi že krepko »popizdil« ni manjkalo veliko pa bi se odpeljal, vseeno na koncu dobiva solidno mesto v PZaju, 20€ na noč, vključena uporaba WCja, tušev in elektrike tudi ni tako slaba cena, vsaj dve noči ostaneva, verjetno še tretjo, pozor PZA se plačuje izključno z gotovino. Po tem, ko se ustaliva, si pripraviva prigrizek, mene pa nato vrže v posteljo, urica opoldanskega dreameža je bila pravi balzam!

... videti kot »vzhodni« Berlin ...

Okoli 13.30 kreneva iskat, kje prodajajo Berlin Card, tukaj malo drugače narejeno, cena bistveno bolj solidna (17,90€ po osebi za 48 ur), s kartico pa imaš brezplačne vse prevoze po mestu in popuste v večini okoli 25% v skoraj vsakem muzeju. V lokalni trafiki nedaleč od PZAJa kupiva 2 Berlin Carda (pozor, za nakup zahtevajo gotovino!) potem kreneva na metro, linija U6 je kot naročena saj naju bo pripeljala v center mesta, odpeljeva se eno postajo potem pa se vlak začne voziti nazaj v smer od koder sva prišla, zbegano se spogledava, izstopiva na postaji na kateri sva pred nekaj minutami vstopila, poizkusiva naslednji vlak, tukaj spet pridemo postajo nižje a

tokrat po zvočnikih povedo, da se je potrebno presesti in nadaljevati pot z vlakom na sosednjem tiru, nekaj prekopavajo v centru Berlina (ja ja to naju spremlja po vseh mestih, mogoče bodo kaj prekopavali, ko prideva domov, kdo ve?) zato je potrebno z vlakom presedati. Ko se po malo kolobocij končno pripeljeva v center se odločiva, da bova najprej zavila do Brandenburških vrat, značilna podoba Berlina, ki jo najdeva brez težav, nekaj fotografij in končno najdeva tudi nama zelo priljubljen Starbucks, jasno kava pade takoj!

... gneča pri Brandenburških vratih ...

Po kavi nadaljujemo pot ob črti, ki označuje, kje je do leta 1989 stal Berlinski zid, pri Brandenburških vratih, stoji »policijska kontrola« pravzaprav zaigran prizor iz polpretekle zgodovine, kjer ti za 2€ na razglednico pritisnejo žige vseh možnih kontrol, tipično za turista to nabaviva, nato prideva do spomenika žrtvam holokavsta, moderna zadeva, ki jo poslikava in nadaljujemo proti trgu Potsdam, neverjetno je opazovati fotografije, kako je ta del izgledal še dobrih 20 let nazaj, ko je tukaj tekel zid in opazovati okolico danes, pot nadaljujemo proti verjetno enemu najbolj znanih prehodov med vzhodnim in zahodnim Berlinom Checkpoint Charly. Ob sprehodu naletiva na del zidu, ki je ohranjen kot »muzej« na prostem, delov zidu je ostalo kar nekaj in prav težko je verjeti, kako se je mesto spremenilo v dveh desetletjih.

... ostanki zidu ...

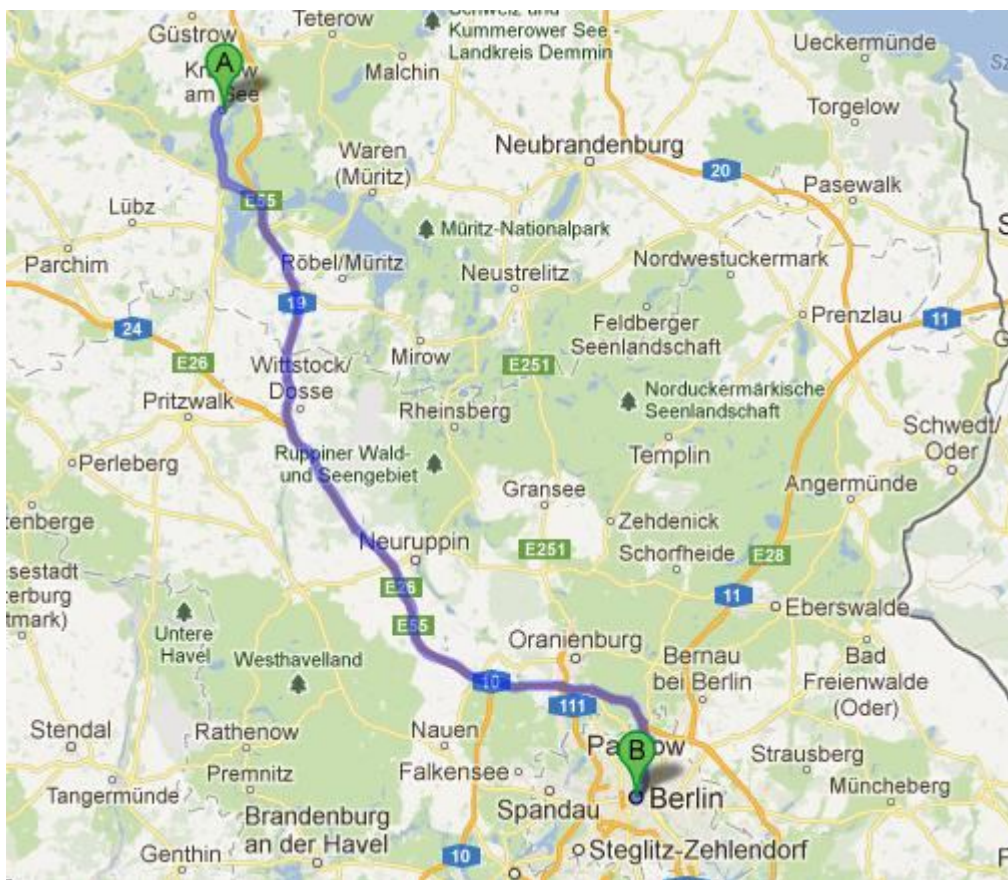
Točka Checkpoint Charly stoji še danes tam, kjer je stala vse od delitve Berlina, opraviva nekaj obveznega fotografiranja potem pa zavijemo v bližnji muzej, ki govori o zgodovini tega mejnega prehoda in zgodovini Berlinskega zidu kot takega.

... Checkpoint Charly ...

S Berlin Cardom imava 25% popusta, ki ga pridno izkoristiva, 9,30€ po osebi in karte imava v roki. Pri vходу v muzej pa se začnejo težave, kdo ve od kje se pojavi starejši mali možak Azijskega izgleda, ki mi v polomljeni nemščini »ukazuje«, da moram nahrbtnik spraviti v omaro nadstropje nižje, delam se »glupega« češ, da ga ne razumem, ne bom dal nahrbtnika v katerem je vse fotografska oprema pa še denar, dokumenti in ključi od avtodoma kar nekam, ni šans, potem pride gospodična, ki govori celo angleško, zahteva isto odgovorjam, da ni šans, če ni napisa, da moram ga ne dam, če bi napis bil sploh nebi šel noter, potem dosežemo kompromis, nahrbtnik bom nosil v roki, naj bo greva naprej, čeprav bi najraje vrnil karte, pobral denar in odkorakal. Muzej je vseeno več kot vreden ogleda, celotna zgodovina tega področja, mejnega prehoda Checkpoint Charly pa prebegov in tudi padca zidu 9. novembra 1989, muzej je zasebni, v hiši tik ob Checkpoint Charly, do leta 2004 ga je vodil gospod, ki je bil tudi lastnik tega objekta in je iz zahodne strani pomagal prebežnikom iz vzhoda. Težko razumem, kako so lahko ljudje živeli z zidom, prebiram zgodbe o pobegih pa o tem, kako so zid postavili, res noro in vredno ogleda. Tehnike pobegov so bile najrazličnejše, od preletov z doma narejenimi letali do kopanja predorov in seveda skrivanja po vseh mogočih delih strojev in avtomobilov, neka ženska je pobegnila ležeča v kovčku, ki ga niso preiskali. Vsaj meni najbolj zanimiv je bil opis kako je zid padel, v četrtek 9. novembra 1989 je vlada vzhodnega Berlina, oziroma takratne Zvezne Republike Nemčije v javnem televizijskem prenosu naznanila, da bodo sprostili pretok med vzhodom in zahodom, ko pa je novinarka vprašala generala, ki je to naznanil kdaj bo ta odločitev začela veljati, je le ta nekoliko zbegan začel brskati po svojih papirjih nato pa rekel kolikor je meni jasno takoj, na tisoče vzhodnih Nemcev je ob tem steklo na ulice, stražarji na meji seveda niso vedeli za dogodke, ki so se odvijali na televiziji, zato je zavladala precejšnja zmeda. Odločitev vlade je sicer bila, da sprostijo prehode med vzhodom in zahodom nekoliko kasneje, a tako je 9. november 1989 v zgodovini zapisan kot dan, ko je padel Berlinski zid, zid ki je vse od poletja 1961 torej več kot 28 let delil mesto na dva kosa in je v dolžino meril več kot 155 kilometrov. V muzeju sva prebila kar veliko časa, zato se od tam odpraviva proti metro postaji, vmes zavijeva še v knjigarno, kjer se opremiva z vodnikom po Berlinu v angleščini, Baedekerjevega sem izbral tokrat in za sedaj se zdi, da bo zelo dober. Potem nazaj do avtodoma, priprava večerje in

obvezno ustvarjanje teh zapiskov, dober dan je bil, prevozila sva 166 kilometrov in začela osvajati Berlin, jutri nadaljujemo!

29. dan – 31.7.2012 – Torek

Stanje števca: 30425

Po ne ravno prezgodnjem vstajanju in klasičnem jutranjem ritualu umivanja in zajtrkovanja sem izpraznil še WC avtodoma in potem sva krenila proti mestu, tokrat naju te »nore« metro linije ne bodo spet zmedle si rečeva, do mesta direktno potem približno 500 metrov peš, kjer progo prenavljajo, sicer bi lahko kar z to nama najbližjo progo krenila do najinega prvega dnevnega cilja letališča Tempelhof. Toda ujela sva se v past, tudi na drugi strani imajo isti sistem, tako sva spet del proge prevozila dvakrat. Izstopiva na postaji imenovani Platz der Luftbrücke in zakorakava skozi park proti glavni stavbi letališča, v parku stoji spomenik tistim pilotom in članom posadke, ki so umrli v času oskrbovanja mesta, namreč letališče leži povsem v mestu in med leti 1948 in 1949 je bila oskrba preko zračnega mostu za zaveznike ključnega pomena, da so lahko »pri življenju« ohranili zavezniški del mesta. Okoli 80 ljudi, je izgubilo življenje v tem času, preko letališča pa so spravili blokada mesta je trajala enajst mesecev, piloti so v tem času opravili preko 250.000 poletov, prepeljali 2.324.257 ton potrebščin za operacijo pa so uporabljali 222 ameriških 110 britanskih in 48 letal ostalih držav. Samo letališče tu ni nastalo po vojni, temveč so ga zgradili v tej obliki med leti 1936 in 1939, letališče pa je bilo tukaj že poprej. Gre za ogromno 400 metrov dolgo stavbo v obliki četrtnine kroga, obseg kroga, če bi bil celoten bi bil kar neverjetne 1,2 kilometra. Letališče je imelo dve vzporedni stezi, vse do leta 1989 do padca berlinskega zidu je bilo tudi zelo pomembno, po tem pa je počasi začelo izgubljati na pomenu, zaradi lokacije v centru mesta so se odločili, da letališče

zaprejo, na obrobju pa že raste novo večje moderno letališče, ki bo nosilo ime Berlin Brandenburg International in bi naj bilo odprto v roku leta dni. Zadnji polet letala iz letališča Tempelhof je bil 30. avgusta 2008. Midva sva pogumno zakorakala proti glavni stavbi, še danes je precej mogočna, danes tu notri deluje centralno skladišče najdenih predmetov v Berlinu, samo letališče pa so spremenili v park, malce nerodno tu ni vhoda, zato sva morala nazaj na metro in še dve postaji naprej to postaje Tempelhof, kjer sva potem lahko prišla v park.

... letališče Tempelhof ...

Trenutno potekajo olimpijske igre v Londonu, zato na velikem zaslonu lahko v parku spremljate prenose iger, vzletno-pristajalni stezi sta danes namenjeni rekreativnim športnikom, tek, kolesarjenje in podobno, kar nekaj pa je tudi poletnega dogajanja za otroke, ne bom rekel, da je zadeva ravno zgledno urejena, vsaj pokošeno bi že lahko bilo bolje a vseeno se zdi, da bo tukaj nastal nek nov park, vendar pozor, nič ampak res popolnoma nič ni potrebno postoriti, le odstraniti obiskovalce parka, in letališče lahko ponovno zaživi! Noro! Od tod sva krenila nazaj proti centru mesta, naslednji cilj je bil Fernsehturm, najvišja stavba v Berlinu (televizijski stolp) od koder ponujajo panoramsko ogled mesta. Okoli 13.00 sva kupila karte (Berlin Card 25% popusta namesto 12€ le 9€!) vendar je bilo jasno povedano, da bova lahko šla gor šele čez dobri dve uri in pol, narejeno čisto po Nemško! Omejeno število obiskovalcev zgoraj in vsakih 10 minut spustijo gor toliko obiskovalcev, kolikor jih je šlo dol, ti pa dobiš lepo zaporedno številko in čakaš! Nisva se preveč sekirala, kava zunaj za malo počitka potem pa direktno k Berliner Dom, gre za katedralo nedaleč stran od Fernsehturma, gre za protestantsko cerkev v centru mesta, sprehodiva se do tja ob poti kupiva še nekaj malega spominkov za domače.

... mogočni Berliner Dom ...

Ne odločiva se za vstop, kar nekaj gneče je pa lep dan je zunaj zato želiva preživeti čim več časa na prostem. Počasi naju grabi lakota tudi časa imava še več kot dovolj zato zavijeva okoli vogala in naletiva na azijsko restavracijo Happy Noodle, dobro in poceni za manj kot 10€ se oba kvalitetno najeva, potem nazaj do Fernsehturma, še nekaj časa čakava predno greva gor, vmes prebirava, stolp je bil zgrajen med leti 1965 in 1969, z namenom, da bo to edini radio-televizijski oddajnik vzhodne Nemčije, hkrati so želeli, da bi objekt pokazal veličino države. S 368 metri višine jim je to uspelo, na 203 metrih je razgledna ploščad pa še restavracija, ki se vrti, vendar za tisto potrebujete rezervacijo nekaj tednov vnaprej!

... Fernsehturm ...

Končno dočakava vzpon, dvigalno nas v 40 sekundah pripelje do ploščadi, torej okoli 6 metrov na sekundo, ni kaj hitro! Uživava v razgledu in si privoščiva tudi pijačo, ki je še relativno po normalni ceni (pivo 3,3€). Vmes kujeva načrt za preostanek dneva. Med spustom se odločiva, najprej v bližnje nakupovalno središče, le preko Alexander Platza potem pa še malo raziskovat mesto, v nakupovalnem središču bolj na hitro pregledava zadeve potem pa se odločiva, da bova še danes obiskala Reichstag, zvezni parlament. Spet na metro in izstopiva na postaji Mohrenstrasse in zavijeva na ulico z imenom Wilhelmstrasse. Ulica je danes dom nekaterih ministrstev pa veleposlaništev, ob prelomu iz 19. v 20. stoletje, pa je bila to ulica petičnih in premožnih Berlinskih družin. Mračno obdobje 2. svetovne vojne je sem prineslo domovanja Hitlerjevih najbližjih sodelavcev, in veliko stavb je bilo ob koncu vojne uničenih. Nadaljujema pot mimo Brandenburških vrat, ki sva jih obiskala že včeraj a tokrat v nasprotno smer ne proti Potsdamer Platzu ampak do Reichstaga. Če bi želel kdo obiskati notranjost, je to mogoče, vendar je potrebno sicer brezplačne vstopnice rezervirati kar precej vnaprej po internetu, midva rezervacije nimava zato stavbo občudujeva od zunaj. Stavbo so postavili med leti 1884 in 1894, služila je za parlament, kmalu po tem, ko se je leta 1933 Hitler povzpел na oblast je pogorela, leta 1945 je bila poškodovana v osvobajanju Berlina, v času Berlinskega zidu je stala v

zahodnem Berlinu, vendar tik ob zidu, po združitvi Nemčije, pa so poslanci v Bonnu 20. junija 1991 s precej tesnim izidom 338 za in 320 proti sprejeli odločitev, da se zvezna vlada vrne v Berlin, s tem pa je Reichstag postal ponovno parlament združene Nemčije. Seveda je bilo potrebno objekt prenoviti, šele 6. septembra 1999 pa so v prenovljenem poslopju prvič zasedali poslanci. Poslopje je danes neka mešanica starega in novega, kupolo, ki je pogorela 1933 danes nadomešča veličastna steklena kupola (del ogleda, če rezervirate vstopnice). Vsekakor veličasten objekt so danes dopolnili z še nekaj novimi objekti v neposredni bližini, kjer domujejo podporne službe parlamenta.

... Reichstag ...

Najina pot pa se je za danes tukaj končala, le še z metrojem do avtodoma sva bila namenjena. Na poti sva se pogovarjala ali ostati še eno noč v Berlinu ali že jutri kreniti naprej, bolj sva se nagibala za premik naprej dokončno pa je odločitev padla, ko sva videla, da je nekdo preklapljal najino elektriko povsem na drugi konec PZAja, ko naju ni bilo. Tako sva se odločila, jutri dopoldne še muzej v bližini potem pa prot olimpijskemu stadionu in Potsdamu kjer bova iskala nov PZA. Danes nisva prevozila niti kilometra, sva jih pa zato (pre)veliko prehodila!

30. dan – 1.8.2012 – Sreda

Stanje števca: 30425

Jutro v Berlinu sva začela kar zgodaj, po jutranjem ritualu sva se odpravila do Bernauer Strasse, ulice blizu PZAja kjer je uradni muzej Berlinskega zidu. Gre za eno izmed ulic, ki ima v povezavi z izgradnjo Berlinskega zidu kar precej temačno zgodbo, namreč ulico so »naključno« izbrali, in s tem, ko so Berlinski zid postavili tja so lokalno skupnost razdelili.

... muzej na prostem ...

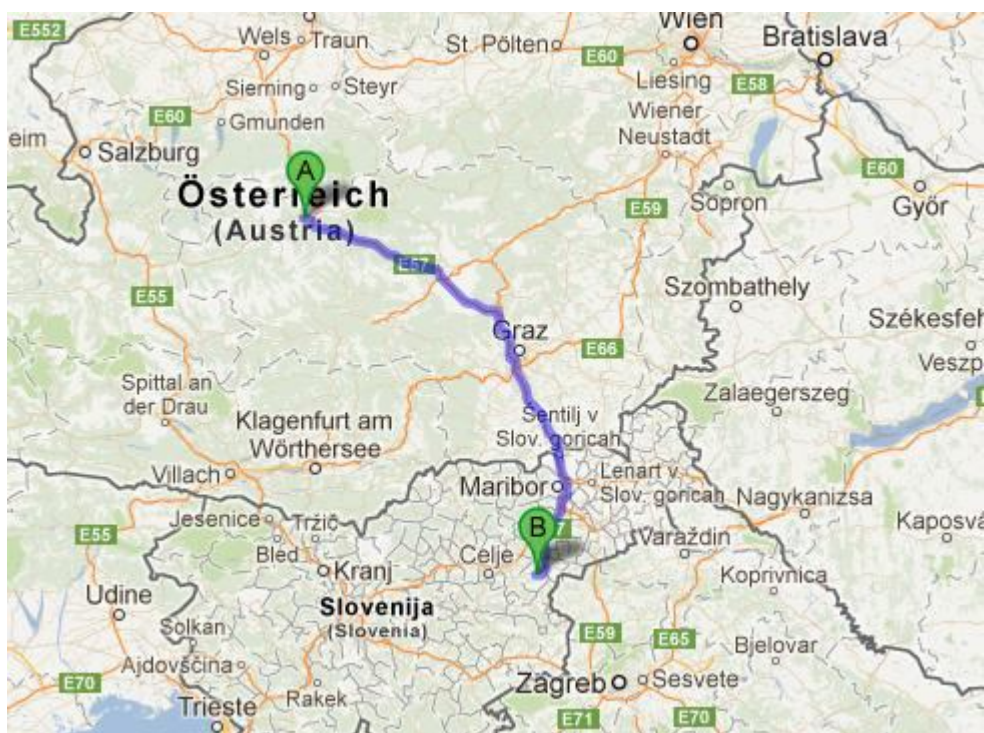
Poleg bogato opremljenega informacijskega središča je še danes tukaj kakšnih 400 metrov ohranjenega področja, kjer lahko iz prve roke človek občuti kako je zid izgledal. To je res bila prepreka, ki se je ni dalo prečkati kar tako. Gledano iz zahoda proti vzhodu, je najprej stal več kot 2,5 metra visok betonski zid, sledila je 40 metrov široka cona, kjer je bilo gibanje prepovedano, tukaj so bili reflektorji, ki so osvetljevali vsak kvadratni centimeter, pa bodeča žica in seveda nadzorni stolpi. Na drugi strani te 40 metrske cone pa še en zid, nekoliko manjši, ki ga je po nekod zamenjala žična ograja. Na tej ulici so zavoľjo vzpostavitev tega 40 metrskega pasu prekopal celo pokopališče. Danes je predel kot rečeno urejen kot brezplačen muzej na prostem, vse skupaj so popestrili še z razgledno ploščadjo, na katero se je mogoče povzpeti in videti kako je to področje bilo videti nekoč, ko sem hodil tod naokoli sem v zraku kar nekako čutil še vedno težo tistega obdobja. Vsekakor vredno ogleda! Še pred poldnevom sva krenila iz PZAja po planu najprej do olimpijskega stadiona, 1936 je Berlin gostil olimpijske igre, od stadiona oziroma prizorišča je ostalo bore malo, tako, danes ni kaj dosti videti. Na parkirišču pred stadionom pade odločitev, greva proti domu! Nameravala sva še kakšen dan lenariti v Berlinu ali okolici in se vrniti za vikend, potem pa sva se odločila, da se nama prav nič ne da drenjati po avtocesti med vikendom in da sva do vikenda lahko že doma. Pred odhodom iz mesta nalijeva nekaj goriva in nastaviva kurz, Regnesburg, Passau, Graz ... DOMOV. Kilometri so tekli dobro, vreme je bilo lepo le precej vroče je bilo zunaj, malo sem testiral avtodom in ugotovil, da če pretirano varčevalno vozim (beri: za tovornjakom kakšnih 80km na uro) pade poraba na ravninskem delu celo tja na 7,3 l / 100 km, ni kaj res je »šparovček« vendar takšne vožnje do doma si kar ne znam predstavljati. Blizu Hof-a naju prehiti »sosed«, kombi pozna, voznika nisva videla, vendar kombi je v lasti »sosed«, ki ima zidanico kakšnih 500 metrov stran od našega doma, no ja res se bližava domu sva ugotovila. Kilometri kar tečejo in tečejo, vmes poiščeva zastonjski PZA v Avstriji in nastaviva kurz tja, odločila sva se, da naslednje jutro greva še malo v »šoping« v Grazu, ko pa sva že ravno tam mimo. Ob 19.45 prestopiva mejo med Nemčijo in Avstrijo, 8 kilometrov kasneje se obrne še 9000 kilometrov od starta. Na pol poti čez Avstrijo okoli 22.00 parkirava na PZaju (N: 47° 33' 54" E: 14° 14' 01"), 793 kilometrov je bilo čisto dovolj.

31. dan – 2.8.2012 – Četrtek

Stanje števca: 31218

Zjutraj kar zgodaj kreneva, na zemljevidu najdem, da je le nekaj kilometrov stran še en PZA, ker prvi nima izpusta za WC grem poskusit svojo srečo tja (N: 47° 34' 00" E: 14° 12' 33"), vendar tudi tam nič, bom pač odlil v Sloveniji. Nadaljujem do Graza, kjer opravim šoping in potem naprej proti Celju, na Tepanju odlijem WC in odpadno vodo, potem pa direktno k AC Glavan, kjer me je že čakala nadomestna ploščica za tisto, ki se je polomila prvi dan na poti. Zmontirano v nekaj minutah, in nekaj po 15.30 uri, sva že parkirana doma, točno mesec dni po odhodu! Števec se je ta dan ustavil pri 291 prevoženih kilometrih.

Potovanje v številkah:

Prevoženih: 9435 kilometrov

Čas potovanja: 31 dni

Povprečna poraba: 8,8l/100 km (najvišja 9,5l/100 km, najnižja 8,1 l/100 km)

Natočenega goriva: 817,15 l

Strošek goriva: 1430€ (najdražje 1,889€/l, najcenejše 1,267 €/l)

Strošek trajektov: 717,50€

Strošek tunelov: 55,90€

Strošek cestnin/mostnin: 135,80€

Strošek kampov in PZAjev: 481€ (najdražje spanje 35€, najcenejše spanje 0€, 11 prespanih noči zastonj)

Skupni strošek poti: 2820,20€ (hrana ni vključena, nakupi doma in po Skandinaviji predstavljajo nekje dodatnih 300€)

Na potovanju sta nastali 3302 fotografiji in dobrih 6 ur video materiala in seveda neskončno število nepozabnih vtisov in spominov, tura je bila fantastična!

... zastave vseh Skandinavskih držav v Kopenhagenu ...

NEKAJ BESED ZA ZAKLJUČEK

Nekaj dni je minilo od povratka počasi sem uspel prebiti se skozi fotografije, nekaj sem jih podal tudi v ta potopis. Vtisi so vsekakor fantastični potovanje je bilo vse kar sem pričakoval in še več, res je bilo vsaj po Norveškem veliko dežja, a težko je pričakovati samo sonce. Švedska je zelo lepa, čeprav tam sva preživela najmanj časa, Finska me je presenetila, saj je cenovno razmeroma ugodna, Norveško je zaznamovalo veliko dežja a kljub vsemu smo vse tisto, kar je bilo najpomembnejše videli v razmeroma lepem vremenu, žal mi je sicer za Lofoti, a glede na vreme ni bilo smisla. Danska ostaja najbližja, tudi tu sva preživela razmeroma malo časa.

Vsekakor si želim potovanje v neki meri ponoviti, ne takoj, čez nekaj let zagotovo. Zanimivo bi bilo obiskati ta surovi sever tudi pozimi, vendar zato bi potreboval posebne priprave brez dvoma.

Na splošno bi Skandinavijo toplo priporočil vsakemu avtodomarju ali popotniku, ponuja veliko, sicer za precej visoko ceno v primerjavi z ostalo Evropo, a takšnega sveta z toliko neokrnjene narave ne vidiš nikjer drugje. Potopis je le opis, ne da se vseh občutkov preliči na papir, verjetno bo minilo še kar precej časa preden se bodo vsi vtisi dokončno usedli a bilo je brez vsakega kančka dvoma nepozabno potovanje!